

Halkın Günüğü

YIL: 1 SAYI: 8 16-30 KASIM 1997 FİATİ: 150.000 (KDV DAHİL)

**GERİ
KALMAK
YOK,
SUSMAK
ASLA!**

YIYICILIĞIN TOHURLARINI EKMEYELİM, DEĞERLERİMİZE SAHİP ÇIKALIM

"Bazı yoldaşlar başkalarına karşı amansız bir mücadele yürütüyorlar ama kendileriyle mücadele edemiyorlar. Böyle devam ederlerse onlar geçidi hiç bir zaman aşamayacaklardır". (Mao, Yayınlanmamış Yazılar.)

Arkadaşlar, bizler devrimci aktivistleriz. Devrimci aktivistler olduğumuza göre, üzerimize düşen ciddi sorumluluklar ve yükümlülükler vardır. Bizler, asla sıradan, vurdumduymaz, dışarıdan gelen bütün seslere kulaklarını tıkayıp hiçbir şeyi duymayan, kendisini örtü duvar arastına hapseden ve dünyayı sadece kendi ekseninden ibaret gören budalalar olmamalıyız.

Tersine, dışarıdan gelen bütün seslere karşı kulaklarımızı sonuna kadar açmak, tüm olgulara duyarlı ve sorunlara karşı çözümleyici bir yaklaşım tarzı içinde olmak zorundayız. Hele hele içinden geçtiğimiz süreç gözönüne alınırsa, bunun ne kadar önemli olduğunu artık çok daha iyi kavramamız gerekiyor.

O zaman kafamızı iki elimizin arasına koyup düşünmemiz lazım. Gazetemiz, faaliyetini kapitalist-emperyalist bir ülkede değil, tersine burjuva demokrasinin kırıntılarının dahi olmadığı, faşizmin tüm acımasızlığıyla hüküm sürdüğü bir ülkede ağır bedeller ödeyerek sürdürüyor. Faşist diktatörlük, her ne kadar gelişen devrimci mücadele karşısında yurtsever, sosyalist, devrimci dergilerin ve gazetelerin çıkmasını bütünüyle engelleyemese de bu yayınları bir kaşık suda boğmak için elinden geleni ardına koymuyor. Gazete ve dergi bürolarını bombalıyor, çalışanlarını infaz ediyor, yoğun işkencelerden geçiriyor, ağır hapis ve para cezalarına çarptırıyor. Kısacası, bütünüyle susturmak için birçok vahşi ve sinsî yöntemi uyguluyor.

Tüm bu gerçekleri gözönünde bulundurduğumuzda, faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ülkede, devrimci yayınların faaliyetini sürdürmesinin, biçimsel de olsa burjuva diktatörlüğüyle yönetilen kapi-

talist-emperyalist bir ülkeye nazaran, çok daha büyük zorluklar ve fedakarlıklar istediği kesindir. Ülkemizde, can bedeli mücadele yürütmeden devrimci bir yayın faaliyetini sürdürmek olanaksızdır. Tüm bu zorluklara ve baskılara rağmen gazetemiz, okuyucularına ulaştırılmaktadır. Peki bunun karşısında bizler ne yapıyoruz? Üzerimize düşen görevlerimizi, sorumluluklarımızı yerine getiriyor muyuz? Ya da, belli başlı sorumluluklarımız yok mu? Mesela, bulduğumuz alanda gelişen olayları veya yürüttüğümüz eylemlilikleri gazetemize ulaştırıp, bu vasıta ile bütüne mal etme gibi. Gazetemizin dağıtımını yapıp parasını düzenli bir şekilde yerine ulaştırmak gibi. İmkânımız dahilinde, çeşitli siyasi yazılar yazarak gazetemizi beslemek vb. bir çok sorumluluk gibi.

Yukarıda saydığımız bu sorumluluklardan hangisini doğru dürüst yerine getiriyoruz? Bazı bölgelerin gazete paralarını zamanında göndermesini saymazsak, hiç bilini diyebiliriz. Ki, bu subjektif bir belirleme de olmaz. Çünkü, bazı istisnalar kaldeyi bozmuyor.

Tüm bu zaat ve yetmezliklere ilaveten, onca uyarılara rağmen gazete paralarının gönderilmemesine ne demeli? **Halkın Günlüğü'nün** yedinci sayısında, yurtdışındaki bazı bölgelerin, tüm uyarılara rağmen gazete paralarını göndermediği için teşhir edildiğini ve ödemedikleri sürece de yayın gönderilmeyeceğini okuduk. Teşhir ve yayın göndermeme kararına ateş püskürüyor, bin bir dereden su getiriyor sunuzdur. **"Biz zaten hazırlamıştık gönderiyorduk. Biz topluyorduk, izine giden arkadaşla gönderecektik. Bölgemiz dağınık, cebimden giden para, gazetenin parasından daha fazla. Falanca miktar falanca olduğundan toplayamadım. Bizim burada mülteciler çok, onlara veriyoruz, parasını alamıyoruz"** vb. vb.

Bulduğunuz alana gelinmediğinden dolayı, bu bahanelerden hangisini öne sürdüğünüzü bilmek zor. Bu konudaki samimiyetiniz, sizin merhametinize kalmış birşey. Tüm uyarı ve çabalara rağmen gazete paralarını göndermemek devrimci ahlakla bağdaşmayan bir davranıştır. Ki, hiç kimseninde buna hakkı yoktur. Sahılan yayınların parasının

yollanması bir lütf değil, bir zorunluluk ve görevdir. Eğer tüm uyarılara rağmen ulaştırılmıyorsa, hiç kimse alınmasın, bu objektif olarak yiyicilikten başka bir şey değildir. Gazetemiz gecikince veya çıkmayınca, avazımız çıktığı kadar bağırıp, verip-veriştiriyoruz. Ama ne hikmettir ki, gecikmesinde, çıkmamasında bizim payımız var mıdır? Sorusunu zahmet edipte kendimize sormuyoruz.

Bu, kendisini gelişmelerin dışında görmenin, kendi küçük dünyasının dışında hiç birşeye kafa yormayıp ilgilanmemenin sonucudur. Görev bilincinden yoksunluğun, sorumsuzluğun göstergesidir. Bu tutumun devrimciliğe de bir ilgisinin olmadığı ve burjuva bir tavır olduğu açıktır. Bu kafa yapısında ısrarın, yazlaşmayı doruk noktasına vardıracağı kesindir. Aksine, yanlışları bir yana fırlatıp, doğrularda ısrar ise devrimcileşmeyi getirecektir. Kendi muhasebesini yapıp, devrimcileşmek isteyenlere, aşağıda Lenin'den yapacağımız aktarma anahtar işlevini görecekler.

"Tüm politik mevzilenme üzerine iyice düşünün, para ve pasaportla ilgili küçük günlük meşakkatten başınızı kaldırıp çevrenize iyice bakın, kafanızı kuma gömeceğinize nereye doğru yol aldığınız, meseleyi kimin yararına sürüncemede bıraktığınız konusunda kafanızı açın." (Lenin-Seçme Eserler 2)

Halkın Günlüğü Gazetesi, gecesini gündüzüne katan çalışanlarının ve bilizat halkın desteğiyle çıkan bir gazetedir. Sermaye gazetesi değildir, dolayısıyla ekonomik sıkıntılar yaşamaktadır. Fakat bizler bunu umursamıyoruz. Gazetemiz en zor dönemlerde dahi yayın hayatını sürdürdü, geri kalmadı ve asla sustu. Onun için, emeğe saygı göstermeyip, gazete paralarını göndermeyen okurlar, kendilerinin kaybedeceğini bilmelidir. Çünkü, bizler aydınlığa doğru ilerlerken, onlar bataklıkta sinek olurlar. Çünkü, bugün yayım paralarını göndermeyenler yiyiciliğin tohumunu ekmiş demektir. **"Böyle devam ederlerse geçidi hiçbir zaman aşamayacak"** ve yannın yiyicileri olacaklardır. Oysa tarih, yiyicilerin sonunun hep kötü olduğunu göstermiştir.

**Halkın Günlüğü Okuru
Fazlı Sen**

Zelal'e

Can yanık, gönül suskun
Gökte yıldız bile yok
Canımın gözlerinden bile
kara bir hava

Öfkem sinmiş içime
Dokunsalar kusacağım
önerine
Tüfeğimde bir kurşun

yok
Pusu kurmuşlar
Belli
Boom...

Kulaklarım sağır
gözlerim görmez olsun.
Görmeyeyim,
duymayayım
düşüğünü,
daye⁽¹⁾ dediğini.

Düştü yüreğimin sol yanı
kanlar içine, kanlı.

Gözleriyle kaç der bana
Kaç, Zelal kaç...

Bırakır mı ana
yavrusunu

Bırakır mı baci kardaşını
Ya ben nasıl bırakayım
oy!..

Oy.. oy... oy...

Berxemin
Boom... Boom...

Booom...

Ahh anam!...

Düştü, büyüdü
gözbebeklerim.

Sen büyüdü gözlerimde,
Sevdam büyüdü
gözlerimde.

Ölüm büyüdü oy
Bırayemin⁽²⁾

anam, yüreği yanık,
gözleri nemli,

bakıştı dağlar deviren
yüreği yüzyıllara direnen

anam.

İnadına davasını
sürdüren anam,

Büyüdü gözbebeklerim,
göremez oldum dünyayı
Göremeyecek oldum seni

anam.

(1) Daye: Kürtçe'nin zazaca
lehçesinde anne demektir

(2) Bırayemin:

Kardeşim demektir.

Halkın Günlüğü Okuru
Eylem Adana

“Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”

Kontrgerilla cumhuriyetinin asıl anayasasıdır

31 Ekim'de yapılan Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısında “**Milli Güvenlik Siyaseti Belgesi**” (MGSB) başlığıyla hazırlanan ve kamuoyuna “yeni” sunulan bu belge; mevcut devletin kim veya kimler tarafından, nasıl ve ne şekilde yönetildiğini ve yönetileceğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Bu belge, kontrgerilla cumhuriyetinin yaşadığımız coğrafyadaki örgütlü devlet partilerinin üstünde tek yetkili gücün MGK olduğunu somut bir şekilde ortaya koymuştur. Bu belge, aynı zamanda tüm düzen partilerinin hareket tarzının MGK'nın iki dudağı arasından çıkacak sözlerle bağlı olduğunun da aynasıdır. Durum bu kadar net ve açık bir şekilde ortada iken; parlamentoyu hakim sömürücü sınıfların pisliklerini gizlemek için bir ahır, hükümeti ise MGK'nın bir emri olarak değerlendirmek için insanın kör olması gerekir.

MGSB; halkımıza, mazlum ulus ve milliyetlere daha fazla sömürü ve daha pervasızca baskı uygulamanın; kompradör patronlar, büyük toprak ağaları ve emperyalist devletler için ise daha fazla kar, daha fazla hizmet ve uşaklık edin çağrısını yapmaktadır.

Belge, “biz Kürt ulusunu ve onun temsilcisi durumunda olan PKK'yı daha vahşi, daha kirli ve daha şeytani planlarla katledeceğiz/etmeliyiz” çağrısını ve tehdidini yapmaktadır.

Daha önceleri de birçok kez somut bir şekilde ortaya koyduğumuz gibi bu devleti yöneten ve yönlendiren birinci derecede kurum ve hakim güç MGK'dır. Daha genişletirsek genel kurmaydır, ordudur. Bu devlet 50'lerden beri kontrgerilla tarafından yönetilmektedir. Kontrgerilla'nın mimarının ABD olduğuna ise vurgu yapmaya gerek görmüyoruz. Bu konuda geçmişte çok şey yazıp çizdik. Burada üzerinde durmak istediğimiz asıl konu bu kontrgerilla anayasasını “yenilik” diye piyasaya sürüp bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışanları mahkum etmektir. Evet “yeni” bir siyaset var, ama bu siyaset halkımıza ve işçi sınıfımıza “yenilik” getirme değil, yeni ve iyi olanı (varsa tabii) nasıl önleriz ve daha fazla özleriz amaçlıdır.

Son siyaset belgesinin 2 kitap ve 10 ekten ibaret olduğu belirtiliyor. Bu belge MGK'nın, yani devletin baş yönetici kurumunun kasasında 1960 yılından beri saklıdır. O günden, bugüne bu anayasasının emrettiği doğrultuda bu belge dört kez değiştirilmiştir. Değiştirilme derken, bundan söz konusu kontrgerilla anayasasının özü değiştirilmiştir diye algılanmamalıdır. Burada kastettiğimiz söz konusu “siyaset belgesinin” '60, '80 cunta dönemleri, '92 yılında Özal'ın cumhurbaşkanı, Demirel'in ise başbakan olduğu dö-

nem de ve 31 Ekim'de yapılan MGK toplantısında bazı dönemsel politikalarla “yenilendiği”dir.

Parlamentoya ve parlamentarizme bel bağlayan ahmaklar bilmelidirler ki, bu belge parlamento, daha doğrusu bakanlar kurulundan aynen onaylanıp geçecektir. Ki, hükümet partilerinden tutulunda, onun koltuk değneği durumunda ki CHP'ye oradan da MGK'ya milli demokratik devrim öncüsü payesi veren Doğu Perinçek'in sol reformist partisi İP'e kadar bütün partiler bu “siyaset belgesini” desteklemektedirler. Biz faşist partilerin bu konudaki desteğini burada tartışmak istemiyoruz. Faşist ve düzen partilerinin kan, zulüm, azgıncı sömürü ve emperyalizme daha fazla uşaklık kokan bir politikayı desteklemeleri gayet normaldir. Çünkü sınıf karakterleri bunu emrediyor. İşte bu duruş bizi üzmüyor. Ancak bizi üzen devrim cephesinde yer alan stratejik dostlarımızdan olan İşçi Partisi ve bazı akımların, bireylerin bu belgeyi desteklemeleri veya bu politikadan umut beklemeleridir. Elbetteki her sınıf ve onun temsilcisi partiler, kendi sınıf karakteriyle siyasal olayları değerlendirir ve ona göre duruş sergilerler. Buna pek bir diyeceğimiz yok. Fakat bu kadar açık ve net bir şekilde halklarımızı, özellikle Kürt ulusunu hedef tahtasına koyan bir devletin politikasının yanında yer almayı sosyal şoven ve sınıf işbirlikçi bir duruş olarak değerlendirmek de bizim hakkımızdır.

Şimdi kontrgerilla anayasasının emrettiği söz konusu dönemsel politikanın basına yansıtılan maddeleri üzerinde özet olarak duralım. Bu politikaların hangi sınıfa ve sınıflara hizmet ettiğini kavramadan, bu politikalarla karşı doğru politik duruş sergilemeden sosyal şoven ve sınıf işbirlikçi sağ oportünist hattan hiç kimse kurtulamaz. Bu, ezen ulus devrimcileri için olduğu kadar ezilen ulus devrimcileri için de geçerlidir. Çünkü sınıf uzlaşmacı politika ve teorilerin hiç bir zaman, hiçbir yerde proletaryaya yarar olmamıştır/olamaz. Çünkü Proletarya uzlaşmacılık ve teslimiyet üzerine kurulu politikaların ve teorilerin amansız düşmanıdır.

“Bölücü ve irticai faaliyetler, eşit ve birinci derecede önceliklidir.” Devletin bölücü-lük adı altında birinci derecede ve baş düşman olarak ilan ettiği güç PKK ve onun öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş savaşıdır. Burada irticai faaliyetleri de buna eklemesi tamamiyle hedef şaşırtmadır. “İrticai faaliyetler” adı altında yapmak istediği güç ise burjuva kalemşör ve ideologlarının İslami sermaye diye göstermeye çalıştığı ulusal kapitalizmin (ulusal burjuvazinin sağ kanadının hakim olduğu kapitalizm) kendisidir. Bu kapitalizmi elinde bulunduran kesim ise daha çok İslami ideoloji etrafında ge-

killenmiş ulusal burjuvazinin sağ-gerici kanadıdır. Bunu mevcut durumda temsil eden en belirgin ve güçlü parti ise Refah Partisi'dir. Bu kapitalizmin sahibi güçler tarafından baskı görmektedirler. Ama bunların önemli derecede emperyalizmle de ilişkileri mevcuttur. Devletin bu sınıf içerisinde radikal kesimin gelişmemesi için de baskıcı davranışlarını özellikle vurgulamak gerekir. Yoksa Türkiye'de denildiği gibi “irticai faaliyetler” bu devlet için hiç bir zaman tehdit unsuru oluşturmamıştır. Yüzyıllardan beri de bu böyledir. İslami hareketler hep düzenle uzlaşmış ve devletin yanında yer almışlardır. Cezayir ve Mısır gibi ülkelerdeki İslami hareketlerin gücü ve niteliği bu ülkedeki İslami hareketlerde yoktur. Bundandır ki, tehlike arzotmıyor devlet için. Az önce de ifade ettiğimiz gibi devletin “İrticai faaliyetler” adı altında yapmak istediği esas güç milli kapitalizmdir. Yani çelişkinin bu alandaki yoğunluğu milli kapitalizmle kompradör kapitalizm arasındadır. Bu politikayı belirlemesinin diğer bir nedeni ise geçmişten bugüne kadar Kemalizmden kopmayan Kemalist Sol'u kendi etrafında toplama, yani yedeğine almaktır. Bunda da son bir yıllık süreçte başarılı olduğunu söyleyelim.

Devletin PKK'yi ve Kürt ulusal hareketini baş düşman ilan etmesi yeni değildir. Yaklaşık 15 yıldır bu politikayı belirlemiştir. Ki, bu dönemsel politikalarından az önce söz ederken '92 yılında PKK'ye ve onun şahsında Kürtlere karşı imha savaşının sonuçlarını hep birlikte yaşadık. Kontrgerilla katliamlarının bu dönemle birlikte ona-yüze katlanarak devam ettiğini her politik devrimci insandan tutulunda demokrat insanına kadar herkes gördü, işitti veya yaşadı. Bugün bu “siyaset belgesiyle” yapılmak istenen de yine, hem daha fazlasıyla katliam ve zulmü gerçekleştirmek olacaktır. Hem de yeni araç ve yöntemlerle bunu gerçekleştirecektir. Karadeniz'de PKK'nin öne çıkartılarak Türk şovenizminin olanca çaba ve çeşitli araçlarla devreye sokulması bu siyasetin bir sonucudur. Belirtmek gerek ki mevcut durumda, yani içinden geçtiğimiz dönemde komünistler ve diğer radikal devrimci güçler, devleti PKK kadar tehdit edecek bir siyasal güce sahip değildir. Bundandır ki, devlet bu dönemde en tehlikeli güç olarak komünist ve sol devrimci hareketi politikasının merkezine koymamıştır. Tabii ki bu, devletin devrimci ve komünistlere karşı yumuşak davranacağı ve saldırmayacağı anlamına gelmez. Yine saldıracaktır, yine katledecektir, ama esas hedef tahtasına koyup, yoğunlaşacağı gücün de PKK ve Kürt ulusu olduğu tartışma götürmez gerçekliktir.

Bundandır ki, bu “siyaset belgesinin” esası PKK'yi ve Kürt ulusunu hedef tahta-

sına koymak üzere hazırlanmıştır dersel yanıtıcı bir yorumlama değil, gerçekleri parmak basmış oluruz.

“Siyaset Belgesindeki” diğer tesbitlere ayrıntılı olarak değinmeye gerek yok. Her zaman için izledikler politikalar. Yalnız bir nokta üzerinde kısaca durmak istiyoruz, o da şudur: “Kamusal alana kaymamak koşuluyla mahalli ve kültürel özelliklerin geliştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılmalıdır” şeklinde belirlenen politikanın ne Kürt ulusuna ne de Alevi mezhebinden topluluğa oylesine ahim-şahim bir yenilik getirmeyeceğini, hatta “devrimci” bir gelişme olarak yorumlanmayacağını belirtmek isteriz. Bu konuda, özellikle Kürtler açısından iyiyi doğru bir değişiklik yapılacağına hiç (en azından yakın dönem için) ihtimal vermiyoruz. Kültürel bir değişiklik de yapılsa, bunu devrimci bir gelişmenin işaretleri olarak sunmak hem erken ve dar bir tahlildir, hemde bu ulusu oylesine basit kültürel haklara layık bir ulus olarak göstermek bakımından incitici bir yaklaşımdır. Bu ulusun hakkı kendi bağımsızlığını kazanmasıdır...

Yunanistan ve Suriye'nin hedef göstermesi ise, gündem saptırmak ve bu ülkelere, PKK'yi bahane ederek uluslararası diplomatik kanallar aracılığı ile baskı oluşturmak içindir.

Perinçek'in gözleri sınıf uzlaşmacılığından öteyi görmüyor. Bir yandan ülke “Milli Demokratik Devrim rayına girmiştir” diyeceksin, öte yandan ise özelleştirmeden tutulunda, AB'ye üyelğe oradan da “Batiya dönük yüzünde hiçbir değişikliğe gidilmemelidir” diye uşaklık ve köleliği hızla dayatan bir siyasetin baş mimarları için “ülkeyi küçük Amerika olmaktan kurtardı” diyeceksin. Bu nasıl anti-emperyalistlik? Bu nasıl Milli Demokratik Devrim ruhu? Mazlum bir ulusu katletmek için binbir plan ve saldırı politikası üreleceksin, Amerikalara gidip feyz alacaksın, ondan sonra kalkıp bu ülke halklarının baş düşmanı olan MGK'yı anti-emperyalist olarak değerlendireceksin. Kendini de en büyük vatansever ve anti-emperyalist ruh sahibi olarak ilan edeceksin. Böyle sosyalistlik olmayacağı gibi vatanseverlik de olmaz, sayın Perinçek!...

Sonuç olarak söyleyeceğimiz şudur; Bu belgede yansıyan politikaları her kim ki “yenilik”, “ilerici ve devrimci” olarak değerlendiriyor ve bu yönlü bir eğilim gösteriyorsa, o kişi veya kişilerin niyetlerini ne olursa olsun objektif olarak yaptıkları; halklarımızın can düşmanı olan MGK ve sırtını dayadığı başta ABD olmak üzere bütün emperyalistleri şirin göstermektedir. Bu, kontrgerilla anayasasının en ufak bir yanını desteklemek, ülkeyi kan deryası ve zulüm hapishanesini çeviren baş zalimlerin yedeğine düşmekle aynıdır. ●

“Geri Kalmak Yok, Susmak Asla”

Gazetemize çete devletten saldırı

Haber Merkezi: Yeniye yaratma müca-
delesinde çeşitli millet ve milliyetlerden
Türkiyeli emekçi halkların ortak çıkarla-
rına hizmet eden yayın politikasıyla, ha-
kim sınıfların ilgi odağı olan gazetemiz
Halkın Günlüğü, kapatmalarla, yayın
durdurmalarla, toplatmalarla, büro bas-
kılarıyla, fiili saldırılarla içiçe yürüttü-
ğü onur ve özveri savaşında zorlu bir ta-
rihsel süreçten geçiyor.

Üzerinde yaşadığımız coğraf-
yada yaşanan gerçeklerden
bağımsız olarak ele alınma-
yacak yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya bulunuyoruz. Halkla-
rın sınıfsal çıkarları doğrultusunda yü-
rüttüğümüz faaliyet sürecinde defalarca
maruz kaldığımız saldırı dalgası, **10 Ka-
sım Pazartesi** günü yağma ve talan
histerisiyle kapımızı çaldı.

İstanbul'un çeşitli semtlerinde okurları-
mızla başlayan gözaltı furiası Genel Ya-
yın Yönetmenimiz **İsmet Büyükyavaş**
ve muhabirimiz **Devrim Bozkurt**'la bir
üst boyuta sıçradı. DGM talimatlarıyla
merkez büromuzu basan İstanbul Emni-
yet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi
ekipleri ve TKP(ML) TIKKO timi, büro-
muzda 16:15'den 18:30 saatlerine kadar
karakol kurdu. Başkanla birlikte dışarı-
ya olan bağlantımızı kesen polisler, "*Bü-
ronun aranması için DGM tarafından
talimat aldık. Büroda yasadışı illegal
faaliyetlerle ilgili doküman var*" iddia-
sıyla yağma ve talana girişti. Kimliklerin
toplanıp incelenmesiyle başlayan arama
işlemleri kişisel eşyalarımıza, özel fotoğ-
raflarımıza, ajandalarımıza kadar ilerle-
tti. Yayın faaliyetimiz için önem taşı-
yan bilgisayar arşivimize, devrimci, sos-
yalist basın arşivine, fotoğraf, film, vi-
deo kasetlerine, yayınlanacak olan ve
daha önceden yayınlanan hazır gazete
sayfalarına, fax metinlerine, posta ka-
nallarıyla elimize ulaşan broşür, bildiri
ve büro evraklarına, incelenecek gerek-
çesiyle el konuldu. Sorumlu sıfatı baha-
nesiyle Genel Yayın Yönetmenimiz **İs-
met Büyükyavaş**, muhabirimiz **Devrim
Bozkurt** ve misafirimiz **Tekin Aygün**'ü
gerekçesiz olarak gözaltına alan polisler,
bürodan çıkarılan malzemelerle birlikte
arkadaşlarımızı **34 FLZ 56, 34 KYC 25,
34 MYZ 81 ve 34 TA 8150** plakalı
araçlarla Aksaray'da bulunan Terörle
Mücadele Şubesi'ne götürdüler. Yağma-
dan mal kaçırma histerisiyle, büroda tu-
tulması gereken tutanakları dahi düzen-
lemeyen, avukat talebimize "*birde on-
larımla uğrayacağız*" küstahlığıyla yanıt
veren zihniyet, ilerleyen süreçte arkadaş-



Gazetemizi basan TMS ekipleri büromuzu dağıttılar.

larımızın akıbetiyle ilgili yaptığımız baş-
vurulara "*kimseyi gözaltına almadık*"
diyerek, kendi kanunlarına dahi uyma-
dıklarını bir kez daha gözler önüne ser-
diler.

Gazetemiz özgülünde yaşanan saldırı,
Türkiyeli emekçi halklara karşı yürütü-
len topyekün savaş mantığının ürünü
olarak düşünülmüş ve pratiğe geçirilmiş
sistemli bir hareket özelliğini taşıyor.
Türkiye Kürdistanı'ndan Karadeniz'e, İç
Anadolu'dan Toroslara uzanan devlet te-
rörünün metropollere taşınan yansıması-
dır bu saldırı. Vitrin değişiklikleri, sahte
demokrasi çabıklarıyla halklarımıza yut-
turulmaya çalışılan şeffaf devlet aldat-
macasını tuz-buz eden bir gerçekliktir
yaşadığımız saldırı.

Kan, katliam, terör politikalarıyla acıya,
sefaleti, yoksulluğu bir nimet gibi halk-
larımızın önüne sürenlerden, köyleri ya-
kıp-yıkan, köylüleri zorunlu sürgüne tabi
tutan, Çatılları, Kırçıları, Kocadağları kir-
li silahlarla kitlelerin üzerine sürenler

den farklı bir tavır beklemek, düşünmek
kendi gerçekliğimize ters düşen bir ol-
gudur. Nasıl ki, bir yarasanın gün ışığına
çıkması bir mucizeyi gerektiriyorsa, fa-
şist diktatörlükten iyi birşeyler bekle-
mek de o kadar mucizeyi gerektiren bir
olgudur.

Yayın faaliyetine başladığımız süreçte
vurgu yaptığımız "*Faşist Türk devleti-
nin ideolojik temelini oluşturan Kema-
lizm ideolojisine ve Kemalizm hay-
ranlığı ve kuyrukçuluğuna karşı ide-
olojik mücadele yürütecek, devletin, ırk-
çılık, jövenizmin gelişmesini körükle-
yerek kardeş halkları birbirine düş-
man eden politikasına hararlılıkla
karşı koyacak, yavaşın tüm dünya
halklarının kardeşliği şiarını kendi-
sine bayrak edip kardeş halklar ara-
sında birlik ve kardeşlik bağlarının pe-
kişmesine, dayanışma duygularının ge-
lişmesine hizmet edecek, enternasyo-
nalist bir politika izleyecektir*" belirle-
mesiyle, diktatörlüğe karşı muhalif kim-

liğimize duruşumuzu belirlemiştik. Bu
duruş ve perspektifle girdiğimiz yolda
yaşayacağımız saldırılar bizim için bek-
lenmeyen bir şey değildi. Elbetteki bu
düzenin kurumlarının sorgulanacak,
yargılanacak, toplatılacak, kapatılacak,
basılacak. Çünkü yazdıklarımızla dik-
tatörlüğün halklara karşı uyguladığı diz-
ginsiz sömürüye alternatifi sunuyorduk.
İşçinin örgütüne, köylünün toprağına sa-
hip çıkmasının yolunu gösteriyorduk.
Köpeğinin tedavisine milyarlarca lira
para dökenlerle, ölümün soğuk nefesini
hastane köşelerinde çaresizce hisseden-
lerin arasındaki muazzam çelişkiyi mil-
yonların beynine naksediyorduk. Ve da-
ha önemlisi "**Geri Kalmak Yok Sus-
mak Asla**" şiarını belleğimize kazıya-
rak, kazanılan mevzileri bir adım ileriye
taşımamızın anahtarı Maoizm biliminin
yol göstericiliğinde dağın sarsılmaz ve
çekici gücünü kitlelerin önüne zaferin
gerçek ve kalıcı teminatı olarak sürüyor-
duk.

İşte bunun için kudurmuşcasına saldırı-
lar. Saldırmaya da devam edecekler.
Çünkü biz, tarihsel zorunluluğun gerek-
tirdiği görevlerimizi asla savsaklamaya-
cağız. Asla geri adım atmayacağız. Bütün
bir topluma dayatılan "**kayı kullu**" gö-
revini kabul etmemiz, susmamız, çeşitli
millet ve milliyetlerden Türkiyeli emekçi
halkların sınıfsal çıkarlarına ihanetle eş-
değerdir. Yaşanan saldırılar sadece bizde
de sınırlı değildir. En son **Devrim İçin
Devrimci Emek Dergisi**'nin kapısına
"*Örgütsel bağlantısından dolayı suresiz
kapatılmıştır*" ibaresiyle mühür vurul-
muştur. Saldırıların dergi, gazete büro-
larını kapatmaya, mühürlemeye kadar
vardıran faşist diktatörlük, muhalif di-
namiklerin yaşanan gelişmelere duyar-
sız kalmasından cesaret alıyor. Devrimci
muhalifetin tek merkezden yürütülen,
saldırlara karşı en kısa sürede ortak di-
reniş ve tepkiyi örgütlemesi ve bu hede-
le yoğunlaşması ertelenemez görevdir.
Saldırıları püskürtmek tek tek bireyle-
rin, kurumların değil, ortak örgütlü mü-
cadelenin zaferiyle gerçekleşebilir.

Halklarımıza karşı sorumluluğumuzun
bilinciyle saldırılara kabulumuzdur diyo-
ruz. Görev ve sorumluluk daha ağır ve
zorlu olarak şimdi bizim omuzlarımızda-
dır. Gazetemiz sadece çalışanlarının de-
ğil, bir bütün olarak ezilen emekçi halk-
ların ortak değeridir. Gün özveri ve ce-
saret günüdür. Herkes üzerine düşeni
yapmak zorundadır. Azgın saldırılara
inat **8. sayımızda yeniden, daha gü-
bir şekilde MERHABA** ●



Gazetemize yapılan saldırıya devrimci, demokrat kamuoyundan tepkiler yağdı

Devletin tüm muhalif, sosyalist, devrimci, yurtsever kesimlere karşı saldırıları artarak devam ediyor. En ufak hak alma mücadelesine bile tahammül edemeyen devlet, düşüncelerini söylediği için aydınları onlarca yıl ceza verirken, kendileri için tetikçi, katliamcı, kontracı olarak kullandıkları şereflili (!) insanlara "sonuna kadar özgürsünüz" diyor.

Devletin bu saldırıları yapmasının esas amacı, tutunacak dalının kalmamasıdır. Çürümüş, kokmuş düzenin borazanlığını yapan medyaya prim dağıtırken, kendilerini teşhir eden emekçi halklarımıza gerçeği anlatan sosyalist, devrimci, yurtsever basın üzerindeki baskıları giderek artırıyor. Devrimci Emek Gazetesi basılarak çalışanları gözaltına alınıyor ve mühürleniyor. Ülkede Gündem ve Emek gazetelerine Pirinçlik Karakolu'nda el konularak Diyarbakır'a girilmesi engelleniyor. Çalışanları tehdit ediliyor. Bu uygulamaların son örneği 10 Kasım Pazartesi günü yaşandı. Halkın Günü Gazetesi basılarak Gazete'nin genel yayın yönetmeni ve Altınçay Yayıncılık'ın ortağı İsmet Büyükyavaş, gazete çalışanı Devrim Bozkurt ve misafir Tekin Aygün gerekçesiz bir şekilde Aksaray Terörle Mücadele ekiplerince gözaltına alındı. Gazete bürosu tıkan edilerek bir çok mazeretle, dokümana ve arşive el konuldu.

Emekçi halklarımızın gerçekleri öğrenmesini engelleyen devletin bu politikalarını kınıyor ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Hiçbir güç gerçek ve doğru haber alma özgürlüğümüzü elimizden alamaz giyirle, tüm dayanışma kamuoyunu, devrimci, sosyalist ve yurtsever basın üzerindeki baskılara karşı olmaya ve çalışanlarına destek vermeye çağırıyoruz.

Devrimci, Sosyalist, Yurtsever Basın Susturulamaz!
Geri Kalmak Yok Susmak Asla!
Gerçek Haber Alma Özgürlüğümüz Kısıtlanamaz!
Demokratik Haklar Platformu (DHP)

SUSMAYACAĞIZ!

Vahşetini ve azgınca saldırılarının çokça yakından tanıdığımız çete devlet ve onun kolluk güçlerinin devrimci-demokrat kişi ve kuruluşlara yönelik yaptığı saldırılar geçmişte olduğu gibi bugün de ardı arkası kesilmeden devam etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde Mersin MKM'yi basıp emekçilerini gözaltına alıp tutuklayan, Urfa MKM Şubesi'ni açtığı ilk günlerde barbarca basarak kapatan, halkın aydını ve sanatçıyı olma bilinciyle coğrafyamızdaki bu haksız gidişata sessiz kalmayan aydın ve sanatçılara gözaltı ve tutuklamalarla karşılık ve

ren hakim sınıflar ve çete devletin devrimci, sosyalist ve yurtsever basına yönelik saldırıları da devam ediyor.

Emekçi halklarımıza doğru haber ulaştırmaktan yana tavır belirleyen ve bu bilinçle taraf olan Halkın Günü Gazetesi de gün be gün bu saldırılardan "kapatma, okurlarına yönelik saldırı, baskınlar" diğer devrimci, sosyalist ve yurtsever basın gibi payına düşeni almaktadır.

Çete devlet Halkın Günü Gazetesi'ne yönelik bu saldırılarından birini de 10 Kasım Pazartesi günü saat 16:00'da gazetesinin Çemberlitaş'taki merkez bürosunu TMS ekipleri ve timleriyle basarak büroya tahrir edip, gazetesinin genel yayın yönetmeni İsmet BÜYÜKYAĞCI, muhabiri Devrim BOZKURT ve büroda misafir olarak bulunan Tekin AYGÜN'ü gözaltına alarak gerçekleştirmiştir.

Evet biz bu barbar ve saldırgan yüzü tanıyoruz. Her geçen gün büyüyerek boyutlanan sınıf mücadelesini içine sindiremeyecek, köyleri boşalttıran, emekçi halklarımızı zorla topraklarından göçettirmeye çalışan, esir kamplarında katliamlar yapan bu barbar yüz, daha binlerce kez muhalif basına saldırarak, gazeteleri toplatıp yasaklayacak, okurlarını gözaltına alacak, buna sessiz kalmayan aydın ve sanatçıları gözaltına alıp tutuklayacaktır.

Ama sınıf mücadelesi tarihinde yaşamın her alanında yaratılan direnişleri ve direniş geleneklerini asla yok edemeyecektir.

Her defasında direnenler onuru tarih sayfalarına taşıyacak ve mutlaka karşı koyacaktır.

Devrimci, Sosyalist Basın Susturulmaz!
Geri Kalmak Yok Susmak Asla!

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM)
Grup MUNZUR
Çiçek AYYILDIZ
Haydar BAYAR
Yeldağı Folklor Ekibi

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Burjuva-feodal diktatörlüğünün uyguladığı her türlü baskı ve yıldırma politikalarına; emek cephesinde MAOLST güreşgahı halklara gerçekleri ulaştıran, sınıf bilincini ve kinini aşılayan ve bu doğrultuda eyleme geçiren "HALKIN GÜNÜ" Gazetesi'ne DGM talimatıyla TMS ekipleri tarafından yapılan baskını, gazetemiz Genel Yayın Yönetmeni İsmet Büyükyavaş, muhabiri Devrim Bozkurt'un gözaltına alınmasını ve çeşitli mazeretlerle el konulmasını şiddetle kınıyoruz.

Biz biliyoruz ki, Susurluk kazasıyla en geri kitleler nezdinde dahi teşhir olan burjuva-

feodal diktatörlüğün hiç bir uygulaması baskıyı engelleyemedi ve engelleyemez de. Tarih buna hiç bir zaman şahit olmadı ve olamaz da. **MUNZURLAR, KAÇKARLAR, TOROSLAR, TOPÇAMLAR**, buna en somut kanıttır. Bundan dolayıdır ki, burjuva-feodal diktatörlüğün ve kolluk güçlerinin çabaları boşanmıştır.

Baskılar Bizleri Yıldıramaz!
Geri Kalmak Yok Susmak Asla!
Yaşasın Marksizm, Leninizm, Maoizm!

Zürh ve çevresi
Halkın Günü okurları.

EMEKÇİ HALKIMIZ,

Altınçay Yayıncılık bünyesinde çıkartılmakta olan Halkın Günü Gazetesi'ne yapılan baskılar giderek artmaktadır. Bu baskılar, emekçi yığınlar üzerinde estirilene devlet teröründen ayrı olarak ele alınmaz, alınmalıdır. Dun olduğu gibi bugün de uygulanan bu baskı politikaları; Kemalist devlet stratejisi, buna bağlı tüm kurum ve kuruluşlarının (polis, asker, siyasetçi, mit vb.) üzerinde şekillendiği bu faşist sistemden gelmektedir. Kendi yasalarının öngördüğü çerçevede yayınlanan bir gazeteye dahi tahammülü olmayan ve bir çırpıda kendisinin yürürlüğe koyduğu yasaları bir kenara itebilen bu düzen bekçileri, halk muhalefetinden duydukları rahatsızlık ve korkudan dolayı dahada pervasızlaşarak baskılarına yenilerini ekleyecektir. Egemen sınıfların bu terör politikaları yeni değildir.

Bizler de bunların yabancıları hiç değiliz. Tüm Halkın Günü okurları sesimiz susturulmaya çalışılmaktadır. Sesimize sahip çıkmak bir zorunluluktur. Bugün inadımızı konuşmanın tamda zamanıdır. Tüm bu baskıları geri püskürtüp gazetemizi en geniş kitlelere ulaştırmanın inancıyla donanalım.

Ve son olarak diyoruz ki, Halkın Günü Gazetesi'ne yapılan baskın sırasında gözaltına alınan Genel Yayın Yönetmenimiz İsmet Büyükyavaş, muhabirimiz Devrim Bozkurt ve tüm okurlarımız serbest bırakılmalıdır. Halkın Günü sesimizdir, sesimize sahip çıkıyoruz. Bedel ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi canımız pahasına yeni bedeller ödeyerek yaşatmaya hazırız.

St. Gallen Halkın Günü okurları

BASINA VE KAMUOYUNA

Faşist diktatörlük son dönemlerde yeni çıkardığı kararnamelerle azgınca saldırıya geçmiştir. Bu saldırılar genelde devrimci, sosyalist gazete ve dergiler çerçevesinde daha da yoğunlaşarak sürmektedir. Ülkemizi kan gölüne çevirmek isteyen patron-aga devleti, esir kamplarındaki hücre tipi uygulamalarıyla başlatıp, faili belli cinayetlerle

sürdürdüğü baskı ve zulüm politikalarının bir yansıması olarak 7 Kasım Cuma akşamı okurlarımız nezdinde başlatılan saldırıların, 10 Kasım Pazartesi günü de gazetemiz Halkın Günü'nü basarak bir üst boyuta çıkartmıştır. Terörle Mücadele Şubesi (TMS) ekipleri ve TKP(ML) TIKKO timi bu baskında gazetemiz Genel Yayın Yönetmeni İsmet BÜYÜKYAĞCI, gazetemiz muhabiri Devrim BOZKURT ve gazetemizde misafir olarak bulunan Tekin AYGÜN'ü gözaltına almıştır.

Arşivlere, kütüphanelere ve düşünceye saldırılan MGK kararlarını uygulayan TMS ekiplerinin yaptıkları yanlışları kalmayacaktır. Bu saldırıları Halkın Günü vasıtasıyla halklarımıza yapılmış bir saldırı olarak kabul ediyoruz.

Gözaltına alınan gazetemiz çalışanlarının derhal bırakılmasını istiyoruz.

Geri Kalmak Yok Susmak Asla!
Okmeydanı Halkın Günü Okurları

SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!

Devlet tüm muhalif kesimlere karşı saldırılarını arttırarak devam ettiriyor. Bugün devrimciler, aydınlar ve sanatçılar onlarca yıllara varan hapis cezalarına çarptırılıyor.

Bu saldırıların nedeni ise devletin gerçek (kâli) yürüründün açığa çıkması ve geniş kitleler nezdinde teşhir olmasıdır. Ve çürümeye yüz tutmuş gövdesine o güçlü darbeyi indirmek kesimlere karşı tahammülsüzce saldırıdır.

Saldırılarından en çok nasibini alan sosyalist basın ve çalışanlarıdır. Bunun en son örneği de Halkın Günü'ne yönelik saldırılarda kendini gösterdi. 10.11.1997 tarihinde polisler tarafından basılan gazete bürosunda eşyalar dağıtılmış, gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni İsmet Büyükyavaş, muhabiri Devrim Bozkurt ve misafir olarak büroda bulunan Tekin Aygün gözaltına alınmıştır. Emekçilerin haber alma özgürlüğüne yönelik bu saldırıyı nefretle kınıyoruz. Tüm dayanışma kamuoyunu haber alma özgürlüğüne sahip çıkmaya, sosyalist ve yurtsever basın çalışanlarının yanında olmaya çağırıyoruz.

Haber Alma Özgürlüğü Kısıtlanamaz!
Sosyalist Basın Susturulamaz!
Demokratik Mücadele Platformu (DMP)

FAŞİZM HALKI, HAKLIYI ASLA TESLİM ALAMAZ

Ezilen halklar, zulme karşı tepkisini yükseltiyor ve sorumluluklarına daha bir kararlılıkla sarılıyor. Ezilen uluslar ve millî yetler, kimliğin hakkını istiyor. İşçiler, işlerini ve sosyal haklarını istiyor. Köylüler, bu böyle gitmez diyor, gençler, bizi robotlaştırıp okuma hakkımızı elimizden alamazsınız diyor.

Özgürlük mahkumları halk davası için baş koyduk diyor, devrimci-sosyalist basın tüm bunların dinmeyen ve yılmayan sesi olarak haykırıyor. Bizleri susturamadınız, susturamayacaksınız diyorlar. Sistem kalburu dönmüş. Delikler kapatmakta çaresiz. Yaralı bir hayvan gibi saldırıyor. Sosyalist gazeteleri basıyor, örgütsel bağlantısı var diye kapısına mühür vuruyor.

Halkın Günü gazetesi'ne yapılan baskı ve **Devrimci Emek Dergisi**'nin mühürlenmesini, her iki yayının da çalışan ve okurlarının gözaltına alınmasını nefretle kınıyoruz.

Zulüm varsa, zulme direniş kaçınılmazdır. Ve kaybedenler her zaman zulmedenler olmuştur, olacaktır da.

Partizan, Özgür Gelecek, YDG

Demokratiklik, insan hakları, yapıda reform vb. rolüne bürünerek AB'ye şirin gözükme ve kitleleri yedeklemeye çalışan devlet, diğer yandan devrimci, sosyalist basını çalışanları üzerindeki saldırılarını pervasızca sürdürüyor. Bunun en son örneği, 10 Kasım günü devletin temel kurumlarından olan TMS'ye bağlı polisler tarafından **Halkın Günü** gazetesi'nin basılması ile yaşandı. Başın sırasında büroda bulunan eşyalar talan edildi. **Halkın Günü** Gazetesi Genel Yayın Yönetmeninin de aralarında bulunduğu 3 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alındığı sırada büroda misafir olarak bulunan **Tekin Aygün** aynı akşam serbest bırakılırken, gazetenin Genel Yayın yönetmeni **İsmet Büyükyavaş** ve muhabiri **Devrim Bozkurt** halen Aksaray TMS'de işkence altında tutulmaktadır.

Halkın Günü örgülünde devrimci, sosyalist basına yapılan saldırıları protesto ediyoruz. Engizisyon mahkemeleri gibi işleyen DGM'lerin devrimci, sosyalist basın bürolarına yönelik gözdağı ve baskın kararını geri çekmesini, gözaltında tutulan **Halkın Günü** Genel Yayın Yönetmeni **İsmet Büyükyavaş** ve çalışanı **Devrim Bozkurt**'un derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz.

Özgürlük ve Sosyalizm Yolunda Atılım

İktidar, aydınları, sendikacıları, kayıp annelerini, tutuklu yakınlarını, siyasi partileri, kitle örgütlerini, siyasi tutsakları, öğrenci gençliği, yoksul köylülüğü, işçi-emekçi kesimlerini ve onların sesi olan sosyalist basını susturmak, örgütsüzlüğe mahkum etmek, hak ve özgürlük arayışına gemi vurmak için dizginsiz bir gözdağı, baskı ve şiddet uyguluyor.

10 Kasım günü **Halkın Günü** Gazetesi'nin Çemberlitaş'taki merkez bürosu siyasi polisler tarafından basıldı. İki saat süren ablukada büroyu tahrir edip arşivlere, dergilere, kitaplara ve bilgisayarları el koyan siyasi polis, Genel Yayın Yönetmeni **İsmet Büyükyavaş**, muhabir **Devrim Bozkurt** ile misafir olarak bulunan **Tekin Aygün**'ü gözaltına aldı.

Halkın Günü Gazetesi'ne ve çalışanlarına yönelik yapılan bu saldırıyı protesto ediyor, baskı ve saldırıların sosyalist basının

sesini boğamayacağını bir kez daha yineliyoruz.

**Sosyalist basın susturulamaz!
Devrimci Çözüm**

Halkın Günü Gazetesi'ne yönelik 10-11-1997'de yapılan saldırıyı protesto ediyoruz. 55'inci hükümet kamuoyunda demokrasi ve düşünce özgürlüğünü kaldıran yasayı kaldırmak vaadiyle iktidara geldiyse de tam tersi uygulamalarda bulunmaktadır.

Baskı, şiddet ve gözetli kampanyası bir hükümet politikası değil, bir devlet politikasıdır. **Halkın Günü** Gazetesi'ne yapılan bu saldırı demokrasi ve düşünce özgürlüğüne yapılmıştır.

Bu saldırıyı protesto ediyor, şiddetle kınıyoruz.

11-11-1997

**Eğitim-Sen İzmir Şube Başkanı
Bahri Alkan**

Buna benzer saldırılar bu ülkede ne ilk nede son olmuştur. Sermayenin, örgütlü bir toplum istemediğinin bir kanıtıdır.

Emekten ve emekçilerden yana olan tüm sosyalist basının kapatılması, düşüncelerinden ötürü insanların içeriye atılması bunların somut bir kanıtıdır. Önemli olan bizlerin ne yapacağıdır. Emekten, özgürlükten ve emekçilerden yana olan insanların bunlar karşısında alacağı tavırlar bazı şeyleri değiştirebilir.

Susurluk'ta deşifre olan devlete karşı bir araya gelen ve birlikte hareket eden insanların bu birlikteliği devamlı hale getirmesi gerekir.

Halkın Günü merkez bürosunun basılmasını, emekten ve devrimden yana olan insanların düşüncelerine yapılan bu tür saldırıları kınıyor ve lanetliyoruz.

12-11-97

**DISK-Genel İş İzmir 5 No'lu Şube
Başkanı İsmail Özhamarat**

Halkın Günü İstanbul merkez bürosuna yapılan bu çeşit baskıları şiddetle kınıyoruz. Bunu bir gazeteyle değil emekçi, emekçilere ve düşünceye yapılan bir baskı olarak görüyoruz.

Sermaye'nin emekçi, özgürlüğe, emekçilere, düşünceye geçit vermemek için yapmış olduğu bu talanı, tüm emekçiler, emekten yana olanlar ve düşünce özgürlüğünü savunan insanlarla birlikte geri püskürteceğimize inanıyoruz.

Konut işçileri olarak bizler de bu konuda elimizden gelen çabayı göstereceğiz ve daha emekten yana olanlarla birlikte olacağız.

12.11.1997

**İzmir DISK-Genel İş Konut İşçileri
Şubesi Başkanı Emin Aşkın**

Sistem, içinde bulunduğu durumu aşmak için, emekçi halkın üzerinde kullandığı baskı politikasını daha rahat bir ortamda yapmak için kolluk güçleri vasıtasıyla baskı

uygulamaktadır.

Önemizdeki günlerde uygulanacak ekonomik paket daha şimdiden halkın büyük tepkisiyle karşılaşmıştır. Diğer yandan da Kürt halkının üzerinde uyguladığı baskı ve zulümler, devleti çıkmaza sokmuştur.

Tüm bu olumsuzluklara karşı devrimci güçlerin halkı aydınlatmak için üstlendiği görevler karşısında sermaye düzeninde kendisini "Halkın Öncülerinden" korumak, kurtarmak ve pisliklerini gizlemek için bu tür baskıları uyguluyor.

Halkın Günü Gazetesi başta olmak üzere devrimci basın üzerinde devamlı ve planlı bir baskı uygulanmaktadır. Herici, devrimci insanlara yönelik yapılan bu saldırılar sistemin bir parçası olup, çözümsüzlüğün ve yokoluşun son fırtınasıdır.

Buna benzer saldırıların devrimci basının mücadelesini engelleyemeyeceğini biliyoruz. Başta **Halkın Günü** Gazetesi'ne ve diğer devrimci basına yönelik tüm saldırıları protesto ediyoruz.

12-11-97

**DISK Nakliyat-İş İzmir Şube Başkanı
Yusuf Gencer**

Özellikle düzen çözümsüz kalmış ve arayış içindedir. Düzene muhalif olan güçlere karşı amansız bir yıldırma politikası gütmektedir. En ufak demokratik bir sese dahi tahammülü kalmamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana uygulanan geleneksel bir politikasıdır. Bu politika emekten yana olanlara karşı bir baskı uygulamakta, inançlarını savunanları dincilikle, ulusal kamlığının mücadelesini verenleri de terörist diye nitelendirmektedir.

Düzenin partilerinden bir destek ve yenilik beklemek boşunadır. Süreç içerisinde bu partiler kendi aralarında düzenin pisliğini örtmek için biraraya gelebiliyorlar. Devlet seçilmiş Millet Meclisi ve seçilmiş bir başbakan değil, MGK ve TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) yönetiyor. Bu meclis ve hükümet de buna geçmişten bu yana seyirdi kalmıştır.

Düzene muhalif olan devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin kendi aralarında bir barikat oluşturup tüm bunlara dur demesi gerekir. Bunların ayrı ayrı cephelemler ve parça parça mücadele edilerek yıkılmayacağı ortadadır.

Halkın Günü Gazetesi merkez bürosuna yapılan bu saldırıyı ve gözaltıları kınıyoruz. Bu olayı anti-demokratik buluyoruz. Her türlü desteğimiz sizindir.

12-11-19-97

**İzmir HADEP İl Başkan Yardımcısı
Mehmet Tekin**

Sosyalist kurumlar ve özellikle devrimci basına son zamanlarda yoğun bir saldırı politikası gözlenmektedir. Yapılan bu saldırılar, MGK'nın aldığı kararlar doğrultusunda yapılmaktadır.

Son günlerde sosyalist basına bir baskı var. Bu baskılar TC'nin demokrasiyle yönetilmediğinin bir kanıtı olup demokrasiyle bağdaş-

mayan MGK'nın bu ülkede tek yetkili kurum olduğunun bir kanıtıdır.

MGK'nın alternatif bir sese tahammülü kalmamıştır. Ve tüm bu baskılar planlı olarak yapılmaktadır. Bu saldırılar son çırpınışlar olup kuduz bir itin son tangoşudur. Bu it tukenmek ve yokolmak üzeredir.

Fakat bugünkü hükümet diğer hükümetlerin devamıdır. Bu devamlılık sürdüğü müddetçe bu baskılarda sürecektir. Bu sistemin kadur-gan, uyuz illeri, kültüre, emekçi insanlara, kimliğini ve düşüncesinin mücadelesini verenlere tahammül edememektedir.

Tabii ki tüm bunlar hazin sonu engelleyemeyecektir. Bu çırpınışların sonunda kazanan her zaman olduğu gibi yine HALKLAR olacaktır.

Halkın Günü Gazetesi'ne yapılan saldırıyı FAŞİZANCA buluyoruz. Bu olayı lanetliyoruz ve kınıyoruz.

12-11-97

**MKM İzmir Şube Müdiresi
Hatice Çoban**

Halkımıza;

Faşist devletin baskıları, ülkemizde yıllardır, zam, kalam, özelleştirme, ambargo uygulamaları, yargısız infazlar gibi bir dizi kanlı politikalarla emekçi halkımıza, onun öncülleri olan komünist ve devrimcilere tüm vahşetleriyle yönelmiş durumdadır.

Faşizm bir taraftan egemenliği altına aldığı burjuva basına her türlü ayrıcalığı, korumacılığı yaparken, emekçi halkın sesi olan sosyalist basını ise hedeflerinden biri durumuna getirmiş ve her türlü haksız baskılarla susturmaya çalışıyor. Merkez ve iletişim bürolarına hemen hemen hergün baskınlar yapılmakta, çalışanlar ve misafirler gözaltına alınarak işkenceden geçirilmektedirler.

Daha önce, **Alınteri, Kurtuluş, Atılım, Özgür Halk, Kızıl Bayrak** vb. gazete, dergi merkez büroları bombalanmış, basılmış, yazı işleri müdürleri ve bir çok çalışanları gözaltına alınarak işkenceden geçirilmiş, tutuklanmışlardır. Son olarak İstanbul **Halkın Günü** Gazetesi merkez bürosu basılmış, Genel Yayın Yönetmeni **İsmet Büyükyavaş**, muhabir **Devrim Bozkurt** ve orada misafir olarak bulunan **Tekin Aygün** gözaltına alınmıştır. Büro talan edilerek kullanılmaz hale getirilmiştir. Maddi hasarın yüksek olmasının yanı sıra çeşitli yayın ve arşivlere de el konulmuştur.

Sosyalist basına yapılan bu saldırılara karşı tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor ve biz **Adana Cezaevi**'nde tutsak olan siyasi tutuklular olarak bu saldırılara sessiz kalmayacağımızı belirtiyoruz. Ayrıca **Halkın Günü** Gazetesi için her türlü maddi ve manevi desteği vereceğimizi belirtiyor, bu durumda tüm devrimci-demokrat kamuoyunu da duyarlı olmaya çağırıyoruz. Sosyalist basına yapılan bu saldırıları nefretle kınıyoruz.

Adana E Tipi Kapalı Cezaevi TKP(ML), TİKB, MLKP, DHKP-C, TKP-ML-B davalarmından yargılanan tutuklular adına Güllü Çelik, Lütfiye Aydın, Bülent Öner, Mahmut Öztürkmen, Muharrem Uyan

Öğrenci gençlik her 6 Kasım'da meydanlarda

Halkın Günlüğü/İstanbul/İzmir/Adana/Kocaeli: 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın ardından devrimci öğrenci hareketlerini bastırmak ve sistemin istediği robotlaşmış, duyarsız ve apolitik öğrenci tipini yetiştirmek amacıyla MGK kararıyla 6 Kasım 1981 yılında kurulan YÖK (Yüksek Öğrenim Kurumu) üniversitelerde tüm anlamıyla kafatasçılığa soyundu. Herici, demokrat hocaları pasifize edip, yerlerine azıllı faşistleri atadı. Üniversitelere kolluk güçlerini yerleştirerek, buraları birer kışlaya çevirdi. Üniversiteleri bilim yuvaları olmaktan çıkarıp, birer ticarethane haline getirdi. Özel Güvenlik Birimleri adı altında sivil faşistleri üniversitelere yerleştirerek devrimci, militan öğrencilere gözdağı vermeye çalıştı.

YÖK'le birlikte dayatılan apolitikleştirilmiş öğrenci kılıfını üzeri ne giymemekte ısrar eden üniversiteli gençlik, her 6 Kasım'da alanlara çıkarak protesto eylemleri gerçekleştirdiler/gerçekleştiriyorlar. Bu yılki YÖK protestoları da hemen hemen tüm üniversitelerde kitlesel katılımlarla gerçekleşti.

İstanbul: Direnişlere, mitinglere, çatışmalara, yürüyüşlere, protestolara evsahipliği yapan Beyazıt Meydanı'nın 6 Kasım'da ki konukları bu defa Yüksek Öğrenim Gençliği idi. Devrimci-demokrat, yurtsever öğrencilerin yaptıkları eylemlerde (her sene) çete devletin kolluk güçleri tarafından yapılan saldırılarla kızla boyunan Beyazıt Meydanı'nda gerçekleşen 6 Kasım YÖK boykotu olaysız bir şekilde gerçekleşti. Geniş güvenlik önlemleri alan polis, sabahın erken saatlerinden itibaren Beyazıt Meydanı'nı ahluka altına alarak, meydana giren bütün yollarda kimlik kontrolü ve arama yaptı. Ayrıca, polis daha önceden meydana yerleştirdiği kameralarla, eylem sırasında Emniyet Müdürlüğü'ne canlı yayın yaptı.

Beyazıt Meydanı'nda gerçekleşen YÖK'ü protesto eylemine İstanbul'da bulunan bütün üniversitelerden katılım sağlandı. Bir grup öğrenci Beyazıt Tramvay durağında saat 13:00'da toplanıp kortejler oluşturup, sloganlar atarak meydana doğru yürüyüşe geçtiler. Bir başka öğrenci grubu ise Laleli tarafından sloganlarla, polis barikatından yongan bir şekilde aranarak Beyazıt Meydanı'na girdiler.

Diğer bir grup ise, İstanbul Üniversitesi'nde Öğretim Elemanları Sendikası (ÖES)'nin düzenlediği panelden sonra kortej oluşturup, pankart açıp, sloganlarla, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nden, Beyazıt Meydanı'na açılan ana kapıdan çıkular, Beyazıt Meydanı'nda biraraya gelen öğrenciler sloganlar atıp, türküler söyleyip halay çektiler. İstanbul Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu tarafından organize edilen YÖK'ü protesto eylemine, ÖES yetkilileri, Öğrenci Aileleri ve Yakınları Derneği, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Alaattin Dinçer, DISK Nakliyat-İş Sendikası

Başkanı ve Albayrak İşçileri katılarak öğrencilere destek sundular.

Saat 13:30'da, tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile başlayan eyleme, öğrenciler adına bir basın açıklaması okunarak başladı. Daha sonra, Öğretim Elemanları Sendikası'ndan bir temsilci, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube adına Alaattin Dinçer, Öğrenci Aileleri ve Yakınları Derneği Başkanı Mustafa Atalay ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küküşmanoğlu birer konuşma yaptılar.

Çeşitli öğrenci dernekleri ile devrimci, sosyalist, yurtsever dergi ve gazete çevrelerinin pankart ve dövizleri ile katıldığı eylemde; "Çeteler YÖK'le Gurur Duyuyor", "Üniversitede Söz Hakkı İstiyoruz", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Türküler söyleyip halay çeken öğrenciler, daha sonra Beyazıt Tramvay

sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Dekanlığa gelen öğrenciler topladıkları imzaları, İktisat Fakültesi Dekanlığı'na vererek sessiz bir şekilde dağılıp eylemi bitirdiler.

Ege Üniversitesi'nde 6 Kasım günü gerçekleşen YÖK'ü protesto eylemine yaklaşık 1200 öğrenci katıldı. Ege Üniversitesi Öğrenci Derneği, Ege Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu, TÖDEP'li öğrenciler ve 6 Kasım Komitesi tarafından organize edilen eylem, saat 12:00'da Edebiyat Fakültesi önünde başladı.

Öğrenciler, Kürtçe ve Türkçe olarak birer basın açıklaması yaparak eylemi başlattılar. Açıklamanın ardından "Bilim" yazılı simgesel tabuta omuzlarına alan öğrenciler pankartlarını açarak kortejler halinde Ziraat Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Ziraat Fakültesi önüne gelindiğinde İzmir MEK Folklor ekibi bir gösteri sundu. Yaklaşık 2 saat süren eylemde "Kahrol-

de toplanan yaklaşık 700 öğrenci, kortejler oluşturup fakülte içinde bir süre sloganlar atarak yürüdüler. Daha sonra, türküler eşliğinde halaylar çeken öğrenciler, YÖK'ü temsilen hazırlanan bir kuklaya yumurta atarak tepkilerini gösterdiler. "YÖK, Polis, Medya, Bu Ahluğa Dağıtılacak" sloganlarının atıldığı eylem olaysız bir şekilde sona erdi.

Dil-Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde YÖK'ü protesto etmeye hazırlanan devrimci, demokrat yurtsever öğrencilere ise sivil faşistler saldırdı. Sivil faşistlerin saldırısına öğrenciler cevap verince çıkan çatışmada 4 öğrenci yaralandı. Yaralılar hemen hastaneye kaldırılırken, saldırıya uğrayan öğrenciler de bir basın açıklaması yaparak, bu tür saldırı ve baskıların kendilerini yıldıramayacağını vurguladılar.

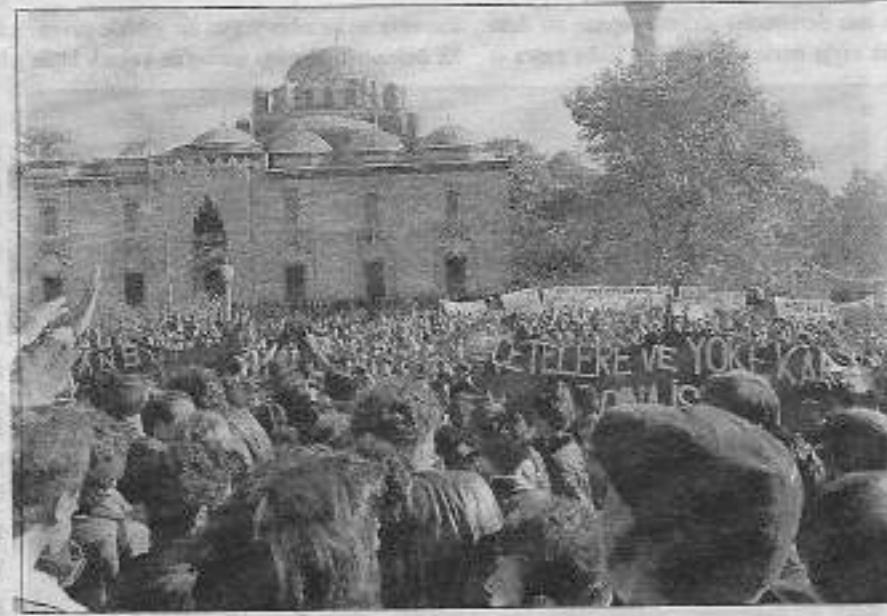
Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ): nde 6 Kasım YÖK protestosu, yaklaşık 400 öğrencinin yemekhane önünde toplanmasıyla gerçekleşti. "YÖK'e Hayır" pankartı altında toplanan öğrenciler bir basın açıklaması yaparak, sloganlar atıp, türkülerle halay çektiler.

Hacettepe Üniversitesi'nde gerçekleşen 6 Kasım YÖK boykotu iki ayrı eylemle gerçekleşti. Beştepe Kampüsü'nde biraraya gelen 300 kişi "Susma, Sinme, Boyun Eğme, Okulunu Kahveye Çevirme" sloganını atıp, türküler söyleyip halay çektiler. Sosyal Hizmetler bölümünde biraraya gelen öğrenciler ise "YÖK'e Hayır, Boykottayız" pankartını açarak, YÖK ve çete devleti teşhir eden konuşmalar yaptılar. "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Öğrenciler Hapiste Çeteler Mecliste" sloganlarını atan öğrenciler tiyatro, şiir ve türkülerle eylemlerini gerçekleştirdiler.

Kocaeli: İzmit Kocaeli Üniversitesi'nde 5 Kasım gününde başlayan gerginlik 10 Kasım Pazartesi günü sivil faşistlerin polislerin desteğinde devrimci-demokrat öğrencilere saldırısıyla doruğa çıktı. Saldırıda bir çok öğrenci yaralanırken 125 öğrencide gözaltına alındı.

Polis talimatlarıyla hareket eden sivil faşistler sözlü olarak saldırılarının ardından 6 Kasım YÖK protestosunun devamında devrimci-demokrat öğrencilere taş, sopalı saldırıda bulunmuşlardı. Sivil faşistler 10 Kasım Pazar günü de demir çubuklar, bıçaklarla toplu halde Kocaeli Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Kantini'nde oturan öğrencilere saldırdılar. Saldırıdan sonra Özel Güvenlik Birimi, sivil ve çevik kuvvetten oluşan polisler öğrencileri tartaklayarak gözaltına aldılar.

Saldırıdan sonra basın açıklaması yapan öğrenciler Rektörlüğü daha önceden uyardıklarını belirttiler. Açıklamada öğrenciler "Ülkemizin her yerinde olduğu gibi üniversitelerde de özgürlük ve eşitlik mücadelesini günbegün yükselteceğimizi bir kez daha dostla düşmana ilan ettik" dediler.



durağına ve Laleli tarafına doğru sessiz bir şekilde dağılıp eylemi sona erdirdiler.

İzmir: İzmir 9 Eylül Üniversitesi İktisat Fakültesi Kantini'nin önünde toplanan yaklaşık 800 öğrenci burada bir forum düzenledi. Forumda, YÖK'ün kuruluşu, kuruluş süreci ile şu anki durumu teşhir edilerek, üniversitelerin sermayenin ve rant peşinde koşan bazı kesimlerin elinde olduğu ve bu kesimlerin bilimi kendi çıkarları uğrunda kullandıkları vurgulanarak üniversitelerin özgürleşmesi için YÖK'ün kaldırılması gerektiği savunuldu. Çeşitli siyasi partiler ile DKÖ'lerin destek sunduğu forumda öğrenciler, Mersin Üniversitesi öğretim üyelerinin YÖK'e karşı başlatmış olduğu imza kampanyasına destek için yaklaşık 1000 imza topladılar.

YÖK'ü protesto için yapılan eylemde öğrenciler türküler eşliğinde halay çekerek, "YÖK, Polis Dışarı, Bilim İçeri", "Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Herkes Ana Dilinde Eğitim" sloganlarını attılar. Koma Zerdüşt'in türkülerıyla desteklediği eylemde öğrenciler, kantin önünde kortej oluşturarak, 9 Eylül Üniversitesi İktisat Fakültesi Dekanlığı'na doğru

sun MİT, CIA, Kontraçerilla", "Sürü Olma YÖK'e İsyan Et", "Paralı Eğitime Hayır" sloganları atıldı.

Öte yandan eylem afişleri yapıştıran 5 öğrenci, bir gün önce sivil faşistler tarafından saldırıya uğradı. Saldırıyı geri püskürten öğrenciler, kendilerini saldıran sivil faşistlerden 2 tanesini hastanelik ettiler. Gerçekleşen saldırıdan hemen sonra bir araya gelen 300 öğrenci yemekhanede toplanarak sözlü bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamadan sonra slogan atarak yürüyüşe geçen öğrenciler Zoo-Teknik bölümüne gelerek 2 sivil faşisti teşhir edip cezalandırdılar. Cezalandırmadan sonra yine sloganlarla yürüyüşe geçen öğrenciler Edebiyat Fakültesi Kantini'nin önünde dağıldılar. Olayın olduğu akşam Cem Kozan okul girişinde, Aydın Gelmez ise okul içerisinde polisler tarafından gözaltına alındılar. Gözaltına alınan öğrenciler 7 Kasım günü serbest bırakıldılar.

Ankara: 6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümü Ankara'da üniversitelerin çeşitli kampüslerinde protesto edildi.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi önün-

Çeteleri yargıla, geleceğine sahip çık!

Halkın Günlüğü/İstanbul-Adana: Dünya ve Türkiye kamuoyunun bildiği gibi, 3 Kasım 1996 tarihinde Susurluk'ta çete devlete bir kamyon çarptı. Kamyonun çarptığı çete devlet, emekçi halklarımızın aldatılması için maske olarak kullanılan demokratik, sosyal, eşitlikçi, hukuk devleti aldatmacalarının tersine, emekçi halklarımızın insanca yaşamaları için mücadele eden devrimcileri kaçırdı, katletti, sokak ortalarında, evlerde yargılı-yargısız infaz eden, adam kaçırdı, fidye isteyen, uluslararası uyuşturucu kaçakçılığı yapan ve daha nice celerini sayamayacağımız insanlık dışı uygulamaları, baskı ve zulüm politikalarını, emekçi halklarımıza reva gören devletin kendisi idi. Kamyonun çarptığı kontrgerilla şefleri "Devlet için kurşun atan şerefli kahramanlardı". Bu kontrgerilla örgütünün diğer üyelerinin yargılanmaları beklenirken, göstermelik olarak tutuklanan bir kaç kişi kısa bir süre sonra serbest bırakıldı. Devletin sadık kelle avcıları yeni görevlerine başladılar bile.

Kental Yazıcıoğlu ve diğer kontrgerilla elemanlarının Karadeniz'de konumlandırılmaları, onumuzdeki süreçte bu bölgede yeni katliamların infazları ve bir sürü kirli ve pis işlerin yapılacağını göstergesidir.

Bugün gelinen aşamada tutuklu olan kontrgerilla elemanlarının birer birer serbest bırakılması, Susurluk'ta ortaya çıkan ilişkilerin Omer Lütfü Topal'ın öldürülmesinde odaklandırılması vb. bir çok olayın gösterdiği gibi, bu devlet kendi çetelerini yargılamayacaktır. Bunu artık bilmenin olmaması gerekir. Bizler bunun bilincindeyiz ve bunu her defasında yazdık ve söyledik. Yazmaya ve söylemeye de devam edeceğiz. Ancak sorun, gelişmeleri bilmek veya bazı gerçeklerin farkına varmakla bitmiyor. Sorun, bu insanlık düşmanlarına karşı örgütlenmek, mücadele etmek ve hesap sormakla çözülür. Bu özgürlükten, emekten yana olan duyarlı insanlar, nihai hedef olan Altınçağa ulaşmak için, aydınlık geleceğin kendi ellerinde olduğu bilinciyle örgütlenip bu çete devletten, kontrgerilla elemanlarından hesap sormalı ve hesap sormaya devam etmelidir. Tabii sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratana kadar.

İşte bu amaçla, çete devlet'in pis ve çirkef yüzünün açığa çıktığı kazanın olduğu 3 Kasım 1996 tarihi, birinci yılını doldurduğu, 2 Kasım 1997 tarihinde, bu sistemden memnun olmayan, şu veya bu şekilde bu sistemin barbar uygulamalarına maruz kalan, emeği, iş gücü gaspedilen, özgür, bilimsel, demokratik eğitim istediği için her türlü baskıya maruz kalan, kısacası ilerici, demokrat, devrimci ve duyarlı yaklaşık otuzbeşbin insan Susurluk'ta bir miting yaparak "aydınlık geleceğine" sahip çıktı.

Türkiye'nin dört bir yanından sabahın erken saatlerinde otobüslerle Balıkesir'in Susurluk ilçesine gelen yaklaşık otuzbeşbin kişi, bu küçük ilçeği bayram yerine çevirdi. Karadan ve havadan geniş güvenlik önlemlerinin alındığı Susurluk'taki mitinge, Demokratik Halklar Platformu, Halkın Günlüğü Gazetesi, DMP, Alnteri, Kızılbayrak, Kaldıraç, Partizan gibi devrimci, yurtsever gazete ve platformlar ile

birlikte İCAD, İHD, Halk Evleri, DİSK, KESK, İMMOB, SİP, HADEP, ÖDP, EMEP, gibi çeşitli, işçi ve kamu emekçileri sendikaları, meslek odaları, siyasi partiler ve DKÖ'ler ile Çanşenliği Oyuncuları, Grup Munzur gibi tiyatro ve müzik grupları da katıldı.

"Çetelere karşı, demokrasi için Susurluktayız" mitinginin yapılacağı Susurluk Şehit İbrahim Çınar Meydanı ve meydana giden yollar o günün mitinge katılan kurumların bayrak, flama, döviz ve pankartlarıyla adeta bayram yerine döndü. Meydanın küçük olmasından kaynaklı, mitinge katılan kurumlar saat 11.00'da Susurluk girişinde kurulan polis barikatından sıkı bir şekilde aranarak, kortejler oluşturup meydana doğru yürüyüşe geçip alana çok düzensiz bir şekilde yerleştiler.

Miting ÖDP'nin "ben merkezci" tavrı nedeniyle HADEP ile arasında çıkan ses düzeninin bulunduğu aracı yerleşmesi ile ilgili ufak tartışması nedeni ve organize bozukluğundan dolayı geç başladı.

Miting, dünyanın dört bir yanından şehit düşen tüm devrimciler anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra sı-

kursu gelen garibolar Leman Sam ve Suavi soyledikleri türkülerle kitlenin coşkusuna coşku kattılar. Miting daha sonra olaysız bir şekilde sona erdi.

MITİNGDEN NOTLAR

Mitingin yapılacağından bir gün önce bütün şehirlerde giriş ve çıkışlar kontrol altına alınmıştır. Antalya'dan mitinge gelmek için yola çıkan ve Antalya Kepez bölgesinde yapılan kınalık kontrolünde gözetilene alınan, Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) üyelerinden Erkan Naroğlu ve Sadık Türk'ün gözaltına alınmaları kitle tarafından protesto edildi. Ayrıca, miting'den bir kaç gün önce sivil faşistler ve özel tim elemanlarının Susurluk esnafını gezerek, "pazar günü dükkanları açmayın" talimatı verdikleri öğrenildi. Esnafın nedenini sorduklarında ise, "burada bir miting yapılacak ve gelenler terörist, dükkanlarınız yağmalanır" cevabını verdikleri belirtildi. Fakat tüm tehditlere karşı Susurluk esnafı öğleye doğru dükkanlarını açmaya başladı.

Havadan ve karadan yoğun bir şekilde güvenlik önleminin alındığı miting'de yüksek bina-

lislere yağ çekilmesi bir kez daha reformist ÖDP'nin gerçek yüzünü Susurluk sayesinde mitinge katılan emekçiler tarafından görüldü. "sen neymişsin be ÖDP" dedirtti.

ÇETELERE ADANA'DA LANET YAĞDI

Susurluk'ta meydana gelen meşhur kazanın 1. yıldönümünde Adana'da bir miting düzenlenerek, çeteler lanetlendi. Demokrasi ve Barış Platformu tarafından organize edilen mitinge yaklaşık 3500 kişi katıldı. 2 Kasım Pazar günü saat 11.00'da başlayan mitinge, devrimci, sosyalist, yurtsever basını, işçi sendikaları, kamu emekçileri, DKÖ'ler ile çeşitli siyasi partiler pankart açarak katıldı. Yoğun güvenlik önleminin alındığı eylem, hastaneler kavşığında kortejler oluşturularak, sloganlar eşliğinde Uğur Mumcu Meydanı'na yürünerek gerçekleştirildi.

Uğur Mumcu Meydanı'nda, Tertip Komitesi adına Süleyman Kılıç ve Mehmet Dagdoğan birer konuşma yaparak çete devleti protesto edip birgün halkın hesap soracağını belirttiler. Daha sonra Grup Yaran bir müzik dinletisi sundu. Coşkulu bir şekilde türkülerle halayların çekildiği mitingde kitle sık sık "Suskun Toplum İstemiyoruz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Anaların öfkesi çeteleri yenecek" vb. sloganları atıyordu. Müzik dinletisinden sonra kitle sessiz bir şekilde dağıldı.

ÇETELERE ANKARA'DA GÖZDAĞI

Halk, çete devlete Ankara'da 2 ayrı eylemle gözdağı verdi. Susurluk kazasının 1. yıldönümü nedeniyle Ankara'da gerçekleştirilen eylemlerden ilki 1 Kasım Cumartesi günü Tandoğan Meydanı'nda yapılan miting ile gerçekleştirildi.

Emeğin Partisi tarafından organize edilen mitinge yaklaşık 2500 kişi katıldı. Sıhhiye

Köprüsü'nden kortejler oluşturularak, sloganlar ile Tandoğan Meydanı'na gelen kitle, burada yapılan konuşmalar ile çete devleti protesto ettikten sonra Sıhhiye Köprüsü'ne geri giderek mitingi bitirdiler. Bazı işçi ve memur sendikaları ve Ankara LÖB'ün katılım sağladığı mitingde kitle sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Eşber Dışarı Çeteler İçeri", vb. sloganlar attı.

Ankara'da "Çete Devleti" protesto eylemliliklerinden biride 3 Kasım Pazartesi günü Ankara Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirildi. Kızılay Yeni Karamürşel mağazası önünde gerçekleştirilen eylem saat 12.00'da başladı ve yaklaşık 1500 kişi katıldı. Polisin yoğun güvenlik önemi aldığı eyleme pankartlarla katılmak isteyen, Halk Evleri, SES ve Tüm Maliye-Sen'e polis engel oldu. Çıkış tartışmada polis pankartlara el koyarken 5 kişiyi de dövdük, zorla gözaltına aldı. "Susurluk Devletidir", "Seyretme Yanıt Ver", "Katil Devlet Hesap Versin", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlarını atıldığı eylemde ADP adına TÜMTİS Ankara Şube Örgütlenme Sekreteri Abidin Kandogrer bir basın açıklaması okudu. Açıklamanın ardından kitle Zafer Çarşısı önünde protesto eylemi yapan "Halk Meclisleri"ne katılarak onlara destek verdi. ●



rasıyla, ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, HA-DEP Genel Başkanı Murat Bozlak, DBP Genel Başkanı Refik Karakoç, SİP Genel Başkanı Aydemir Güler, EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel birer konuşma yaptılar. Konuşmacılar genel olarak, devletin çete olduğu Türkiye ve Irak Kürdistanı'ndaki savaşın, gözaltında kayıpların, işkencelerin, yargılı-yargısız infazların, köy yakmalarının boşaltmaların, orman yangınlarının sorumlularının bu devlet olduğuna vurgulayarak devletten hesabı ergeç halkın soracağını belirttiler.

"Çeteler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Çeteler Dışarıda Aydınlar İçeride", "Çeteler Dışarıda Öğrenciler Hapiste", "Karadeniz Faşizme Mezar Olacak", "Karadeniz Kızıl Deniz Biz Seninle Beraberiz", "Çetelerden Hesap Laf la Sorulmaz, Bizde Hesapları Namulular Sorar", "Çetelere Kayak Öğrenciye Dayak", "Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde" vb. sloganları atıldığı mitingde, çeşitli döviz ve pankartlar taşındı. Konuşmalardan sonra

ların tepesine özel tim elemanlarından olan keskin nişancılar yerleştirilmişti.

İstanbul, Bursa, İzmir gazetemiz okurlarının, Demokratik Halklar Platformu pankartı ile katıldığı mitingde devrimci gruplar halk tarafından alkışlanırken; mitinge türküler ile katılan Grup Munzur, ile Çan Şenliği oyuncularının, Abdullah Çaltı, Gonca Us ve Hüseyin Kocadağ'ın kuklaları ile gösteri yapmaları halk tarafından büyük beğeni topladılar. Ayrıca miting sonuna doğru, düzenli kortej oluşturularak, "Yaşasın partimiz TKP(ML)", "Kızıl Ordumuz TIKKO", "Kızıl Ordu TIKKO Çetelerin Peşinde" vb. sloganlarla alanı terkederek TKP(ML)-TIKKO taraftarları halk tarafından alkışlarla desteklendi.

Miting'in en ilginç noktası ise, çete devletten hesap soracağını söyleyen ve halkın yanında olduğunu belirten ÖDP'liler sayesinde yaşandı. Mitingin sonuna doğru, ÖDP'nin ses düzenli araçından polisler kastedilerek; "üniformalı işçileri üzmeden ayrılalım, çünkü onların sendikası yok" gibi babacan laflar edilerek kontrgerillanın uzantısı olan po-

MAOİST ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

Şovenizmi dağıt!

Türk devletinin Irak Kürdistanı'nı işgali Ecevit'in öteden beri seslendirdiği "Güvenlik kuşağı" diğer adıyla "Tampon bölge" çalışmalarıyla birlikte sürdürülmektedir. PKK'ye karşı "Güvenlik yolu" dedikleri asfaltlamalar bu planın bir parçasıdır. Bunu kalıcı olarak konumlandırılan askeri yığınakta da görmekteyiz. Dahası görmek için hiç bir neden yok. "Bu iş zor geçecek" diyen Mesut Yılmaz da durumu açıkça ifade etti.

ABD ve İngiliz emperyalizmi, İsrail'in desteğindeki Türk Devleti'nin bu işgalde korucu misyonu ile yanına aldığı KDP ile birlikte devrimci, yurtsever Kürt ulusal hareketine karşı sürdürdüğü savaş, şimdiki durumda yenilmiştir. Gıdışta yenilginin derinleşeceğini göstermektedir. Darbe yiyen sadece Türk devleti değil müttefiki İsrail ve efendileri ABD, İngiliz emperyalizmidir de. Savaşı "Brakuji" ve "Kürtler arası savaş" olarak yorumlamak gaflettir. Böyle bir değerlendirmeye emperyalist saldırganlığa, bölgesel dayanaklarına karşı kayıtsızlığa götürmekte, Kürt ulusuna dayatılan haksız imha savaşına objektif olarak hizmet etme tutumuna yol açmaktadır. Sadece ABD, İngiltere, İsrail değil, haksız savaş makinası Türk Devleti'ni Irak da destekledi. Saddam KDP ile her halükarda anlaşılabilirliğini bilmektedir. Bugün kontrol edemediği Irak Kürdistanı'nı Türk devleti ve KDP'ye havale etmeyi bazı tedirginlikleri olsa da zorunlu

görmektedir.

Türk ordusu yenildi dedik. Sortilerin sonuç almadığı tampon bölge yüküyle ortadadır. Böyle bir projenin, İsrail'e Güney Lübnan'da hafa olduğunu bilmeyen yoktur. Aynı belayı, Türk devleti de boynuna asmış, daha büyük bir batağa saplanmıştır. Irak Kürdistanı işgali, devrimci yurtsever Kürt ulusal hareketi güçlerinin önemli bir bölümünü birleştirmiştir. Bundan da önemlisi, Kürt ulusunun düşmanlarını daha iyi tanıması, binlerce bindeki yanlışmaların aşılmasında küçümsenmeyecek adımlar atılmasına vesile olmuştur. Düşmanların yenilebileceği bilincini pekiştirmiştir. Algılanan bu şeyleri ilerletmek, devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmeyi dayatmaktadır.

Devrimci siyasetin anlamı budur. Hiç kimse devrimci, yurtsever ulusal hareketinin hata ve zayırlıklarını, Kürt ulusunu meşru-demokratik haklarını dil ucuyla değil doğrudan savunma mücadelesini yürütme ve desteklemenin ertelenmesinin mazereti yapmamalıdır. Hele komünistler hiç yapmamalıdır.

Komünistlerin yapmaması için yeterli fazla ideolojik siyasi temel, tarihsel miras var. Bedavadan Kaypakkaya'cı olunmaz. Ya öylesin, ya değil! Şeyh Sait, Seyit Rıza önderliğindeki harekete karşı sözde komünistlerin, solcuların tavrı şöyledir. "Bu hareketlerin başını feodaller çekiyor ve arkasında emperyalizmin parmağı var. Desteklenemez". Kaypakkaya da diyordu ki, arkasında emperyalizm parmağı var gerekçesiyle ezilen bir ulusun gadre uğramasına seyirci kalmamaz. Ezilen ulus hareketinin bu tür önderliklerine rağmen ezen ulus egemenlerinin imtiyazlarına yönelen hareketlerin bağında taşıdığı demokratik yön görmezden gelinmez. Komünistlerin hatalarına rağmen bu bayrak açılabilirdi. Bu bayrağı taşımaya layık olmalıyız. Kaldiki PKK önderliğindeki ulusal hareket, tüm hatalarına rağmen devrimci ulusal bir harekettir. Proletaryanın desteklediği, bu hareketin bağında taşıdığı devrimci demokratik yöndür. Kürt ulusuna ayrı devlet kurma hakkıdır. Destek, proletaryanın bağımsız-ideolojik siyasi çizgisinden kaçması, her milliyetten tüm emekçilerin kendi kızılcı sancığı

altında toplamayı askıya alması, ulusal hareketin hatalarını eleştirmemesi demek değildir. Aynı zamanda destek, bir niyet ve ilanla da geçiştirilemez. Komünist partisi bağımsız ideolojik-siyasi örgütsel varlığı ve faaliyetini hiç bir şart altında pazarlık konusu etmez. Bu ulusal hareketin varlığı ve faaliyeti açısından da geçerlidir.

Binlerinin varlıklarına ve faaliyetlerine saygı temelinde komünist partisi ulusal hareketle düşmana karşı her alanda eylem birliğine hazır olmalı, çaba yürütmelemdir. Dayanışmayı maddi-pratik bir güç haline getirmede bu önemli bir husustur. Tüm sorunlar gibi, ulusal meselede de öncünün programatik çözüm önerisi vardır. Bu çözümün özü, tüm uluslar için tarihsel eşitliği, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkı, her milliyetten işçi ve emekçilerinin-ezilenlerin birleşmesidir. Bu program kendisi gibi düşünmeyenleri dışlamayı değil, devrim için birleştirip iktidara yöneltmeyi gerektirir.

MGK'nın "milli güvenlik siyaset belgesi" ile beklediği gibi yine bir numaralı "iç düşmanlar" arasında gösterilen ve egemenlerin öteden beri "milli askeri strateji"lerinin baş hedefleri arasında olan Kürt ulusunun katledilmesine seyirci kalmayalım. Şovenizmi, Kaypakkaya'cı bir kararlilikla dağıtmak için seferber olalım. Tampon bölgelerini diğer tüm gerici mevzileriyle birlikte, egemenlerin başına yıkalım ●

BİZ HALKIZ KAYBEDİLMEKLE TÜKENMEYİZ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Kayıp ailelerinin Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemleri 131. haftasını doldurdu. Aileler ve insan hakları savunucuları lise önünde 129, 130 ve 131. kez bir araya gelerek, tepkilerini dile getirdiler. Duymayanlar duysun, görmeyenler görsün diye.

129. Hafta: Analar, insan hakları savunucuları, DKO temsilcileri ve sanatçılar 2 Kasım Cumartesi günü 129. oturma eyleminde aralarına Mehmet Sait Özmen, Abdülkadir Çakır ve Hüseyin Toraman'ı konak ettiler.

Oturma eylemi, gözaltında kaybedilen Hüseyin Toraman'ın annesi Hatice Toraman'ın yurtdışından gönderdiği meşajın okunması ile başladı. Ardından İHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Eren Keskin tarafından 129. hafta ile ilgili basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada 7 Haziran 1997 tarihinde Aksaray'da bir kimlik kontrolü sırasında iki kişi ile birlikte gözaltına alınan, diğer iki kişinin serbest bırakılmasına karşın kendisinden bir daha haber alınmayan Mehmet Sait Özmen, 5 Ağustos 1997 tarihinde Mersin'de bir yakınının evinden sivil polisler

tarafından gözaltına alınan ve kaybedilen Abdülkadir Çakır ve 27 Ekim 1991 tarihinde evden almak için bakkala giden ve bir daha haber alınmayan Hüseyin Toraman tanıtıldı.

130. Hafta: Lise önünde 8 Kasım Cumartesi günü saat 12:00'da bir araya gelen kayıp anaları, DKO temsilcileri, insan hakları savunucuları, misafirleri 27 Ekim 1997 tarihinde Erzurum'da annesinin evinden sivil polislerce gözaltına alınan ve kaybedilen Burhan Aktaş, tutuklu bulunduğu cezaevine 31 Ekim 1996 tarihinde görüşüne giden annesine hastaneye götürülürken kaçtığı söylenen Hidir Öztürk ve Diyarbakır'ın Kulp İlçesi'ne bağlı Demirli Kö-



yü'nde korucular tarafından 1 Kasım 1996 tarihinde kaçırılan Şirin Bayram ve Ramazan Tekin'di. Eylemde DEP eski milletvekili Sırrı Sakık'ta bir açıklama yaptı.

131. Hafta: Gözaltına alınan yakınlarının akıbetini sormak için yaklaşık 2 seneden beri her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde toplanan ailelerin 131. haftadaki konugu Ali Tekdağ'dı.

15 Kasım Cumartesi günü saat 12:00'da lise önünde toplanan aileler adına basın açıklamasını şair-yazar Mehmet Çetin okudu. Okunan açıklamada 13 Kasım 1994 tarihinde Diyarbakır'ın Dağkapı semtinde eşi ile birlikte alışverişten dönerken sivil polislerce gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınma-

yan Ali Tekdağ tanıtıldı. Açıklamada Ali Tekdağ'ın JITEM'de işkenceye görülmesi ve fotoğraflanmasına rağmen kalul edilmeyerek öldürülüp Silvan-Diyarbakır karayolu civarında bir tarlaya gömüldüğü anlatıldı.

İHD'DEN PROTESTO EYLEMİNE DEVAM

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi üyeleri, dernekleri üzerinde estirilen anti-demokratik baskıları, şubelerinin gerekçesiz ve komik kararlarla kapatılmasına protesto etmek amacıyla Beyoğlu'nda bulunan İHD İstanbul Şubesi önünde her Cumartesi günü saat 11:00-11:30 arasında gerçekleştirdikleri sessiz eylem 23. haftaya girdi.

15 Kasım Cumartesi günü 23. kez gerçekleştirilen eylemde bir açıklama yapan İHD Yönetim Kurulu Üyesi Erol Ercan; Diyarbakır, Mardin, Balıkesir ve Urfa şubelerinin kapatılması ve yöneticilerinin yargılanmasını hem protesto etmek, hem de kamuoyunu bilgilendirmek amacı ile eylemlerine devam edeceklerini belirtti. ●

Reslan, Brandi, TIBSET direnişlerinde

ortak eylem kararı alındı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Girdikleri sendikal mücadeleye tahammülsüzlüğün sonucu olarak işveren tarafından işten atılan, sindirilmeye, köleleştirilmeye çalışılan Reslan, Brandi ve Tibset işçileri direnişlerini ortaklaştırma kararı aldıklarını düzenledikleri basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular.

8 Kasım Cumartesi günü Reslan ve Brandi fabrikalarının önünde gerçekleştirilen basın açıklamalarında seslerini kamuoyuna duyurmak amacıyla direnişlerini ortaklaştırmayı amaçladıklarını belirten işçiler, yükselen sınıf düşmanı politikaların karşısına ortak tavır anlayışını pratiğe geçireceklerini açıkladılar. Toplu olarak gerçekleştirilen basın açıklamalarının ilki saat 12.30'da Reslan'da yapıldı. DISK Genel Sekreteri Murat Tokmak basın açıklamasında, Edirne'de, Ankara'da, Gaziantep'te, Adana'da işçilerin sendikal haklarını almak için direndiklerini söyleyerek hükümete "İstediğinizi söylüyorum. 8 Aralık'ta 10 gün süreyle Ankara'ya meclisin önüne kadar yürüyeceğiz. Bu yürüyüşümüz de



dikkate alınmazsa çalışma barışını bozacağız" uyarısında bulundu. Basın açıklamasının ardından işçilerin, Brandi fabrikası önünde yapılacak basın açıklamasına katılım çağrısını yanıtsız bırakan Tokmak "Brandi İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarına muhatap oldu. Çağrının ardından toplu olarak Brandi fabrikasının önüne giden işçiler "Brandi'ye Sendika Girecek", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" yazılı dövizler taşıyarak, sloganlar ve halaylar eşliğinde dayanışmanın güzel örneklerini sundular. Burada kitleye hitaben bir konuşma yapan Brandi işçisi Orhan Göre, en ucuz emek gücünün ve en düşük sendikalaşma oranının tekstil iş kolunda olduğunu belirterek açlık, hastalık ve tüm baskılara karşı tek vücut direndiklerini söyledi. Göre, direnişte bulunan Reslan ve Tibset işçileriyle dayanışma kararı aldıklarını belirterek, ortak eylemlerinin ilkinin Bölge Çalışma Müdürlüğü'nde yapacaklarını söyledi.

Basın açıklamasına çeşitli siyasi parti, DEÖ ve dergi çevreleri destek verirken, eylem müzik dinletisiyle sona erdi.

ALBAYRAK İŞÇİSİ DİRENİŞE DEVAM EDİYOR

Halkın Günlüğü/Kartal: Kartal Belediyesi'ne bağlı Kartursaş'ta temizlik işlerini yaparken sendikaya üye olduklarından dolayı iş kanunlarına aykırı bir şekilde işleri RP taşeronu Albayraklara devredildikten sonra bu taşeron firmanın kölelik şartlarını kabul etmediklerinden dolayı işten atılan işçilerin direnişleri devam ediyor.

Direnış boyunca defalarca polis ve işverenin fedaileri tarafından saldırıya uğrayan, gözaltına alınarak mahkemelere çıkarılan ve tehdit edilen işçiler, direniş ilk günü gibi coşkulu ve kararlı bir şekilde devam ettiriyorlar.

Çalışma Bakanlığı'nın Nakliyat-İş Sendikası'na yetki belgesi vermesine rağmen iş başı yaptırılmayan işçiler, 4 Kasım günü işlerini istemek için Esentepe'de bulunan Belediye garajına gittiklerinde her zaman ki gibi karşılarında polisi gördüler. Polis tarafından gözaltına alınıp 5 saat bekletilen işçiler, direnişin 151. günü olan 5 Kasım günü saldırıları kınamak ve iş taleplerini duyurmak amacıyla belediye garajı önünde basın açıklamasında bulundular. Siyasi parti ve sendika şube yetkililerinin de destek verdiği eylemde Nakliyat-İş pankartı ve "Yaşasın Albayrak Direnişimiz", "24. Madde Uygulansın", "İşçiler İşbaşı Yapsın" dövizleri taşındı.

Eylem alanını öfke dolu sloganlarıyla dolduran işçiler adına basın açıklamasını Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Kü-

çükosmanoğlu yaptı. Konuşmasına yakında Kartursaş işçileriyle birlikte greve gidileceğini açıklayarak başlayan Küçükosmanoğlu, şu görüşlere yer verdi. "İşçi arkadaşlar onurlu bir yaşam istediklerinden dolayı işleri ellerinden alındı. Kartal Belediye Başkanı kendini bu işten soyutlayamaz. Kartursaş'da geçerli olan prosedür burada da geçerlidir. Yakında grev kararı alıyoruz. 150 gündür direndik, bir o kadar daha direniriz. Bizim kazanacağımızdan kimse'nin şüphesi olmasın"

Açıklama sırasında "Adil Düzen Dediler Hakkımıza Yediler", "Yaşasın Albayrak Direnişimiz", "Sendikal Hakkımız Engellenemez" vb. slogan atan direnişçi işçiler, eylemden sonra direniş yerleri olan Kartaltepe'deki belediye garajına döndüler.

Direnışin 156. günü ise Belediye meclis toplantısına gidip sorunlarını anlatmak isteyen işçileri polis engellerken, 2 işçi, Sendika Genel Başkanı ve avukatlardan oluşan heyet, meclis toplantısına girip sorunları anlatmasına rağmen yapılan vazdelerin dışında bir gelişme sağlayamadılar.

Beşbuçuk aya yaklaşan bir süredir, direnen işçilerle yaptığımız görüşmede işçiler, hiçbir baskının kendilerini yıldıramaya, kazanmaya kesin kararlı olduklarını vurgularken işçi sınıfının istenilen düzeyde yanlarında olmamasının burukluğunu yaşadıklarını gizleyemediler.

TIBSET İŞÇİSİ İNADINA FABRİKA ÖNÜNDE

Halkın Günlüğü/İstanbul: Sendikaya üye oldukları için işveren tarafından işten atılan TIBSET işçileri, direnişe başladıkları günden itibaren üzerlerinden eksik olmayan jandarma baskısına, işverenin ayak oyunlarına inat 103. günde düzenledikleri basın açıklamasıyla kararlılıklarını vurguladılar. Bu kitlesel basın açıklamasından 1 gün önce de işveren aleyhine açtıkları dava için Sirkeci 4. İş Mahkemesi'nde görülen davaya katılmışlardı TIBSET işçileri, Mahkeme heyeti eksik evrakların tamamlanması amacıyla duruşmayı 18 Aralık tarihine ertelemişti.

12 Kasım Çarşamba günü Petrol-İş Rumeli Şubesi'nde biraraya gelen sendika yetkilileri ve aileler topluca Hadımköy'de kurulu fabrika önüne gelerek kitlesel bir basın açıklaması düzenlediler. İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİSP)'nin de katılarak destek sunduğu basın açıklamasında konuşan

Petrol-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Nejat Elibol; sendikal hakları için mücadelede sonuna kadar direneceklerini belirterek basın açıklamasına katılan sendikalarından destek istedi. Elibol; "Buraya yarı bir olana kadar, sendika hakkımızı alıncaya kadar direneceğiz" diyerek, meşru davalarını sonuna kadar sürdüreceklerini, her gün saat 07:00'da fabrika önünde olacaklarını, jandarmasının engelleme çabalarına karşı da yılmayacaklarını söyledi. İstanbul genelinde faaliyet gösteren bir çok sendikamızın temsilcilik düzeyinde destek verdiği kitlesel basın açıklamasında işçiler sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "İşçiler Elele Genel Greve", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarını attı.

Bu arada gazetemiz okurları, iki TIBSET işçisinin ailesine gıda yardımında bulundu.



Uluslararası kamuoyu, son aylarda Türk devletinde "erin ticareti"nin ulaştığı dev boyutu tartışıyor. Bulgaristan'daki erin ticaretinin skandalı günlerce tartışıldı. Uyuşturucu sektörü, hem Türkiye'de hem de Bulgaristan'da birinci gündem maddesi olarak yerini aldı. Biliyoruz ki, bütün emperyalist ülkeler ve emperyalizme bağımlı ülkelerin ekonomisinin bir ayağını da uyuşturucu sektörü oluşturmaktadır. Ne kadar uyuşturucu sektörüne "karşılız" söylemleri ardarda dizilsede, sistem politikası ve örgütlülüğü olarak kullanılmakta ve uygulanmaktadır.

Özellikle ülkemizde sürdürülen haksız savaşın ekonomik finansmanı büyük oranda uyuşturucu sektörü ile karşılanmaktadır. Rusya mafyasından sonra en büyük mafyanın faşist Türk devletinin mafyası olduğu bütün belgelerle ortaya çıkmıştır. Almanya'nın çeşitli medyatik araçlarında Türk bayrağına enjekte edilmiş uyuşturucu iğnesi Türk devletinin gerçek yüzünün açığa çıkmasının kanıtlarından sadece biridir. Tabiki Türk devletinin bu yönlü teşhisi, Alman emperyalizminin uyuşturucu sektörüne karşı olduğu anlamına gelmez. Bu münferit durumlar, devletler arası ilişkilerin dışı vuran görüngüleridir. Ki, Tansu Çiller'in o sebeplerden dolayı Alman mahkemelerinde suçlu görüldüğü gibi. Yalnız Tansu Çiller'le bağlantılı olmayıp sisteminin ürünü olduğu aşikardır.

Artık uluslararası kamuoyu, Türkiye Cumhuriyeti olarak bilinen Türk devletinin mafya cumhuriyetine dönüştüğünü açıkça tartışmaktadır. Dünya uyuşturucu ticareti ve karapara aklama merkezi durumuna gelen Türk devletinin çeşitli ve çok yönlü sürdürdüğü psikolojik savaş, gerçekleri örtmesine yetmiyor. Aldatma, yanılsatma, daha da ileri giderek uyuşturucu ticaretini devrimci örgütlere özellikle PKK'ye mal etmesi de, durumu kotarmaya yetmiyor.

En bilinçsiz, geri kitlelerin duygularını okşayan devletin bu sahtekarca tutumu ve politikasını deşifre etmek elzemdir.

Mafyalanan devletin veya devletleşen mafyanın iç yüzünü göremeyen ve "derin

devletin" derinliğine inmeyen/inemeyen bazı kesimler, çevreler ilişkilerin dışı yansıyan, vuran görüngülerine, ayrıntılarına takılarak ve ayrıntılar üzerinde tartışma curcunası yaratarak, devletin özü, ilişkilerin niteliği karartılmaya ve anlaşılması bilinçli olarak engellenmeye çalışıldı.

Yıllarca komünistlerin, kontra cumhuriyeti olarak adlandırdıkları Türk devletinin gerçek yüzünün, özünün bütün iç ve dış bağıntılarıyla açığa çıkarılması ve kitlelerin, bu çürümüş yapıyı alaşağı ederek, özgür iradeler tarafından geliştirilecek, demokratik yapının inşa edilmesi istemleri sistemli bir şekilde zor ve değişik mücadele biçimleriyle engellenmeye çalışılıyor ve çalışılmaktadır.

Ancak, Türk devletine çarpan "Susurluk kamyonu" komünistlerin, devrimcilerin yaptığı propagandanın daha etkili ve daha çarpıcı, daha düşündürücü ve gözlere çekilen sis perdesinin aralanmasına vesile olurken olayların, gelişmelerin objektif olarak sorgulanmasını sağladı. Susurluk kazası, mafyalanan devletin ya da devletleşen mafyanın gerçek yüzünü açığa çıkardı. Susurluk kazası, kitlelerde bilinç sıçraması yarattı. "Devletin dokunulmazlığı" topa tutuldu. "Sürekli Aydınlik için 1 Dakika Karanlık Eylemi" mafyalanan devletin çarmıha gerilmesi idi. Eylemin devleti hedeflemesine rağmen, eylem yönelmesi gereken hedeften saptılmaya çalışıldı. Eylemin zayıf olan yönü de budur. Eylemin bir iki çeteci unsura (Mehmet Ağar, Sedat Bucak) yönelmesi asıl hedeften sapmayı getirmiştir.

Cumhurbaşkanından, başbakana kadar "Gidileceği yere kadar gidin" biçimindeki şatafatlı söylemler, kamuoyunu yanılt-

maktan başka bir işe yaramamıştır. Bir kez daha görülmüştür ki, mafyayı, kontrgerillayı örgütleyen devletin, mafya, kontrgerilla üzerine gitmeyeceği, gidemeyeceği kesindir.

Bütün bu durum, illegal devletle ilişkili ve bağlantılıdır. Devletin ikili niteliğinden daha önce de bahsetmiş ve yazmıştık.

Karadeniz'de yapılan "zirve görüşmesi" illegal devletin özünü de açığa çıkarmıştır. "Gizli Anayasa"nın hükümete bildirilerek bütün devletin kurum ve kuruluşlarına gönderilmesi "tavsiyesi" illegal devletin ne kadar işlevli olduğunu gözler önüne semmiştir.

Öteden beri parlamento ve hükümet, illegal, gizli devleti örten birer maskeydi. Devletin ayıbını örten incir yaprağı vazifesini görüyordu.

Oysa sosyal pratik ve siyasal gelişmeler birçok kez kanıtlamıştır ki, kararname, talimatlar, genelgeler, kararlar hep bu gizli devlet tarafından alınmış ve sözümona göstermelik ve maskara kurumlara gönderilmiştir. Katliamlar, sürgünler, sınır ötesi, ardı arkası kesilmeyen yağma ve talan seferleri, yargısız infazlar, faili "meçhul" cinayetler, haksız savaşın yürütülmesi vb. olaylara hep bu gizli devlet tarafından perde arkasında, kulislerde karar verilmiş ve uygulanmıştır.

"Demokratik" burjuva cumhuriyetlerinde bile devletin özü budur. Parlamento, illegal devletin meşruiyetini kamuoyunda sağlamaya çalışmıştır.

Birakalım bu illegal devletin kontrgerillanın üzerine gitmesini, delil ve kanıtlarıyla ortaya çıkmış katilleri gürhunu Karadeniz'deki "zirve" toplantısıyla terfi ettirmişti, Gladio örgütlemesi içinde yer alan ve

uyuşturucu ticaretinin organizatörü, General Veli Küçük, Karadeniz Bölge Asayiş Komutanlığı'na terfi ettirilmiştir. Gladio örgütlenmesine önderlik eden, illegal devletin kendisidir. Önderliğini MGK yapmaktadır. Batı Çalışma Grubu (BÇG), JITEM, Özel Savaş Dairesi, MIT, Özel Tim ve kontrgerilla gizli devletin istihbarat ve vurucu gücüdür.

Illegal devletin kendisine has, onun temel dayanağını oluşturan "gizli anayasa"sı da mevcuttur. Bütün burjuva basının "Anayasa ve hukukun üstünlüğü" kabilinden çığırtkanlığı, büyük bir sahtekarlık ve halkı aldatmanın gevezeliğidir.

Yıllarca yürütülen iç savaşa "ad" konulmaması neyin ürünüdür. Karadeniz'den Irak Kürdistanı'na uzanan, ülkenin ekonomisinin %90'nını götüren haksız savaş hangi hukuksal devletle alakalıdır? Sınırdan oluşturulmak istenen "güvenlik şeridi", "tampon bölge" bilinen legal anayasanın hangi maddesinde vardır? O ağızlarından düşürmedikleri "Milletin yüce iradesi olan, millet meclisi'nde, tartışılarak böyle bir karar çıktı mı? Kulluğu ispatlanmış "millet meclisi'nin sesini çıkaracak anlamında söylemiyorum. Onlar zaten arpalığı boynunda illegal devletin parlamento ahırında geviş getiriyorlar. Arada bir anımları, açıklarındandır. Tepki duymaları adam yerine konulmadıklarındandır.

Tarihsel gelişme, Öncü'nün devletin özüne ilişkin teorisini doğrulamıştır. Faşist diktatörlüğün niteliği, toplumsal ilişkilerde ortaya çıkan günlük olaylarla daha da anlaşılmalı ve kavranmaya başlanmalıdır. MGK, Karadeniz güvenlik "zirvesi"nde "Gizli Anayasa"larını legal kurumu parlamentoya göndermiştir. Artık anlaşılmalıdır ki, kitlelerin, mafyalanan devletle veya devletleşen mafyanın sistemine karşı illegal, legal, kanlı ve kansız mücadele biçimlerine başvurarak, sistemi mutlaka ve mutlaka değiştirip, demokratik halk devletini inşa etmeleri zaruriyet haline gelmiştir.

Öteden beri Halk Savaşı, Gerilla Savaşı, çürümüş bu toplumsal sistemin yıkılmasına yönelmiştir. Görev, halkı savaşa katılmak, halk savaşıyla bütünleşmektir. ●

"ŞALTER İNECEK HÜKÜMET GİDECEK"

Haber Merkezi: Faaliyetleri süren termik santrallerinin özelleştirilmesini ve yeni termik santrallerin açılmasını yanlış bir karar olarak değerlendiren termik santral işçileri, Başbakan Mesut Yılmaz'ı, Kemerköy Termik Santrali'nin açılışında yaptığı konuşma sırasında protesto ederek, kararlarının işçi sınıfının aleyhine bir yaptırım olduğunu vurguladılar.

Özelleştirme karşıtı eylemleriyle geçtiğimiz aylarda da sık sık gündeme gelen Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santral çalışanları 2 Kasım pazar günü gerçekleştirilen tören öncesinde Yılmaz'ın geçeceği yol güzergahında protesto eylemi gerçekleştirerek, yolu bir süre trafike kapattılar.

İşçilerin kararlı tavrı karşısında jandarma

tören alanında yoğun güvenlik önlemleri aldı. Tes-İş ve Maden-İş Sendikası'na üye işçilerin yoğun protesto sloganları arasında konuşmasını gerçekleştiren Yılmaz,



şu an 6,5 milyar kilovat/saat olan enerji açığının Kemerköy Santrali çalışmazsa 10 milyar kilovat/saate çıkacağını belirterek, mahkeme kararlarının kendileri için,

çevreye zarar vermeyecek enerji yatırımlarının yapılması noktasında bir klavuz olduğunu söyledi. Yılmaz'ın konuşması sırasında protestolarını ıslık ve yuhalamaya çeviren işçilerin tepkisine Yılmaz "Onun, bunun bağırmaclarının" kararlarını etkilemeyeceğini söyleyerek yanıtlı verdi. "Şalter İncecek Hükümet Gidecek", "İşçiyiz Güçlüyüz, Kazanacağız", "Özelleştirmeye Geçit Yok", "Kahrolsun IMF" sloganlarını atan işçileri Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cumhur Ersümer "Santraller satılmıyor, kiralanıyor" sözleriyle sakinleştirmeye çalıştı.

Tüm sakinleştirme ve ikna çabalarına rağmen tepkilerini tören bitimine kadar sürdüren işçiler, özelleştirme kararlarına ve yeni termik santral açılışlarına izin vermeyeceklerini belirttiler. ●

Göktepe davası çıkmazda

Haber Merkezi: Sivas ve Gazi katliamı davaları gibi topluma malolan ve kamuoyu tarafından ilgiyle izlenen Göktepe davası da mahkeme başkanının istifasıyla çıkmaza girdi.

Gazeteci Metin Göktepe'nin görev sırasında, polisler tarafından dövülerek öldürülmesi sonrasında, toplumun ve basın emekçilerinin yoğun baskısı sonucu açılan fakat il il dolaştırılan ve sudan bahanelerle sürekli ertelenen davaya 6 Kasım Perşembe günü devam edildi.

Tutuklu sanıklar Seydi Battal Köse, Selçuk Bayraktaroğlu, Şuayip Mutluer, Safet Hızarcı ve İlhan Sarıoğlu ile tutuksuz sanıklar Fikret Kayacan, Fedai Korkmaz, Tuncer Uzun, Orhan Koç, Murat Polat'ın yanı sıra Göktepe'nin yakınlarının katıldığı duruşmaya eski zabıtların ve kararların okunmasıyla başladı. Mahkeme



me Başkanı Kamil Şerif'in "üzerimde oluşan baskılar, şahsıma yönelik yazılan haberler ve ithamlar dolayısıyla adil davranmayabilirim. Bu yüzden davadan çekiliyorum" demesi, devletin mahkemeye müdahale ettiği ve Şerif'in bu yüzden çekildiği şeklinde yorumlandı.

Sanık avukatları Ahmet Ülger ve Necdet Taşkiner, Bülent Orakoğlu ve İbrahim

Şahin gibi çetecilerin tahliye edilmesini örnek vererek, mahkeme heyetine sanıkların tahliye edilmesini talep ettiler.

Açıklamaların ardından savcılık, dosyanın Sandıklı Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilmesini, sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar verilmesini isterken, müdahil avukat Kamil Tekin Sürek savcının taleplerinin yanısıra keşif için Eyüp

Ağır Ceza Mahkemesi'ne yazı yazılması, keşif tarihinin belirlenmesi ve tutuksuz polislerin de tutuklanması talebini tekerrür etti.

Mahkeme heyeti; dosyanın Sandıklı Ağır Ceza'ya gönderilmesine, duruşmanın 27 Kasım'a ertelenmesine ve tutuklu polislerin tutukluluklarının devamına karar verdi.

Konuyla ilgili bir basın açıklaması yapan müdahil avukatlardan Kamil Tekin Sürek; müdahil tarafın ve kamuoyunun baskısı sonucu çekildiğini iddia eden mahkeme başkanıyla aynı görüşte olmadığını söyledi. Davaya idarenin müdahalesi olduğunu belirten Sürek, her mahkeme öncesi MIT, Jandarma ve Emniyet yetkililerinin, tutuklu sanıkların tahliyesi için, Şerife baskı yaptığını vurgulayıp "Adalet tarafsız olmalı, biz adil yargılamaya istiyoruz" şeklinde konuştu.

GAZİ KATİLLERİ "TESLİM" OLDULAR

Haber Merkezi: 12-13 Mart 1995 tarihinde devletin kontrgerilla örgütlenmesinin gerçekleştirdiği provakasyona tepki olarak sokağa çıkan, hesap soran halka, ateş açarak 23 kişinin ölümüne, onlarcaasının yaralanmasına sebep oldukları iddiasıyla, haklarında tutuklanma kararı verilen 8 polisten 6'sı nihayet "teslim" oldu.

95 Mart'tan itibaren 2,5 yıl boyunca sürenceme-de bırakılan, İstanbul dışına, sürgüne gönderilen davada, kamuoyunun yoğun baskı ve talepleri karşısında köşeye sıkışan devlet, katliamda kullandığı piyonlarını ikna ede-

rek "adalet"e teslim olmalarını sağladı.

16 Eylül'de Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde 20 polis hakkında görülen davada, haklarında gıyabi tutuklama kararı verilen 8 polisten en az 5 kişiyi öldürmekle suçlanan Adem Albayrak, Hayrullah Şişman ile Metin Gündoğan 3 Kasım Pazartesi günü Trabzon'da teslim oldular. 1995 yılın da bölgede görev yaptıklarını kabul eden polisler, arandıkları süreçte kesinlikle yurt dışına çıkmadıklarını belirttik "Sürekli görevimizin başındaydık" dediler. Teslim olan polisler Bahçeçik Kapalı Cezaevi'ne konuldu-

lar. Haklarında tutuklama kararı çıkarılan polislerden Hasan Yavuz Trabzon'un Of ilçesinde, Hamdi Özata Elazığ'da, Metin Çakmaz ise Mardin'de daha önce teslim olmuştu. Tutuklama kararı verilen polislerden İsa Bostan ve Sedat Özdemir ise hala teslim olmadılar.

Katliam suçlusu polislerin peşpeşe teslim olması kamuoyunda, yukarıdan verilen işaret sonucu oluştuğu yargısını güçlendirirken, Gazi Katliamı davasına 17 Kasım'da Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.



İZMİR'DE FAŞİST SALDIRI

Halkın Günlüğü/İzmir: Son günlerde devrimci, demokrat kurum ve kuruluşlara karşı yapılan saldırılar artarak devam ediyor. Bu saldırılardan biri de İzmir Hatay'da faaliyet gösteren Halkevleri Kültür Sanat Vakfı (HAK-VA)'na yapıldı.

13 Kasım günü İzmir Hatay'da afişleme yapan ülkücü faşistlerin HAK-VA'nın çevresini ve duvarlarını afişlemesine HAK-VA'da bulunanlar tarafından müsaade edilmemesi üzerine olay yerinden ayrılan faşistler, aynı gün akşam saat 20:30 sularında 50-60 kişilik grupla ge-

lererek daha önce yapamadıkları afişlemeyi yapmak istediler. HAK-VA'nın duvarlarının afişlenmesine karşı çıkanların bu duruma müdahale etmesi üzerine faşistler silaha sarıldılar.

Faşist grubun içinde Şeyhmus isimli şahsın rastgele ateş etmesi sonucu vakfın camıları kırılırken, çevrede bulunan bir araç da hasar gördü.

Hatay'da sadece İnönü Caddesi'nde afişleme yapıp ara sokakların hiç birinde afişleme yapmayan faşistlerin, HAK-VA'nın bulunduğu sokağı seçmelerindeki amaç gün gibi ortadayken, durumdan erken saatte haberdar olan polisin hiç

bir önlem almaması, son günlerde demokratik kitle örgütlerine, muhalif kurumlara ve sosyalist basına yapılan ve yapılacak saldırıların arkasında kimlerin olduğunu gösteriyor.

Saldırı 14 Ekim Cuma günü HAK-VA tarafından yapılan basın açıklaması ile kınandı. HADEP, KESK, ÖDP, EMEP, SİP, İHD, MKM ve CHP İl Gençlik Kolları'nın destek verdiği eyleme 50 dolayında kişi katıldı.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklaması HAK-VA adına Osman Doğan tarafın-

dan yapıldı. Yapılan açıklamada kısaca; "HAK-VA bir yıldan bu yana kültürel ve sanatsal çalışmalarının yanında, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yerini almış bir demokratik kitle örgütüdür. Uyuşturucu, haraç ve çete faaliyetlerinin önünde bir engel olarak gördükleri için, bizi yoketmeye çalışıyorlar. Biz meşru zeminde sanatsal, kültürel çalışmaların yanında özgürlük ve demokrasi mücadelesine devam edeceğiz" görüşlerine yer verildi.

Sloganlarla ve alkışlarla basın açıklamasına son veren eylemciler, olayın bir şekilde dağıldılar.

Ön Açıklama;

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO eylem haberlerini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bölge örgütülüğümüzün önüne koymuş olduğu, Dersim Halkı Yalnız Değildir Kampı, yası, aralıksız olarak devam etmektedir.

Bu kampanya komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi iktidarı ve onun kolluk güçleri olan faşist Türk ordusunun Dersime uyguladığı ambargo ve abluka kalkana kadar da devam edecektir. Kampanya kapsamında aşağıdaki bölgelerde eylemler devam etmektedir.

25-26 Ekim günü gece geç saatlerde bölge genelinde "Dersim Halkı Yalnız Değildir" "Dersim'e Uygulanan Baskı, Devlet Terörü Köy Boşaltma, Yakma, Ambargo Ve Abluka Hayır" "Baskıların Katliamların Hesabını Faşist Devletten Soracağız". TKP(ML) TİKKO imzalı yazılımlar yapılmıştır.

17 Ekim gecesi Gülsuyu Mahallesi'nde yine Dersim kampanyası kapsamında çeşitli sloganların yer aldığı 400 adet kuş bölgeye dağıtılmıştır. Bölgede geniş çaplı TKP(ML) TİKKO imzalı yazılama yapılmıştır.

29 Ekim gecesi Sarıgazi Beldesi'nde Dersim kampanyası ile ilgili geniş çaplı "Dersim Halkı Yalnız Değildir", "Karadeniz Kızıl Deniz Olacak", "Yaşasın Partimiz TKP(ML) TİKKO" imzalı yazılımlar yapılmıştır.

27 Ekim gecesi Dudullu Huzur Evleri yöresinde kampanya kapsamında TKP(ML) TİKKO imzalı 800 adet kuşlama bölge genelinde dağıtılmıştır.

6 Kasım günü, irkçi-faşist yapılanmasıyla halkları düşman gören, Sultançiftliği Beldesi MHP binası militanlarımız tarafından sil-

Dersim halkı yalnız değildir



ahlı tarandı. Gece, taranan binanın camıları kırılırken can kaybı olmamıştır. Zaten binanın taranmasının amacı da, ilk aşamada uyarı niteliğindeydi. Buradaki MHP'liler, beldede bulunan ilerici, demokrat ve devrimci insanları rahatsız edip, zaman zaman dövüyor ve tehdit ediyorlardı. Ayrıca bu nitelikteki insanlara yönelik genel saldırılarda buradan (MHP Binasından) yönlendiriliyordu. Bu nedenle yapılan uyarı eyleminden sonra buradaki MHP'liler aynı tutumlarını sürdürükleri takdirde bu tür eylemlerin daha boyutlu bir şekilde devam edileceğinin belirtildiği TKP(ML)-TİKKO imzalı bildiri alanlara dağıtıldıktan sonra militanlarımız herhangi bir kayıp vermeden üstlerine geri çekilmiştir.

Bölgelerdeki Eylemliliklerimiz Nitelik Olarak Artarak ve Güçlenerek Devam

Edecektir.
TKP(ML) TİKKO ÖRGÜTLÜLÜĞÜ

Alibeyköy semtinde gerçekleşen bir dizi eylemlilikler olmuştur. Bunlar sırasıyla şöyledir. 27-10-97 tarihinde "Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür", "Karadeniz Kızıdır, Kızıl Kalacak", "Dersim ve Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür", "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Özgürlüğün Adı Dersim", "Kızıl Ordu TİKKO Katillerin Peşinde", "Yaşasın Halk Savası", "Karadeniz Faşizme Mezar Olacak" TKP(ML) TİKKO imzalı yazılımlar yapılmıştır.

28 Ekim akşamı Alibeyköy Cemevi yanına beş metre uzunluğunda 2 metre genişliğinde bir pankart asılmış, eylem sırasında cad-

de militanlar tarafından molotoflanıp sloganlar atılmıştır ve militanlar kayıp vermeden üstlerine çekilmiştir. Bu eylem 20.50 sularında gerçekleşmiştir. Pankart 2 saat boyunca asılı kalmıştır. Aynı akşam 21.10 sularında Sayayokuşu Camii yanına aynı ebatlarda bir pankart asılmak istenmiş fakat hava şartlarından dolayı bu eylemimiz gerçekleştirilememiştir. 28 Ekim'i 29 Ekim'e bağlayan gece saat 01.00'da bölgede bulunan bir faşist odak dağıtılmış, eylem sırasında eylem yeri olan kahve önce molotoflanmış sonra bombalanmıştır. Kahvehane önüne parti imzalı bir de pankart bırakılmıştır. Militanlarımız geri çekilirken beyaz renkte tozlu bir marka bir araca olay yerine gelirken militanlarımız tarafından taciz ateşi açılmış ve otomobil geri çekildiği gözlemlenmiştir. Militanlarımız eylem yerinden silahlarından çıkan kırmızı kurşunların eşliğinde "Kızıl Ordu TİKKO Katillerin Peşinde" sloganlarıyla kayıp vermeden üstlerine çekilmiştir. Eylemler sonrası faşist kolluk güçlerini bölgeye yoğun olarak konumlandığı gözlemlenmiştir. Yaşar adlı faşist unsurun kahvesinin tahrip edilmesiyle sonuçlanan eylem, bölgede bulunan dost güçler tarafından takdir edilmiş, bölgede halkın sevincine vesile olmuştur.

ALİBEYKÖY SEMT KOMİTESİ

İzmir'in Dikili İlçesi'nde TKP(ML)-TİKKO taraftarları eylem yaptı. 11-10-97 tarihinde "Cüneyt Kahraman Yolda Ölümsüzdür" pankartı asılarak "TİKKO Savaşıyor", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Halk Ordusu TİKKO Karadenizde Savaşıyor" yazılımları yapıldı.

OKURLARIMIZA GÖZALTI FURYASI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Çeşitli millet ve milliyetlerden ezilen halklarımıza en barbar ve vahşi yöntemlerle saldıran dik tatorluk, düzenle çelişkisi olan, çelişkilerini dile getiren her kesime kuralızsız yöntemlerle saldırıyor. Halklara saldırılarında maşa olarak kullandığı piyonlarına sınırsız özgürlük ve hoşgörüyü gösteren diktatörlük, muhaliflerine karşı ise tüm pervasızlığı ile sahneye çıkıyor. Bu saldırıların odağına bu defa da gazetemiz okurları oturdu. Gazetemiz okurlarına yönelik İstanbul'da gerçekleştirilen ev baskınlarında 13 kişi gözaltına alındı.

İstanbul Üniversitesi S.B.F. Uluslararası İlişkiler öğrencisi Ayhan Tuncel Küçükçekmece'de sokak ortasında sivil polisler tarafından kaçırılarak Ak saray'da bulunan Terörle Mücadele Şubesi (TMS)'ne götürüldü. Aynı gün İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi okurumuz Çetin Dizi, 7 Kasım Cuma günü akşam saatlerinde Bahçelievler'de oturduğu evinden sivil polisler tarafından gözaltına alınırken, 04.00 sularında TMS ekipleri ta-

rafından Alibeyköy'de oturan Cengiz Dönmez, Gündüz Dönmez ve Fevzi Demir adlı okurlarımız da gözaltına alındılar. Gündüz Dönmez ve Fevzi Demir ertesi gün serbest bırakılırken, Esenler'den Marmara Üniversitesi öğrencilerinden Bülent Firik, Ayvalar'dan Hanım Çelik, Çetin Aydemir, İçerenköy'den Bülent Taş, Nuretepe'den Armağan Çakıl ve diğer bölgelerden Cem Yıldız, Önder Kubat, Gökhan Topal, Özgür Akkoy ve Emrah Karaca'nın evleri de TMS ekipleri tarafından basılarak gözaltına alındılar. Ayrıca 10 Kasım Pazartesi günü gazetemiz TMS ekipleri ve TKP(ML)-TİKKO Tim'i tarafından basılarak Genel Yayın Yönetmenimiz İsmet Büyükyavaş ve muhabirimiz Devrim Bozkurt gözaltına alındılar. Gözaltına alınan toplam 15 kişi TMS'de sorgulandıktan sonra 14 Kasım Cuma günü İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi (İDGM)'ne sevk edildiler.

Okurlarımız ve merkez bürodan alınan arkadaşlarımız 13 Kasım Perşembe günü emniyet-basın işbirliği ile televizyon ve gaze-

telerde "TKP(ML) TİKKO militanları hücre evlerine yapılan operasyonlarda kısıkrak yakalandılar", "Türkiye Komünist Partisi (Marksist Leninist) örgütünün aralarında Merkez Komite Üyesi Ayhan Tuncel'in de bulunduğu 15 örgüt üyesi yapılan operasyonlar sonucu yakalandı" vb. komik ve aynı zamanda acı açıklamalarla MK Üyesi olarak gösterilen İstanbul Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü öğrencisi okurumuz Ayhan Tuncel'i, diğer okurlarımızı ve gazete çalışanlarımızı örgüt üyesi olarak basına lanse edildiler.

Okurlarımız TMS'de yoğun fiziki ve psikolojik baskılara maruz kaldıkları 7 günlük sorgunun ardından, 14 Kasım Cuma günü İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne çıkarıldılar. Sabah saat 09:30 sularında İDGM'ye getirilen okurlarımız tek tek savcılığa çıkarılarak ifadeleri alındı. Savcılıkta verilen ifadeler sonrasında; Bülent Firik, Bülent Taş, Hanım Çelik, Emrah Karaca, Önder Kubat ve Genel Yayın Yönetmenimiz İsmet Büyükyavaş serbest bira-

kıldı. Geriye kalan 9 kişi ise savcı tarafından tutuklama istemiyle Sorgu Hakamı'na gönderildi. Akşam 22.30 sularında biten sorgulama sonucu muhabirimiz Devrim Bozkurt ve Armağan Çakıl serbest bırakılırken, kalan 7 kişi ise tutuklanarak Ümraniye Esir Kampı'na gönderildiler. Savcılıkta serbest bırakılan Genel Yayın Yönetmenimiz İsmet Büyükyavaş ise İDGM tarafından okunulan, emniyet tutanaklarında bulunan çeşitli gerekçelerle saat 21.00 sularında Gayrettepe Asayiş'e götürüldü.

Temelleri kan ve zulüm üzerine oturan çete devlet ve onun maaşlı piyonları da biliyorlarki, tarihte hiç bir zorba, halk düşmanı, insanlık düşmanı devlet, ayakta kalamamıştır/kalmayacaktır.

Bizler yayın hayatına başladığımız 1997 yılından itibaren "Geri Kalmak Yok Susmak Asla" şiarını kendimize rehber ederek tüm saldırı ve baskılara halklarda aldığımız güç ve destek doğrultusunda karşı koyduk ve koyacağız. ●

Gerçek anlamda
Susurluk'un hesabı

halk iktidarıyla sorulacaktır!

Yaklaşık bir yıl önce Susurluk'ta meydana gelen kazayla kamuoyunun gündemine oturan çeteler sorusunda "devlet çetelerin toplamıdır", belirlemesini yapmış ve bütün çetelerin başının da MGK olduğunu belirtmiştik. Geçen bir yıla kısaca göz atıldığında yaşananların tümünün tamamen yukarıdaki belirleme etrafında şekillendiği çıplak bir şekilde görülecektir.

Yıllardır karşı-devrimin Düşük Yoğunluklu Savaş olarak isimlendirdiği iç savaşa karşı faşizmin hükmünü sürdürmesindeki iradeyi anlamakta zorlananlar Susurluk'ta patlayan gerçek devletle tanışınca küçük dillerini yutar oldular. Başta ordusu olmak üzere, basınıyla, eğitimiyle, adaletiyle, dış politikasıyla ve kültürüyle tamamen karşı-devrimci bir savaşın ihtiyaçlarına göre şekillenmiş devletin gerçek yüzünü görmeyenler veya görmek istemeyenler kaçamak bir şekilde "yasama, yürütme ve yargıda bazı tıkanmalar var" edebiyatıyla halkı uyutmaya çalıştılar. Sözü ettiğimiz iç savaşın dolaysız muhatapları olan güçler dışındaki bütün politik güç odakları da küçümsenmeyecek bir derecede bu bilinç çarpıtmasının etkisinden kurtulamadılar. Düzenli orduların gerilla savaşları karşısındaki başarısızlıkları ve acizlikleri defalarca kanıtlandığından ki, burjuvazi bu savaşa karşı hep nizami olmayan güçleri devreye sokarak ayakta kalabilmiştir. 2. Emperyalist paylaşım savaşından sonra emperyalist burjuvazinin "komünizm tehlikesine karşı önlem" adı altında dünyanın dört bir yanında CIA önderliğinde yaygınlaştırdığı bu "gayri nizami savaş" güçlerinin, 1950'lerden bu yana Türkiye'de de en üst düzeyde faaliyet içinde olduğu devlet arşivleriyle de tescil edilmiş durumdadır. Emperyalizme ve denetimindeki devlete karşı muhalif olan güç odaklarını "bertaraf" etmeyi birincil görev olarak benimseyen bu "gayri-nizami" örgütlenme, muhalif güçlerin nispeten zayıflığından ötürü '70'li yıllara kadar ciddi oranda devrim güçlerinin gündemine girmedi. 12 Mart yan-askeri faşist diktatörlüğünün, devrim güçlerine yönelik başlattığı topyekün saldırının hareket planı da dahil, bütün saldırıların bifiil yürütücülüğünü yaptı. Özel Harp Dairesi olarak yasallaştırılan bu gayri-nizami örgütlenme o tarihten sonra toplumsal ve ulusal muhalefeti sindirmek için bütün saldırılarda koçbaşı işlevini görmüştü. Toplumsal muhalefetin

giderek ivme kazandığı '70'li yılların ikinci yarısında çok daha açık ve kıyıci faaliyetleriyle gündemleşen karşı-devrimin bu savaş gücü, 1980 askeri faşist darbesinden sonra gizliliğe dahi ihtiyaç duymadan karşı-devrimci faaliyetini dizginsiz bir şekilde sürdürmeye devam etti.

'80'li yılların başından itibaren Kürt coğrafyasında toplumsal ve ulusal kurtuluş amaçlı gerilla savaşının giderek maddi bir güce dönüşmesinden ki, gayri-nizami güç denilen kontrgerillanın örgütlenme ağı toplumun en uçra köşelerine taşındı. Hiç bir savaş kuralına bağlı kalmaksızın yapılan binlerce katliamın savunuculuğu da kontrgerilla hükümetlerine kaldı. M. Aşar'ın göğsünü gerek "1000 operasyon yaptık ve yaptıklarımızın tümü MGK'nın bilgisinde yapılmıştır" söylemi tam da bu gerçeği ifade ediyor. Yani Susurluk'la gündemleşen "çeteler" egemen sınıfların itiştiği gibi devletin bilgisi dışında gelişen olgular değildir. Tamamen MGK'dan başlayarak aşağıya doğru hiyerarşik olarak düzenlenmiş bu örgütlenme, gerçek devletin yapılandırılmasından başka bir şey değildir. Emekçi halklara karşı yürütülen özel savaşın yarattığı çürümenin de etkisiyle tetikçilik yapıp, topladıkları rantları cebe indiren kimi ayak takımı çetelerin bazı "kontrol dışı" hareketlerinden dolayı kısa aralıklarla cezaevlerinde dinlendirilmeleri sadece kamuoyunun tepkisini yatıştırmak içindir. Özel savaşa göre konumlanan ve bu savaşın ekonomik giderlerinin büyük bölümünü uyulurucu ticaretinden ve kirli işlerden elde ettiği paralarla temin eden bir devletin, mevcut kirliliği temizlemesi aynı zamanda kendisini yok etmekle eş anlamlıdır. Susurluk'la birlikte gerçek devletin yüzünün ortalığa saçılmasından dolayı küçümsenmeyecek bir kitle baskısı gündeme geldi. Esasta örgütsüz olarak gelişen tepkilerin faşizmin potasında eritilmesi görevinde burjuva medyaya verilmişti. Halkın vicdanında kabul görmesi mümkün olmayan bazı çete mensuplarının tutuklanması için yayınlar yapan medya, bir yıl aradan sonra hiç bir çete üyesinin tutuklu kalmamasına ses dahi çıkaramıyor. Faşist ordunun emir komuta zinciri içinde örgütlenen çetelerin, ordudan yalıtılarak propagandalarının yapılmasının da tamamen kontrgerilla teorisyenlerinin hareket planı gereğidir. Çetecilerin tek tek salıverilmesi devlet için bir zorunluluktur. Çünkü devlet, çetelerle varlığını sürdürmektedir. Ta-

mamen Özel Savaş'ın hizmetinde olan bir adaletin halkın adalet istemine yanıt olamayacağı açıktır. Ters, eşyanın tabiatına aykındır. Özel Savaş dizginsiz bir şekilde sürecektir, ki egemenlerin bunu sürdürmekten başka şansı yoktur. Bütün çete üyelerinin halkın tepkisinin törpülenmesinden sonra asli görevlerine terfi edilmeleri savaşın doğası gereğidir. Bugün yapılan da budur.

Mafyalaşan devlete karşı örgütsüz de olsa yaratılan tepkiler laik, anti-laik ikilemiyle esasta Kemalizmin potasında eritilerek bütün pislikler ANASOL D hükümeti aracılığıyla örtülmeye çalışılacaktır. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'yle bu yönelim MGK'da resmileştirilmiş durumdadır. MGK'nın denetimi dışına çıkma potansiyeli taşıyan Özel Tim, koruculuk vb. özel savaş güçleri de hizaya getirilerek MGK denetimi her alanda yeniden tesis edilerek siyasi ve askeri teröre dizginsiz bir şekilde ekonomik terör de eklenerek "devletin bekası" sağlanılmaya çalışılmaktadır. Açıkça ifade etmek gerekir ki "yeniden yapılandırma" olarak sunulan politikanın başansı sadece savaşın daha da keskinleştirilmesine endekslenmiş ve bu politikaya karşı olan tüm politik-devrimci odaklar savaşın ana hedefleri durumundadır. Bu da bize, mevcut iç savaşın çok daha kanlı bir biçime bürüneceğini göstermektedir.

Susurluk sonrası mevcut savaşın karşıt güçlerinden biri olan devrim güçleri, nesnel durumdan yeterince yararlanamadılar. Örgütsüz de olsa siyasal bakımdan küçümsenmeyecek kitlesel tepki oluşmasına rağmen bu tepki devrim lehine maddi bir güce dönüştürülemedi. Adeta kitlelerin gözünün içine bakılarak "siz demokratik tepkinizi gösterin ama biz bildiğimizi yaparız" dercesine karşı-devrimci savaş güçleri yeniden organize edilerek saldırılara girişildi/girişiliyor. Kitlelerin yoğun tepkilerine rağmen somut bir talebin elde edilememesinden dolayı belli bir süre sonunda yorgunluk ve moralsizlik başgöstermekte ve kitlelerde "bu tepkilerle değişen birşey olmuyor" düşüncesi yer edinmektedir. Bu düşünce, içinde ciddi bir karamsarlık ve inançsızlık ögesi taşımasına rağmen, "faşizmden hesap sormanın başka yol ve yöntemleride olmalıdır" dinamiğinin de her geçen gün daha da ön plana çıkarmaktadır. Birbirinden bağımsızda olsa öğrenci gençliğin, işçilerin, emekçilerin ve küçük üreticilerin

çok daha somut taleplerle sokağı hareketlendirmeleri bunu göstermektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi devrimci hareket bu nesnel durumdan faydalanarak yeterince güç toplama becerisini gösteremedi.

Yukarıda özetlediğimiz olumsuz tabloya rağmen devrimci dinamiklerin diriliğinin korunmasına ve çeteleşen devletten gerçek anlamda hesap sormanın güncelleşeceği umudunu büyüten temel olgu gerilla savaşı olma-ya devam ediyor. Yedi yıldan beri ağır bedellere rağmen sürdürülen gerilla mücadelesinin Karadeniz'de maddi bir güce dönüşmesiyle bu umut çok daha canlı bir hal almıştır. Susurluk'taki devlete karşı gösterilen tepkilerden sonra başgösteren karamsarlığın panzehiri de bu olgudur. Bundandır ki, Kürt coğrafyasının yanı sıra özel savaşın kurmayları Karadeniz'de de konuşlandırılmış durumdadır. Veli Küçük'ten, Reşat Altay'a kadar kontrgerillanın önemli bir bölümü bu alanda organize edilerek gerilla, bölgeden arındırılmaya çalışılmaktadır. Çünkü, çeteleşen devlet kendisinden hesabın bu gerilla güçlerinin iktidara gelmesiyle sorulacağını çok iyi bilmektedir. Bu da bize halkın adaletinin tecelli etmesinin yolunu bir kez daha gösteriyor. Artık tartışmasız denilebilir ki, çetelerden ve çetelerin toplamı olan faşist devletten hesap sormanın biricik yolu halkın zor gücünü iktidara taşımaktan geçer. Bunun günümüzdeki özgün biçimi de köylü gerilla savaşından geçmektedir. Çünkü, özel savaşa göre şekillenmiş çete devleti tar-u mar edilmedikçe gerçek anlamda temiz bir toplum yaratılamaz. Bu sistem ve bu sistemin koruyucusu çeteler, halklara karşı sürdürülen savaş sürdükçe yeniden ve yeniden kendilerini yenilemek zorundadırlar. Toplum bütün pisliklerden arındırmak için çetelere karşı yürütülen mücadelenin özel savaş ile bağlantısı kurulmadıkça gerçek anlamda bir mücadeleden söz edilemez. Bununla birlikte çeteciliği ayyuka çıkan devleti teşhir etmek ve daha geniş halk kesimlerinin vicdanlarında faşizmi mahkum etmek amacıyla kampanyalar düzenleyip güç biriktirmek dışlanamaz. Tersine toplumsal devrimin temel ayağı kırdaki devrimci dinamiklerin güçlenmesi için şehirlerde varolan ve küçümsenmeyecek derecedeki devrimci dinamikleri bu ve benzeri kampanyalarla örgütlemek ve bu örgütlülüğü gerilla savaşının ihtiyaçlarına göre şekillendirmek aslolanıdır.

Karadeniz üzerindeki hasaplar tutmayacak

1997 başlarında komünist ve devrimci partilerin Karadeniz Bölgesi'nde gerilla faaliyetlerini güçlendirip, yoğunlaştırmasıyla, devlet ne yapacağını şaşırmıştı. Gerillaya karşı nasıl mücadele edeceğini yollarını ve yöntemlerini arıyordu. Özel savaş kurmaylığı harekete geçip, Karadeniz'deki bütün kurum ve kuruluşların toplayarak, nasıl daha etkili önlemler alacağı yönünde toplantılar yaptı, brifingler aldı, brifingler verdi. Ve bu hummalı faaliyetlere paralel olarak, başta besleme medya ve faşist partiler olmak üzere birçok kurum alelacele harekete geçinip psikolojik savaş yöntemleri uygulandı. Yalan haber ve programlar vasıtasıyla halk ile gerilla arasında soğuk duvarlar örülmek istendi.

Düşmanın faaliyetleri bununla sınırlı kalmadı. Türkiye Kürdistanı'nda gerilla savaşına karşı uygulanan kontrgerilla yöntemleri alan dahilinde bir bir uygulanmaya başlandı. Öyle ki, düşman Karadeniz'de yaşayan halkların özgün durumunu gözönünde bulundurarak ulusal, etnik ve mezhepsel çatışmaları körükleyen, provakatif eylem türlerine başvurdu. Gerillaya maletmeye çalıştıkları bu provakatif eylemleri kulüç gibi kullanıp, MHP ve diğer faşist partilerin tahminlerini kışkırtıyor ve bunlar aracıyla bölgede güçlü bir şovenist dalga yaratmaya çalışıyor. İşte, Karadeniz'de gelişmekte olan gerilla savaşından bu denli korkan devlet, Bakanlar Kurulu'na harekete geçirerek, İçişleri Bakanı başkanlığında ilgili bakanları bölgede bir toplantıya görevli kıldı. Bu toplantıya 22 ilin vali ve emniyet müdürleri ile sorumlu düzeyde komutanlar başta olmak üzere, diğer üst düzey bürokratlar katıldılar. Toplantıda bölgenin "sorunları" ve çözüm önerileri detaylandırılıp rapor haline getirildi. Ve her ay periyodik olarak yapılan MGK toplantısına aktarıldı.

31 Ekim'de yapılan MGK toplantısının esas gündem maddelerinden biri, Karadeniz'deki gerilla savaşının hangi yöntemlerle darbeleşip, zayıflatılacağına ilişkindi. Toplantıda tartışılan konuların bir kısmı, her zamanki gibi ka-

maoyuna açılırken, bir kısmı ise "güvenlik" gerekçesiyle açıklanmadı. Ama açıklanmayan bu kararların hemen akabinde, Karadeniz başta olmak üzere, gerilla bölgelerine üst düzey yöneticileri atayan geniş çaplı bir kararnamenin yayınlanması ve yeni seviyatlara güç aktarılması, "güvenlik gerekçesiyle açıklanmayan" bu kararların ne olduğunu açığa çıkardı.

MGK toplantısından hemen sonra, Karadeniz'de bir çok ilin valileri, emniyet müdürleri başta olmak üzere, üst düzey yöneticileri başka görevlere verilirken bunların yerine ise kontrgerilla örgütlenmesinin seçkin elemanları atandılar. Atanan bu kadroların oldukça kabarıklık sicilleri var. Bunların ortak özellikleri, daha önce görev yaptıkları yerlerde, sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesini kanla basurmak ve boğmak için, kontrgerilla örgütlenmesinin bütüncül uygulayıcıları ve uygulatanları olarak görev yapmış olmalarıdır. Devletin, K. Yazıcıoğlu, O. Taşanlar, R. Altaylı vb. kontraları Karadeniz'e ataması demek, bölgede kontrgerilla örgütlenmesinin organize bir tarzda kurumlaştırılması demektir. Zira, kendi itirafı olan "terör konusunda uzman olan personeli, burada görevlendireceğiz" beyanatından da anlaşılacağı gibi, uzun yıllardan beri T. Kürdistanı'nda uyguladıkları barbarlığı buralarda da uygulamak istemektedirler. Yani bu organize suç örgütleriyle bölgede, faili "meçhul" cinayetlerin artırılması, köylerin yakılıp, yıkılması, insanların işkencelerde katledilmesi, dağda, köyde, evlerde, toplu ve ferdî katliamların yaygınlaştırılması, köy koruculuğunun geliştirilip, insanlara karşı birer suç makinasına çevrilmesi, seçilmiş köylerin "güvenlik" gerekçesiyle boşaltılması, uyuşturucu vb. kirlî işlerle haksız savaşın finansman kaynaklarının sağlanması, mezhep çatışmalarının körüklenerek devlet ile halk arasındaki çelişkinin belirsizleştirilmesi vb. bir dizi uygulamaların sıradanlaştırılıp, normal uygulamaların gibi halka kanıksatılmaya çalışılacak.

Yine MGE'nin gündemine aldığı bir başka "önlem"de "güvenlik" şeridini oluşturmak ve sü-

rekli bulundurulacak askeri gücü arttırmak amacıyla Sazehi ve Şebinkarahisar gibi ilçelerin il yapılmasıdır. Bu yöntem ilk kez Karadeniz'de uygulanmıyor. Uzun yıllardan beri T. Kürdistanı'nda uyguladıkları için bir hayli tecrübeleri var. Onun için, "çözüm" olarak uygulanırken, Kürt illerinde çözümsüzlük batağına saplanan bu yöntemin deneyimleri ışığında, bölgede yeni düzenlemeler ve olağanüstü askeri güç yığılması yapılmıştır. Ki, yapılan bu güç yığılmasından dolayı birçok okul ve sağlık binası şu an karakol olarak hizmet vermektedir. Çünkü, bu yığılma kısa vadede gerilla birliklerine sonuç alıcı darbeler vuracaklarını hayal ediyorlar. Bu politikayı hayata geçirmek için her ne kadar güç yığılması yapılmış olsalarda, gerek Karadeniz'in coğrafik yapısı, gerekse aktarılan gücün bölgeye yabancı oluşu, bu imkanı kendilerine tanımamaktadır. Diğer bir deyişle, aktarılan askeri güç, kent merkezlerinde yoğunlaştığı için atıl kalmıştır. Dolayısıyla, devletin bölgeye aktardığı güç, mevcut karakolların gücünü arttırmaktan başka bir misyon oynamamaktadır.

Devletin, bölgeye ilişkin üzerinde yoğunlaştığı diğer bir konu ise, istihbarat çalışmalarına oldukça önem vermesidir. Çünkü, askeri sanatta istihbarat ağı ve onu destekleyen yan örgütlemeler, bir savaşın başarılı tarzda yürütülmesinin temel taşlarından biridir. Bundan dolayı, faşist Türk devleti, gerilla birliklerine darbe vurmak amacıyla bölgede yoğun bir ihbarı ağı geliştirmek istiyor. Dolayısıyla gerilla, düşmanın bu politikasını boşa çıkarmak için, başta faaliyet yürüttüğü alanlarda bu politikaları deşifre edici ajitasyon faaliyetlerini yoğunlaştırıyor. Halk kitlelerini bilinçlendiriyor. Bununla birlikte düşman örgütlemelerini açığa çıkarmak için, kâleleri örgütleyerek, düşman unsurlarının hareket alanlarını daraltmaya çalışıyor. Önümüzdeki süreçte, düşman, gerillanın hareket tarzını sınırlamak amacıyla bölgenin stratejik noktalarına yaygın karakol ağı oluşturabilir. Çünkü devletin, gerilla savaşı henüz zayıf ve cılızken gerilla birliklerine darbe vurabilmek için üzerinde en fazla yoğunlaştığı ciddi karşı-

tedbirlerinden biri de budur. T. Kürdistanı'nda başvurulan bu taktiğe, Karadeniz bölgesinde de başvuracakları muhtemeldir. Karadeniz'de de düşmana bu siyaseti uygulamaya fırsat tanımadan mevcut karakolları imha etmek ve gerilla savaşını yoğunlaştırarak yaygınlaştırmak, gerillanın önündeki görevdir. Düşman, Karadeniz özgülünde, papağan gibi tekrarlayıp durduğu "bunlar bir avuçtur, bir kaç ay içinde işini bitiririz" vb. söylemleri, daha önce Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşı için de söylüyordu. Ama ne yazık ki, "bir avuç terörist" dedikleri gerillalar karşısında sürekli tükenen ve yıkıma doğru ilerleyen kendisi oldu. Karadeniz özgülünde, daha önce söylediklerini tekrarlaması gerilla savaşından ne denli korktuğunun göstergesidir. Çünkü, toplumlar tarihi çok berrak bir tarzda göstermiştir ki, haklı savaşlar karşısında tüm gericiiler yenilgiyle karşı karşıyadırlar. Faşist Türk devletinin akıbeti de diğer gericiiler gibi olacaktır. Çünkü, hiç bir güç halkların kurtuluş mücadelesi karşısında ayak direme kudretini gösteremedi. Onun için, gerilla savaşı yeni bölgelere yayıldıkça ve Türk devleti karşıölemleriyle engelleyici olmaya çalıştıkça, bu ölemlerini ülkenin her karış toprağına yayma çaresizliğine sürükleniyor. Yeni vali, emniyet müdürleri, kontrgerilla uzmanı komutanlar ve diğer üst düzey bürokratlarla yalnız Karadeniz takviye edilmiyor. Bütün bakanlıklar ve bağlı kuruluşlardaki üst düzey yöneticilerin bir program dahilinde, altı ay süresince MİT merkezinde kontrgerilla eğitimi ile psikolojik savaş kursundan geçirilmesi için karar çıkartılıyor. Bu, Türk devletinin acizliğini gösteriyor. Bütün bunlar feodal-faşist diktatörlüğün, halkımıza kararsızca, topyekün bir savaşı dayattığını gösteriyor. Öyle ise, bize dayatılan bu savaşa kabulümüzdür deyip, halk savaşı perspektifiyle süren mücadeleye tüm gücümüzle katılalım. Halk savaşının yükseltilmesi demek, çürümeye yüz tutmuş olan devletin, tüm kurumlarıyla birlikte, ölüme biraz daha yaklaşması ve halkımızın kendi iktidarının ışıklarını görmesi demektir. ●

"YARGISIZ İNFAZ" ARTIK SIRADAN HALKIN DA KADERİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Başta devrimci, demokrat ve yurtsever insanlar olmak üzere emekçi halklarımıza yönelik azgıncı saldırılarını her geçen gün biraz daha yoğunlaştıran faşist diktatörlüğün mazı katilleri, geçtiğimiz günlerde yargısız infazlarına bir yenisini ekledi.

Beşiktaş Balmumcu'da 7 Kasım Cumartesi günü, Harbiye'den Elmadag'ı doğru Balgatlı Yokuşu'nda yürümekte olan, Tülin Eda Tanrısevergil, Kasim Tanrısevergil, Gözde Özmut ve Nurgül Yıldız "bir bayanın çantasını çaldıkları ve 'dur' ihtarına uymayıp bıçak ve jilet çektikleri" gerekçesiyle durduran polisler, cvli ve iki çocuk annesi olan 25 yaşındaki Tülin Eda Tanrısevergil'i kafasına sıkarak tek kurşunla öldürdüler.

Polisin sıkığı kurşun sonucu ağır yarala-

nan T. E. Tanrısevergil, kaldırıldığı Şişli Etilal Hastanesi'nde yaşamını yitirdi. Olayı duyan Tanrısevergil'in yakınları hastanenin önüne gelerek kabaaran öfkelerini polise saldıranak çıkarmaya çalıştılar. Polis, Tanrısevergil'in yakınları ile başa çıkamayınca çevik kuvvet ekiplerinden yardım istedi. Çevik kuvvet ekiplerinin olay yerine gelmesi üzerine, alkışlarla yargısız infazı protesto eden kalabalık grup, polisleri ve çevik kuvvet ekiplerine boş kasa ve sandalye fırlattılar. Daha sonra çevik kuvvet grubu hastane önünden uzaklaştırdı.

Kafasına sıkılan tek kurşunla yaşamını yitiren Tanrısevergil'in cenazesi, 10 Kasım Pazartesi günü ailesi tarafından Adli Tıp Morgu'ndan alınarak Kasımpaşa Merkez Camisi'ne götürüldü. Tanrısevergil'in cenazesi ikinci namazından sonra yakınları tarafından omuzlara alınarak İstiklal Ma-

hallesi'nde bulunan evinin önüne getirildi.

Cenazeye gelen yakınları ve çevre halkı, burada "Burası Türkiye, İsrail Değil", "Yargısız İnfaz İstemiyoruz" sloganlarını attı. Daha sonra cenaze omuzlara alınarak Feriköy Currahbaba Mezarlığı'na götürülerek defnedildi.

Tanrısevergil'in ailesine başsağlığında bulunmak amacı ile cenazeye katılan İstanbul İHD Şube Başkanı Ercan Kanar, "Güvenlik görevlisinin görevi suçluyu sağ olarak jargi önüne çıkarmaktır. Fakat Türkiye'de bir türlü bu yapılamıyor, suçlular derhal açığa alınmalıdır. Olayın takipçisi olacağız" dedi.

Gerçekleştirilen infaz anında olay yerinde bulunan Nurgül Yıldız, infaz sonrası yaptığı açıklamada "Bizler yolda yürüyorduk. Daha sonra polis gelerek niçin hızla-

yürüdüğümüzü sordu ve kimliklerimizi görmek istedi. Tülin buna itiraz edince, Tülin'in suçlarından tuttu, kafasına silahı dayadı ve ateş etti" diyerek bunun bir komplo olduğunu söyledi. Baba Ali Tanrısevergil ise, "Kızımı yargısız infaza kurban gitti. Polis, hukuku ve demokrasini çiğnemmiştir. Olay yargıya intikal edilmeden infaz edilmiştir. Kızım ne kadar suçlu olursa olsun, O'nun kanuna, adalete teslim edilmesi gerekiyordu. Adaletin yerine gelmesini istiyorum" dedi. Olayın peşini bırakmayacaklarını söyleyen Tanrısevergil, Adli Tıp tarafından hazırlanan otopsi raporunun ise kendilerine verilmemesini söyledi.

Tülin Eda Tanrısevergil'in kafasına sıkılan kurşunun, Mısır Konsolosluğu'nda görevli bulunan faşist polis memuru Murat Ero'lu silahından çıktığı ortaya çıktı. ●

Hürmek direnişi; ideolojik duruşun, sava

Hürmek şehitlerimizin ya şanlı kızıl güzergahta v



ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK



RIZA SÖKMEN



MEHMET KEMAL YILMAZ



ALİ RIZA BOYOĞLU



HÜSEYİN TOSUN

Gerek Dünya devrimleri tarihinde, gerek Türkiye devrimci mücadelesinin tarihinde öyle olaylar vardır ki, bunları yaşayan örgütler için bir sürece damgasını vuracak hayati öneme haiz olurlar. Hatta öyle tarihi dönemler olur ki bunlar her şeyden daha önemli hal alarak stratejik olarak sonucu tayin etmese de o süreç özgünlüğünde taktik olarak mücadele üzerinde önemli etkiye bulunurlar. Ve aradan onlarca yıl geçse de bunların manevi etkisi, öneminden hiç bir şey yitirmez. Olumlu yönleriyle o örgütün silah cephaneliği, olumsuz yönleri ile ders alınması gereken tecrübe hazinesi olma özelliğini korurlar.

1986'nın 22 Kasım'ında Dersim Hürmek'te şehit düşen konferans delegelerimizden Ünal Küçükbayrak, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, Hüseyin Tosun, A. Rıza Boyoğlu, İbrahim Polat, M. Kemal Yılmaz ve savaşçı yoldaşlarımız Kamile Öztürk ile İsmail Doğan'ın direnişi TKP(ML)'nin her satırı

kanla yazılmış mücadele tarihinin bir kesitine damgasını vuran böyle bir öneme sahipti.

Çünkü onlar; en zor koşullarda sarılmadan yürümeyi, zifiri karanlığı yaran aydınlık olmayı, devrime-halka-partiye ölümüne bağlı kalmayı, ihanete-teslimiyete, can bedeli mücadele ile yanıt olmayı, partimizin "önderlerimiz savaşın en kızgın alanında olmalıdır" anlayışını bir kez daha bilinçlere kazıyarak, belirsiz hale getirilmek istenen ilkelerimizin, değerlerimizin ve mücadele geleneğimizin kızıl bayrağı oldular.

Onlar; 12 Eylül AFC'sinin yüzbinlerce askeri, polisi, MIT'i, itti ile ülkeyi büyük bir esir kampına çevirdiği, Türk, Kürt ve çeşitli azınlık milliyetlerden yüzbinlerce emekçiyi işkence tezgahlarından geçirip, yüzlerce komünist, devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever katlederek binlercesini sakat bıraktığı, onbinlercesini de vahşet ve zulmün hüküm sürdüğü zindanlara kapatarak devrim mücadelesini kana boğduğu, ihanet, tesli-

miyet, nedamet ve inkarcılığın kol gezdiği, mülteciliğin moda olduğu, MEM'ye her cepheden saldırıların yoğunlaştığı yenilgi döneminde azim, cesaret, feda ruhu ve komünist bilinç ile ideolojik sağlamlığın destanını yazdılar.

Onlar; savaş partilerinin kadrolarında bulunması gereken çok yönlü yetenekleri yanında, herbirinin belli konularda öne çıkan önderlik vasıflarıyla, önderliği partiden, partiyi kitlelerden koparan kendiliğindenci sürüklenişe son vererek, proletarya partisini layıkıyla yönetebilecek seçkin kadrolarımızdı.

TKP(ML)'nin düzen medyasına "savaş gibi çatışma" dedirten ve bazen 3-5 gün süren sayısız çatışmalarda beşer-onar şehit vermesi savaşın ulaştığı seviye nedeniyle artık doğal görülürken, Hürmek direnişinin partimiz için ayrı bir önem taşımasının nedeni bundandır.

Partimizin içinde bulunduğu zor koşullarda ve tarihi bir dönemde yaşanan Hürmek direnişinin bütün

yönleriyle değerlendirilip, kazanım ve kayıplarının bilince çıkarılması zorunluluğu bundandır.

Çünkü, Hürmek'te yazılan destan partimizin mücadele tarihinde direniş manifestosu olma özelliği yanında, konferans delegesi olan 7 önder yoldaşımızın şehit düşmesine neden olan hata ve yanlışlıklar da bilince çıkarmamızı gerektiriyor. Aksi takdirde, partimizin en seçkin kadrolarını gerilla bölgelerinde konumlandırma pratiğini tek yanlı kavrayarak, bunu önder kadroların korunması zorunluluğundan kopuk olarak ele alınız. Ve partiye güç kaybettiren peşpeşe darbelerin yolunu açmış oluruz. Nitekim, '90 sonrasında önder kadrolarımızın büyük bir bölümünün şehirlerde tutsak düşmesi ve gerilla bölgelerinde en ön saflarda savaşarak şehit düşmesi halen Hürmek direnişinden gerekli dersleri çıkarmadığımızı gösteriyor. Halbuki Hürmek'te alınan büyük darbe, partimizin uzun süre iç bunalımları ile boğuşmasında ve bölünmesinde belirleyici rol oynamıştır.

anlığın ve önder kadro olmanın sembolüdür dığı tarihten öğrenelim ve rgücümüzle ilerleyelim!



İSMAIL DOĞAN



İBRAHİM POLAT



ZEKİ UYGUN



KAMİLE ÖZTÜRK



İSMAIL DOĞAN

Partimizin tarihinden öğrenmesini bilmek ve şehitlerimizin mücadelesini yaşatmak, kan-can-barut edebiyatı ile bezenmiş nutuklar atmak ile yetinmek, olay ve olguları yok sayarak yanlışlarımızı sürgit devam ettirmek değil, yanlışlarımızdan arınıp, doğrularımızın üzerinde yükselerek, şehitlerimizin çizdiği kazıl güzergahta kararlıca yürümek demektir. Hata, eksik ve yanlışlarımıza karşı amansız olmak bugün her zamankinden daha çok gereklidir. Çünkü, 12 Eylül ve onun sivil şapka ile sürdürüldüğü uzun sürecin yarattığı silik kişilik ve ideolojik erozyondan henüz çıkılmamışken, süreklilik arzetmeyen kitle mücadelesinde devam eden ivme düşüklüğü, uzun bir süreci kapsayan iç savaşın kitlelerde yarattığı savaş yorgunluğu, devrim güçlerinin uğradığı maddi ve manevi tahribatlar (kadro kaybı, örgütsel darbeler) bir yana, devletin dizginsiz terörünün katmerli bir hal aldığı, kitlesel mücadelelerin çekim merkezi olabilecek bir örgütlü gücün yaratılamadığı, özel savaş araçlarının tümünün dev-

reye sokulduğu ve psikolojik savaşın olumsuz toplumsal ilişkiler ağı yarattığı bir süreçten geçiyoruz. Bu da normal bir zamanda yansıyan toplumsal hastalıklardan ziyade, 12 Eylül'den günümüze kadar devam eden uzun tarihsel bir süreçten gelen ve sadece kişiler üzerinde değil, toplum üzerinde yıkım etkisi yaratan hastalıklarla mücadele edilmesi gereken zor bir süreçten geçtiğimizi gösteriyor. Ve sürecin kendine özgü bütün bu olumsuz koşulları ile KDH'nin partimizde yarattığı tahribatların giderilmesi görevi, Hürmek şehitlerinin ideolojik sağlamlığı ile kuşanmamızı emrediyor. Bu süreç her açıdan zor bir süreçtir. Türkiye devrimci hareketinin mücadele tarihini, kendi tecrübelerimizi, savaşın düzeyi ile mevcut güç ilişkilerini doğru kavrayıp, ideolojik donanımın zorunluluğunu bilince çıkarmadan bu sürecin ihtiyaçlarına cevap vermek mümkün değildir. Sabırla, inatla, özveriyle kavgayı sürdürmenin ve onu hergün biraz daha yükseltmenin ilk koşulu budur.

Çünkü, devrimi kuşatan şartlar ne kadar güçlüyse, proletarya partisinin daha güçlü, daha cesaretli, daha atılgan, daha hızlı şekilde (planlı-programlı) kırdan şehirlere ilerleyen devrimin seyrine uygun olarak kurumlarını yaratması ve varolanları da savaşın düzeyine göre yeniden düzenlemesi için sürece müdahale edebilecek donanımına sahip olması gerekiyor. Bu donanım ideolojik donanımdır. Ve başarıya ulaşmak için örgütlü yapıyı bir bütün olarak kapsamı zorunluluğu vardır.

Onun içindir ki, partimiz sürecin özelliklerinin getirdiği mücadelenin bu alanındaki görevlerini layıkıyla yerine getirmek için öncelikle, KDH'nin partimizde örgütlenmesini sağlayan zemini ve bunun yarattığı ideolojik tahribatları bir bütün olarak açığa çıkarmayı önüne görev olarak koymuştur. Partimiz KDH'ya karşı geliştirilecek mücadele ve yarattığı tahribatların giderilmesi için önüne koyduğu 3 yıllık planı kamuoyuna açıkladığı halde Kongreye Hazırlık

Konferansı'mızın "Dün bizimdi, günümüz bizimdir, zafer de bizim olacak" şiarını, bazı dostlarımız nedense bütün olumsuzlukların KDH'ya yükleneceliğinin işareti saymıştı. Türkiye Devrimci Hareketinin tarihinde sıkı rastlanan; "örgütümüzün faaliyetleri olarak saymıyoruz, sahip çıkmıyoruz" denilerek, olumsuzlukların örtbas edilmesi gibi kötü bir geleneğin aksine, konferansımızın bu şiarını halka hesap vermeyi öne çıkardığı açıkken, bu iddiada ısrar edildi. Halbuki, partimiz Kardelen Hareketi'nin düşman örgütlenmesini açığa çıkararak, yargılayan ve cezalandıran sıradan bir askeri hareket olarak görmeye kolaylığı yerine, sorunun ideolojik ve örgütsel nedenlerini derinlemesine inceleyerek, bunun doğru sonuçlarını açığa çıkarıp, bütün mücadele sürecimiz boyunca yararlanabileceğimiz bir kalkan haline getirmeye amaçlamıştır. Belirlenen plan dahilinde bugün yapılan budur. Bunu sadece örgütlü yapıyla sınırlamıyoruz. Sonuçlarını devrimci yapıları açıklamayı ve kitleler için bir eğitim

aracı haline getirme sorumluluğu ile yerine getirilmesini zorunlu olan bir görev olarak da görüyoruz. Çünkü, partimiz bugüne kadar olduğu gibi, olumlulukları kadar olumsuzluklarını da sahiplenme kararlılık ve cesaretini taşımaya devam edecektir. "Dün bizimdi, gün bizimdir, zafer de bizim olacak" şiarının ifade ettiği tam da budur. KDH dahi bu kararlılık ve cesareti tahrip edememiş partimizin halka karşı samimi bir tutum içinde olma anlayışının önüne geçememiştir. Bütün haksız saldırılara ve inkarcılığa karşı TKP(ML)'nin mücadele tarihi bunun böyle olduğunun reddedilemez delilidir.

TKP(ML) sosyalizmin geçici yenilgisinden sonra Uluslararası Komünist Hareket içinde yaşanan ideolojik kaos ortamında MLM'nin saflığını koruyarak, ülke gerçekleri ile Kültür Devriminin zengin deneyimleri üzerine şekillenen programı, nasıl can bedeli bir mücadele ile savunma kararlılığını gösterdiyse, bir düzeltme hareketi olarak önüne koyduğu, arınma, ideolojik donanım ve örgütsel inşaa görevini de yerine getirmeyi başaracaktır. Bu tepeden tırnağa bir değişim ve dönüşüm hareketidir ve partimiz bunu başaracak güç, tecrübe ve kararlılığa sahiptir.

Bu görevin yerine getirilmesi için proletarya partisinin kadrosundan uyesine, sempatanından taraftarına kadar herkesin, devrimci dalga yükselirken devrimci mücadelenin gidecek zorlaştığı bu süreçten başarı ile çıktığında bunun partimiz için bir atılıma denk düşeceğini bilince çıkarması gerekiyor. Bu, sadece düşmanın zoru karşısında mücadeleyi sürdürüyor olmakla yerine getirilecek basitlikte bir görev değil. Siyasi iktidar hedefi olmayan, yani sadece yıkan değil, aynı zamanda yıkılanın yerine parça parça yeniyi inşa etme rolünü kavramayanlar bunu başaramaz. Çünkü, değişim istemi olmayan, bunu yapılabılır düzeyi ile yani varolanı hergün bir adım daha ileri taşıma olarak kavramayanlar değişim-dönüşüm üzerine ne kadar ırlaflar ederlerse etsinler, kişinin kendisinde devrim yapması anlamında bir değişimi sağlayamazlar. Herşeyden önce bu yaşamın kavranması sorunudur. Örgütlü olmayan, olsa bile bunun gereklerini yerine getirmeyen, kitlelerden uzak, pratikten kopuk birinin değişimi sağlamada başarılı olma gibi zor bir işin altından kalkacak kadar ideolojik sağlamlık taşıması beklenemez. Çünkü, politik, hukuksal, bilimsel, felsefi, dinsel, moral ve estetik düşünceler bütününü ifade eden ideoloji MLM'ler açısından inancı bilgiye dayalı olarak kavradığında ve bunu mücadele ile pekiştir-

diğinde ancak gerçek anlamını bulur ve anti-MLM akımlara karşı savaşını layıkıyla sürdürebilen bir güç haline gelebilir. Çünkü, her fikir, her anlayış, her pratik iki ana sınıfa (proletarya-burjuvazi) damgasını taşır ve onların ideolojisinden bağımsız hiçbir sosyal olay gösterilemez. Ve sınıf mücadelesinin içinde olmayanların veya inancı bilgi ile birlikte ele alıp, mücadele ile pekiştirmeyenlerin ideolojik sağlamlığından bahsedilemez. Kişi örgütlü mücadele içinde pratik yaşamla bütünleşip, bunu kişisel çabalarıyla pekiştirdiği ölçüde kendisini geliştirebilir. Durum böyle olunca partinin önümüze koyduğu bu görevi yerine getirmede en çok zorlanacağımız alanların şehirler ve cephe gerisi (yurtdışı) olacağı açıktır.

Herkesin kabul edeceği gibi, savaş son 15 yıldır esas olarak kırlarda yoğunlaşmıştır. Baskı, zulüm ve katliamlar da orada yoğunlaşmıştır. Eğer düşman gerilla bölgelerinde başarılı olamadığı gibi, "terörle birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz" nasihatları ile başarısızlığını mazur göstermeye çalışır bir noktaya gelmişse bu sadece gerilla bölgelerinde faaliyet gösteren devrimci yapıların veya gerilla birliklerinin başarısına bağlanamaz. Devrimci yapıların örgütlü-örgütsüz tabanı ile kitlelerin mücadelesinin de önemli ölçüde etkili olduğu bir sonuçtur. Dolayısıyla, düşmanın taktik üstünlüğüne rağmen, tabanımızın yoğun olduğu kırlardaki silahlı mücadelenin niteliği, biçimi ve sürekliliği örgütsel yapıda ideolojik yönü sağlama bağlayabiliyor. Ve belli ölçüde partinin süreçle ilgili önümüze koyduğu görevleri yerine getirmeme tehlikesini giderebiliyor. Bu alanlarda üzerinde yoğunlaşmamız gereken esas nokta ise siyasi geriliğin giderilmesine ağırlık verilmesi yönünde olmalıdır.

Şehirler için durum farklıdır. Çünkü son 1 yıl içinde olağanüstü halin ülke geneline yayılması ile kitle mücadelesine karşı alınan etkili önlemler düşmanın şehirlerde psikolojik üstünlük sağlamasını daha da kolaylaştırıyor. Ancak bunun uzun süre böyle gideceği beklenmemelidir. İşçi, köylü, memur, gençlik ve esnafın hak arayışları toplumsal mücadelenin zeminini alabildiğine elverişli hale getiriyor. Bütün bunlar bir arada değerlendirildiğinde devrim güçlerinin şehirlerde daha güçsüz bir konumda olduğunu söylemek yanlış olmaz. Onun için, planlı-programlı çalışmalar yapmayan, toplumun sorunlarını incelemeyen, kitle eylemleri içinde yer alıp, canlı dinamikleri açığa çıkararak örgütlü bir güç haline getirmeyen yapıların şehirlerde kendisini kendiliğindenci sürüklenişin içinden

çekip alması zor olur. Bu da mücadelesinin düşmanı olan siyasi ruhsuzluğun zeminini hazırlamış olur. Böyle elverişsiz koşullarda sağlam bir örgütlülük ile kırların hizmetine tabi kılınmış doğru bir taktik önderlik olmayınca, mücadelenin düzeyi kitle mücadelesinin gerisinde bile kalabilir. Hatta bazen bunun arkasından sürüklenmeyi başarmak bile mümkün olmaz. Böyle bir durum olduğunda, bunun nedenini silahlı veya barışçıl mücadeleye bağlayarak sonucu açıklamak mücadelenin diyalektiğini kavramaktan uzak bir izahat olur. Yürütülen mücadelenin adına ne denirse densin, kitleler tarafından ciddiye alınmayan, mücadele pratiği ile güvenilirliğini kanıtlayıp çekim merkezi haline gelmeyen ve bütün bunları mücadele sınavı halinde ideolojik donanım ile pekiştirmeyen bir yapı oluşturamamakla ancak açıklanabilir. Denetimi, işleyişi ve disiplini oturmamayan, bütün çalışmalarının merkezine siyasi çalışmaları koymayan bir yapıda çürüme, yozlaşma vardır. Kısırdöngü vardır, şevksizlik vardır, yoldaşlık ilişkileri yerine amir-memur ilişkisi vardır, dar-pratik koşuşturma içinde tükenme vardır. Böyle bir ortam, bireyi, organı, partiyi kendine düşürerek dinamizmini yokeder. Böylece, araştıran, sorgulayan, hesap vermektan almaktan çekinmeyen, geleceği ile ilgili söz söyleyebilen, en olumsuz koşullarda bile ayakları üstünde durabilen militanlar yerine sillek ve bağımlı bir kişilik şekillenerek örgütün başına bela olur. Çünkü bu tiplerin nasıl bir faaliyet yürüttüğünü genellikle bilen olmaz. İlegal görev verince, legal faaliyetçi olmasını gerekçe yapar. Ve neticede hiç bir iş yapmadan "etkili" ve "yetkili" kadro pozlarında birileri dur diyene kadar bu tembel ve asalak yaşamını sürdürmeye çalışır. Örgütlü yapı bu tür faaliyetçilerini mücadele içinde deneyerek ne yapmak istediklerini veya neler yapabileceklerini açığa çıkarmalıdır. "Adam var, adam yok" olgusunun sefaleti yaşanıyorsa bunun nedeni örgütün örgüt gibi çalışmamasındandır. Onun için, bunun nedeni örgütlü yapının, sadece çenesi iş yapanların kuru kalabalığı içinden öne çıkamayan veya farkedilmeyen çalışan, dürüst ve partiye bağlı yoldaşları öne çıkarıp, üzerinde yoğunlaşarak faaliyetleri esas olarak bunların üzerinden yürütmelidir. Aksi takdirde, sorunları derinlikli ve çok yönlü değerlendiren, çözümünü bulamayan, bunları esas ve tali görevler olarak ayırıştırıp programlamayı beceremeyen, dolayısıyla ne yaptığını bilmeyen bir örgütsel yapıya dönüşmek kaçınılmaz olur. Ve bu, ideolojik sağ-

lamlığın ya da donanımın öneminin yeterince bilince çıkarılmadığının kanıtı da olur. İdeolojik mücadelede donanımsız olan ve bu durumdan hoşnut halde kendisini ve yoldaşlarını silahlandırmayan, hergün kendisini bir adım daha ileriye taşıma perspektifine sahip olmayan birinin mücadeleyi uzun süre sürdürmesi mümkün değildir. Hele savaşan parti de hiç mümkün olmaz.

Arınma, kişilerin örgütten dışlanması olarak anlaşılmalıdır. Kırıp, dökerek hiçbirşey inşa edilemez. Örgüt dar, örgüt safları geniş bir kavramdır. Parti içinde uygulanabilir yol ve yöntemler birebir örgüt saflarında uygulanamaz. İkna, eğitim sürecini yok sayan kestirmeci mantıklar partiye zarar verir. Onun için, kendisini parti çevresinden sayıp yakınlık duyan veya haksızlığa uğrayıp parti saflarından ayrılan dürüst ve güvenilir kişileri kazanmaya özel önem vermeliyiz. Bu durumda olan binlerce çevre ilişkimiz vardır. Parti safları bunlara açılmalıdır. Partinin bunların gönüllü katkılarına, yeteneklerine, eleştiri ve önerilerine ihtiyacı vardır. Özellikle, KDH'nın tahribatlarını açığa çıkarma mücadelesi içinde oluşacak olan yeni yeni illegal örgüt çekirdekleri ile kurumlarda, üstün altı, altın üstü denetlediği örgütsel mekanizmaları işler hale getirip, herşeyi yerliyerine oturtacağı örgütsel inşaa için bunlara ihtiyaç vardır. Bu aynı zamanda belirsiz hale getirilen ilkelimizin belirgin hale getirilmesinin de mücadelesidir. Ve parti bunu ancak tabanı ile birlikte yapabilir. Elbet-teki bütün bunları demokratik merkezizlik ilkesi ile çelik disiplin sağlamış ve parti içi iki çizgi mücadelesini kuralları içinde yürüten partiler ancak başarabilir. Bütün bunları uygulamayı başaramayan partiler ne kendi içinde ne kitleler içinde ciddi bir güç haline gelemez. Onun için sürecin ihtiyaçlarını gözününe alarak, partinin perspektifleri doğrultusunda örgütlü bir güç haline gelme mücadelesine hız vermeliyiz. Bunları yaparken de neyi ne kadar yapabileceğimiz konusunda partiye ve kendimize karşı dürüst davranarak, eleştiri, öneri ve taleplerimizde objektif olmalıyız. Yoksa partiyi gereksiz yere uğraştırarak zaman kaybettiririz. Devrimci mücadele herşeyden önce, dürüstlük, kararlılık, azim, cesaret ve fedakarlık ister.

Halka, devrime, partiye, şehitlerimize bağlılığımızı göstererek tüm benliğimizle sınıf mücadelesine atılalım. Partimizin arınma, ideolojik donanım ve örgütsel inşaa perspektifi doğrultusunda değişip, değiştirilim, dönüşüp, dönüşürelim, eskiyi atıp yeniyi kuşanalım ●

Politeknio direnişi, yolumuza ışık olmalıdır!

Politeknio (Atina Teknik Üniversitesi), Yunanistan'ın başkenti Atina'da bulunan merkezi bir üniversitedir. Yunanistan'da her yıl geleneksel olarak 17 Kasım'da çeşitli etkinliklerle anımlar yapılmaktadır. 17 Kasım tarihi, Yunanistan'da öğrenci gençliğin, faşizme karşı direnişinin sembol günüdür. Bilindiği gibi, 1967 yılında Yunanistan'da Albaylar Cuntası adı verilen cuntanın yönetimi almasından sonra, halkta da 1973 yılında tepkiler aktif olarak dışa vurmaya başlar. Öğrenciler önderliğinde bir ayaklanma geliştirilir ve halkla beraber sokaklarda, askerlerle çatışmaya başlanır. Askeri kuvvetlere yenik düşen halk ve öğrenciler Politeknio Üniversitesi'ne sığınarak, üniversiteyi işgal ederler. Oradanda kurdukları bir radyo aracılığıyla tüm halkın direnişin devam ettirmesini isterler. Politeknio'da direnişte bulunan öğrencilerin, direnişini ve isyanını bastırmak için cuntacı faşist güçler, tank ve panzerlerle üniversiteye girerek isyanı bastırırlar. Gerek öğrenciler, gerekse de halk isyanın bastırılması sırasında bir çok şehit verir. Daha sonra, 1974'de Albaylar Cuntasının devrilmesinden sonra iktidara gelen sivil hükümet, Politeknio'ya dokunulmazlık hakkı tanıdı. Yani üniversite alanına ait bütün kurum, kuruluş ve bina vb. yerlere, dokunulmazlık komitesinin izni olmadan polis giremez. Şimdiye dek devlet bu hakkı üç kez çiğnemiştir. Ayrıca dokunulmazlık sadece öğrenciye değil de üniversite alanına da ait olduğundan, çeşitli yıllarda devlete karşı eylemler gerçekleştiren halk da, eylemlerini burada sürdürmüştür. İşte, yukarıda anlattığımız sebeplerden dolayı Yunanistan'da Politeknio direnişinin yıldönümü olan 15-16 ve özellikle de 17 Kasım günlerinde geniş kesimle birlikte çeşitli etkinliklerle anılmaktadır.

DEVİMLER MÜCADELESİNDE GENÇLİĞİN YERİ

"Gençlik kiminse gelecek de onundur" sözü tamda gençliğin devrimler mücadelesindeki önemini ortaya koyuyor. Gençlik içinde üniversiteli gençlik sınıf dokusu gereği ve içinde bulunduğu mevcut maddi zemini itibarıyla kaypak bir yapıya sahip iken, diğer yandan da akademik seviyesinden dolayı aydın olması, olayları daha çabuk kavrama, anlama, yenilikçi, araştırmacı, tabuları yıkıcı, eskiye ve köhnemiş olana karşı olma özellikleriyle de gençlik içerisinde daha da sivrilişip, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli bir yer teşkil eder.

Dünyadaki sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine baktığımızda, bu gerçekliği çok daha rahat görebiliriz. Fran-

sa'daki Jakobin hareketinin öncülerinin ilk gençlikten gelmişse, ilk Rus devrimcilerin içinde yer aldığı Narodnik hareketini örgütleyen de gençlerdir. Zira, Afrika ülkelerindeki anti-emperyalist hükümet darbelerini düzenleyenlerin genç subaylar olduğuna yakın tarihimiz tanıklıktır. Latin Amerika ülkelerinde silahlı mücadele sürdüren bir çok küçük burjuva hareketin genç liderleriyle beraber, savaşçıların da büyük bir bölümünün gençlerden oluştuğu herkesçe bilinir. Yine Filistin intifa hareketlerinin içindeki büyük bir potansiyelin gençlikten oluştuğunu biliyoruz. Keza ülkenin içindeki büyük bir potansiyelin gençlikten oluştuğunu biliyoruz. Keza ülkemizde İbrahimler'in, Mahirlerin ve Denizlerin üniversite gençliği içerisinde geldikleri hepimizin malumudur. Yunanistan örneğinde de olduğu gibi Albaylar Cuntasına karşı direnişi örgütleyip, bizzat önderlik eden yine üniversiteli gençlerdir.

12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST CUNTASI SONRASI ÜLKEMİZ ÜNİVERSİTELERİNDEKİ DURUM

12 Eylül, bir karabasan gibi toplum üzerine çöküp, toplumsal muhalefeti bir silindir gibi ezerken, bunun önemli bir parçası olan üniversite gençliğinin mücadelesini de bastırmıştır. Faşizm kendi kurumlaşmasını yaratmak için üniversitelerin DGM'si olan YÖK'ü kurmuş ve YÖK'le beraber binlerce bilim adamını, ünlü 1402 yasasıyla üniversiteden atarken, bir o kadarını da sürgün etmiştir. Binlerce öğrenci hakkında da disiplin cezası uygulayıp üniversitelerden uzaklaştırdı. Üniversitelerde kısmi olarak varolan özerklik YÖK'le beraber tamamen ortadan kaldırılmıştır.

Uzun yıllar sessizliğe boğulan toplumda ve üniversitelerde '86-'87'lerden itibaren yeniden altın alta bir hareketlilik gelişti. Özellikle '87'den sonra yükselen ve yükselişin '91'li yıllara kadar sürdüğü dönemde, üniversiteli gençlik oldukça geniş bir kitleye seslenebiliyordu. Yapılan eylemler kitlesel olurken, diğer taraftan da bugünkü eylemlerden farklı olarak daha radikal türdendi. Yurt ve okul idarelerini işgalden tutulmada, yürüyüşler, boykotlar, korsanlar, molotoflu direnişler sürekli yaşanan eylemlerdi. '91'lerden sonra yavaş yavaş sönmeğe yüz tutan eylemler '95'lerden sonra yeniden yükselişe geçti.

SON EYLEMLİLİKLERDEKİ TEHLİKELİ GİDİŞAT

'95'lerden sonra yükselişe geçen üniversite gençliğinin mücadelesi, kendi içinde ciddi olarak eski zaafı barındırmaktadır. "Geçmişinden ders çıkar-

mayan geleceğe sağlam adımlarla yürüyemez" sözünden hareketle, bugünkü gücümüzü kalıcılaştırmak, maddi kazanımlar elde etmek istiyorsak, dünümüzü bilimsel bir analizden geçirip, geçmişteki eksik ve zaafımızı, yarınımıza daha sağlam adım atmanın bir basamağı olarak kullanmalıyız. Gençlik içinde kronik hastalık olan dar grupçuluk ve dünyanın merkezine kendisini koymaktan kaynaklanan kısır tartışmalar, kitle içinde guvensizlik yaratılarak kitleden kopma, yapılanı maddi güce dönüştüremeyip, sürekli kendini tekrar etmeyi ve yerinde saymayı beraberinde getiriyor. Yine kitleden kopuk olma, kantin devrimciliği vb. hastalıklar halen devam etmektedir.

'95'den sonra gelişen öğrenci mücadelesini '87-'91 sürecinden ayıran önemli bir özellik de, '87-'91 sürecinde eylemlere damgasını vuran militan tarzın bugün giderek sönmesidir. Uzun vadede bugünkü hareketi pasifize edip, düzene içine çekebilecek olan bu tarz terk edilmelidir. Daha fazla kitleselleşme adına, "meşru zeminden kaymayalım, geniş kesimler tarafından destek buluyoruz" gibi anlayışların altı değiştirilmediği uzun vadede hangi rotaya oturulacağına çok rahat görebiliriz. Bugün polisin yanı sıra tutumu ve saldırılarının medya tarafından zaman zaman ortaya konup, bunun da polisin geniş kesim tarafından teşhir olmasına neden olması bizi yanıltmamalıdır. Aynı medyanın dün "üç-beş örgüt üyesi, sol örgütlerin provakasyonları" gibi söylemlerini unutmamak gerekiyor. Kuşkusuz kitleselleşmek "üç-beş örgüt mensubu" demagojilerini paramparça etsede, özellikle reformist kesimin kitleselleşiyoruz ve meşru zeminden kaymayalım kaygısının uzun vadede getireceği tehlikeleri iyi hesaplamak gerekiyor. Bazı eylemlerde özellikle reformistlerin önderliği ele geçmesiyle polisle pazarlık yapılması, polisin çizdiği çerçevenin dışına çıkmamak, polisin saldırılarına aktif, militan karşı koyuşun oluşturulmaması (ki, polis saldırdığında kaçışmalar başlıyor) tehlikeli bir rotadır. Polisten dayak yemekle tek başına militanlık olunmuyor. Karşı koyuş beraberinde militanlığı getiriyor. Kitleselleşme adı altında kitlenin geri kesimleriyle uzlaşıyor. Kitle çizgimiz açık ve nettir:

"İhtilalci kitle çizgisi: Bütün bölgeler içinde en ileri bölge halkıyla birleşmek, orta bölgelerin seviyesini yükseltmek, geri bölgeleri kazanmaya çalışmak. En ileri bölgelerde, en ileri kesimle birleşmek, aradaki kesimin seviyesini yükseltmek, geri kesimi kazanmaya çalışmak. Yani daima en ileri kitlelerin en başında olmak, fakat gerideki yığınlardan kopmamak, onları ileri doğru

çekmek." (İ. Kaypakaya - Seçme Eserleri)

Yani, ne kitleden kopmalı ne de kitleden kuyruğuna takılmamız. ikisinin diyalektik bütünlüğünü kurarak hareket etmeliyiz.

VE BİZE YÖN VEREN POLİTİKA

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız tehlikeli gidişata dur demek ve her alanda olduğu gibi, öğrenci gençliğe yönelik politikamızın ve izlenecek kitle çizgimizin ne olduğunu önderimiz Kaypakaya sarıh bir şekilde özetlemiştir. Bize yön veren politika bu olmalıdır. Ancak, bu politikanın nasıl uygulanması gerektiği noktasında, Maoist gençlik, kendi yaratıcılığını kullanmalıdır. Akademik-demokratik istemlerden, ulusal ve uluslararası (Özellikle Ortadoğu ve Balkanlardaki) sorunlara karşı dayarlı davranıp, gerekli refleksleri göstermede erken davranmalıdır.

Akademik-demokratik istemlere, sistem dahilinde cevap bulma ve kısmi düzeltme formülleri reddedilmemekle birlikte, ülkede yaşanan iç savaş gerçeğine ve iktidar bilincine önemle vurgu yapmak şarttır. Kendimizle birlikte kitleyi, gerilla savaşıyla bütünleştirip ileriye taşımamızın formülleri üzerinde yetkinleşmeliyiz. Bunun için, kitle içerisinde yazılı ve sözlü ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin nasıl olması gerektiğinde ustalaşmalıyız. Yaşadığı üniversiteyi dahi rapor etme becerisi gösteremeyen bir Maoist, kitleler ile bütünleşmek ve onları ileri taşımakta güçlük çekecektir. Medyatik şovlarla pasifize edilen gençliği kazanmak ve savaş gerçekliğiyle bütünleştirmek istiyorsak, tecrübeleri analiz edip, ihtilalci kitle çizgisini alan özgüvene uygulamanın formülleri üzerinde ciddiyetle durmak, ileriye sığramamızın önemli bir kilometre taşıdır.

İçinde bulunduğumuz ay ve süreçte:

- 1) 17 Kasım, Politeknio direnişini se-lamlamak;
- 2) 22 Kasım, Hümmek şehitlerini anma, anlatma ve kavrama;
- 3) Irak Kürdistanı'na yapılacak işgal hareketlerini protesto etme;
- 4) Karadeniz'deki kontrgerilla operasyonlarını teşhir etme;
- 5) Dersim'deki ambargolara karşı çık-ma;
- 6) Susurluk çetelerinden hesap sorma;
- 7) Esir kamplarındaki gelişmelere karşı duyarlılık ve ani gelişebilecek diğer olaylara karşı tavır alma eylemlilikleri gerçekleştirmek önümüzde duran görevlerdir. Savaş realitesinin ağır ve yıkıcı gerçekliği görevleri entelenemez kılmalıdır ●

İşçi sınıfı '98 bütçe tasarısıyla yoğunlaşacak saldırılara



Emperyalizmin uluslararası talan-sömürü kurumlarının başında gelen IMF'nin talimatları eşliğinde, MGK'nın direktifleri doğrultusunda büyük bir gayretle hazırlanmaya başlanan 1998 bütçe tasarısı, ANA-SOL-D hükümetinin taşeronluğu kanalıyla şatafatlı sözler ve açıklamalar ritminde, özelde tüm çalışan kesimi, genelde tüm halkı boğazlama saldırısı olarak son rölüşlerinin yapıp, hakim güçlerce yoğunlaşacak sömürünün mevzisinde konuşlandırılmaya hazırlanmaktadır. Hedefleri ve öngörülerıyla esasta işçi sınıfı ve diğer çalışan kesimi kapsayarak, tüm halka karşı yoğunlaşacak olan ekonomik saldırı zemininde, hazırlanan bu bütçe saldırısının, geçmiş yıllardakinden farklı olduğu her ne kadar demagogik söylemlerle kanıtlanılmaya uğraşılsada, sergilenen rakamlar arasındaki tezatlık ile, ülkemizin mevcut ekonomik durumundan nesnel olarak elde edilmesi mümkün olmayan sonuçların deklare edilmesi, bu demagogik söylemlerin altını boşaltarak önümüzdeki dönemlerde her alanda ve her türlü (ekonomik ve demokratik saldırı ve hak gaspı başta olmak üzere) saldırının katmerleşeceğinin niyetlerini ele vermektedir. Geniş kapsamlı bir irdelemeye gerek duymadan belli başlı olarak oturduğu zemini yoklamamız, bu bütçe tasarısının ne menem bir şey olduğunu

anlamamıza yeterli olacaktır.

İç ve dış borç faizlerinin ödenmesi ile hakim sınıfların ekonomik ve siyasi olarak çıkmazını boyutlandırarak savaş giderlerinin karşılanması için, işçi sınıfına kapsamlı bir saldırı olan özelleştirmenin yaygınlaştırılması, enerji, önemli ulaştırma ve organize sanayi bölgeleri yatırımları dışındaki projelere kaynak aktarılması (hedeflenen kaynağın buralara aktarılmayacağıda hesaba katılmalıdır) sağlık ve sosyal hizmetler alanına kaynak aktarımını azaltmayı güden, memur maaşlarında ve kamu çalışanlarının ücretlerinde, tarım destekleme alım fiyatlarında en fazla bir yıl içinde yüzde elli artırım öngören (Ki bu %50'de hedeflenen hayali enflasyondur) bir bütçede, birakalım bozulan dengeleri, vergi ve gider dengelerini düzeltmeyi, mevcut dengesizlikleri uçurumlar boyutuna götüreceği aşikardır. Burada dikkat çeken bir noktanın altını çizmek gerekiyor. Organize sanayi bölgelerini kaynak aktarılan bir alan seçmelerinin altında yatan olgu, bu bölgelerin iyi bir kar odakları olmasındandır. Son dönemlerde bilinçli olarak yaygınlaştırılan bu tür alanlarda çalışan kesim, sigorta, yemek, sekiz saatlik iş gününden mahrum bırakılarak çalıştırıldığı gibi, sendika dahil hiç bir örgütlenme biçiminden söz edilemeyen alanlardır. Çocuk ve kadın işçinin yoğun olarak çalıştırıldığı

bu tür bölgelerde, son derece ucuz emek elde edilebilmekte ve çalışanlar (devletin militarist güçleri dahil) her türlü baskı altında tutularak, sosyal hak, iş güvenliği, iş sağlığının esamesinin oluşmadığı bir koşulda azgınca sömürülmektedir. Belli başlı büyük firmaların, yan üretim kolları, fason üretim alanları olarak ucuz üretim elde etme durumu buna eklenince, hakim sınıflar, organize sanayi bölgelerine özel bir önem vermek durumunda kaldılar. Özcesi, özelleştirme furyasıyla hedeflenen çalışma koşulları ve üretim biçimleri bu tür alanlarda zaten daha katmerlice mevcut olduğundan, bu tür bölgeleri geliştirmek istemektedirler.

Ülkemizin sosyo-ekonomik niteliği gereği süreklilik arzeden kronik krizin, 1998 bütçe tasarısının bir uygulama biçimi olarak "istikrar paketiyle" aşılacağı safsatasının nasıl bir iflasi yaşayacağı sorusuna verilecek cevap, geçmiş "istikrar paketlerinin" sonuçlarının içinde mevcuttur. Aynı durum, enflasyonu düşürme iddiasında da yaşanmaktadır. İstisnasız gelmiş-geçmiş tüm hükümetlerin ve uygulanan ekonomik "tedbirlerin" tartışmasız baş gündemini enflasyonu düşürmek teşkil ederken, geline ve gelecek süreç böylesi bir ekonomik yapılanma ile ekonomik ilişki üzerinde imkansız kıldığını göstermiştir/göstermektedir. 1998 bütçe tasarısında aynı vaadi kendi içindeki imkan-

sızlıklar dizgesinde sunmaktadır. 1998 yılı için öngörülen %50 yıl sonu enflasyonu ile %3 büyüme hedefinin akabinde, döviz sepetindeki artışı %40 düzeyinde tutmak, 21 milyar dolar gibi yüksek dış ticaret açığının olacağını açıklamak, sözü edilen "istikrar programı"nın yine sıcak paraya ve çalışanların sırtına bindiğini göstermektedir. Böylesi bir zeminde egemenlerin mantık çerçevesi bile, bizi yüksek enflasyonla başbaşa bırakmaktadır. Sıcak parayla hazinenin iç borç gereksinimine kaynak yaratıldığı bir ortamda, enflasyonun çalışan kesimin ücret ve maaşlarını reel olarak geriletme, tüketimi kısıtlama, üretim ve yatırımları durdurma yöntemiyle gerileyebileceğini nasıl izah edebiliriz. Bu yöntem faiz geliri elde eden rantçı kesimi karlı çıkarmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Şöyleki; hedefler arasında olan 1998 yılı için, 29 milyon dolarlık ihracat, 50 milyar dolarlık ithalat sonucu olarak, 21 milyar dolar gibi yüksek dış ticaret açığı, hazinenin borçlanması için kısa vadeli dış borç anlamına gelen "sıcak para politikasının" sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Bu çerçevede yurtiçindeki gelirler reel olarak düşürülerek, tüketim harcamaları tutulacak, yatırım ile üretimde daralma yaşanacak, ihracatın kur politikasıyla gerilemesi gerçeği hesaba katılacak olursa, uygulanması planlanan program,

yoğunlaştıracağı eylemlerle karşı koymalıdır

hazinenin borçlanmasıyla kar elde eden sermaye gruplarının, rant gelirlerinin artmasıyla sonuçlanacaktır. Bunun diğer anlamı, umut bağlanan spekülasyon sermayenin ülkeye girişinin tek cazip çekicisinin zorunlu yüksek faiz ortamında enflasyonun düşmeyeceğini bilmek kâhin olmayı gerektirmez. Zira son Ekim ayı enflasyon rakamının yıl içinde en yüksek ay olma biçiminde %8 olması, sürecin hangi yönde geliştiğine yeterince işaret ettiği gibi, hükümetin demagojik hedefini de yeterince yalanlar tarzıdır.

Mevcut ekonomik durumla düşürülmesi imkansız olan enflasyonun, 1998 yılı içinde %50'ye gerileyeceğinin safsatasıyla, memur maaşlarının ve çalışanların ücretlerinin en fazla %50 oranında artırılmak istenmesi, geçmişten bu yana her yıl yüksek enflasyon karşısında sürekli alım gücünü kaybeden memur ve işçinin, Ocak ayı itibarıyla yapılacak %25 gibi trajik bir zamlarla (ki bu zammın verilip verilmeyeceğide tartışma konusudur) yaşam düzeyinin tam bir sefalet ortamına sürüklenmesi hesaplanmaktadır. Son dönemlerde hükümet yetkililerinin birden ağız değiştirerek, "Enflasyonu 1998 yılının ilk altı ayında hedeflenen noktaya çekmemiz imkansız" açıklamaları eşliğinde işçi sınıfı, memur ve diğer emekçi yoksul halktan fedakarlık istemeleri bu sefaletin belgeleri olma niteliğindedir. Alım gücünün enflasyon karşısında her geçen gün düştüğü, işçi sınıfı, memur ve diğer ezilen halk kesiminin yaşam koşulu, uygulanacak bu politikayla imkansız kılınacaktır. Bütün bunları bütünleyecek biçimde dillerde dolanarak halka kanıksatılmaya çalışılan IMF ile stand-by antlaşmasının imzalanması da gündemdedir. Halkın cebinde bir katrilyondan fazla para çekecek olan bu antlaşma, bir yandan yeni yeni zam fırsatı olarak halka yansıyacak, diğer yandan maktu vergi, har(ış) zamları, üç yıllık "istikrar" paketi ismi altında işçi sınıfı ve emekçi halkın sefalet belgeleri olacak olan bu uygulamalar bir bir yürürlüğe konacaktır.

Özcesi, devletin 1998 bütçe tasarısı, işçi sınıfı, memur, kamu emekçisi gibi bil cümle tüm çalışan kesime ve halkımıza karşı yoğunlaşacak olan, ekonomik saldırılarının bir yönelimi, bir ifadesidir. Kuşku-

suzki, bu plan çerçevesinde yapılacak saldırılar salt ekonomik saldırılarla sınırlı kalmayacak, demokratik anlamda da yoğun bir saldırı ve hak gaspları tarzında biçimlenip boyutlanacaktır. Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilmesi, emeklilik yaşının yükseltilip mezarda emekliliğin dayatılması, personel rejimi projesi, esnek üretim felsefesi, özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasıztırma furyası altında iş güvenliği, sosyal hak çalışma koşullarının iyi olması gibi temel hakların tamamıyla ortadan kaldırılması, uygulanması düşünülen bu planın köşe taşlarını oluşturmaktadır. Hedeflenen bütün bu uygulamalar ücret ve maaşların çok düşük tutulmasıyla bütünleştirilerek, çalışanlara reva görülen kara tablo oluşturulmaktadır. Hesaplanan bütün bu saldırıların işçi sınıfı, memur, kamu emekçileri ve bütün halk katmanları açısından kabul görür tek yanı vardır. O da dayatılan savaşın kuralları gereği savaşıma azmiyle, gücüyle karşılık vermektir. Ezilenler açısından, egemen sınıfların saldırılarının durumundan çok ona karşı kendi çıkarına uygun karşı koyup/koymadığıdır. Ve esas irdellememiz gereken husus burasıdır.

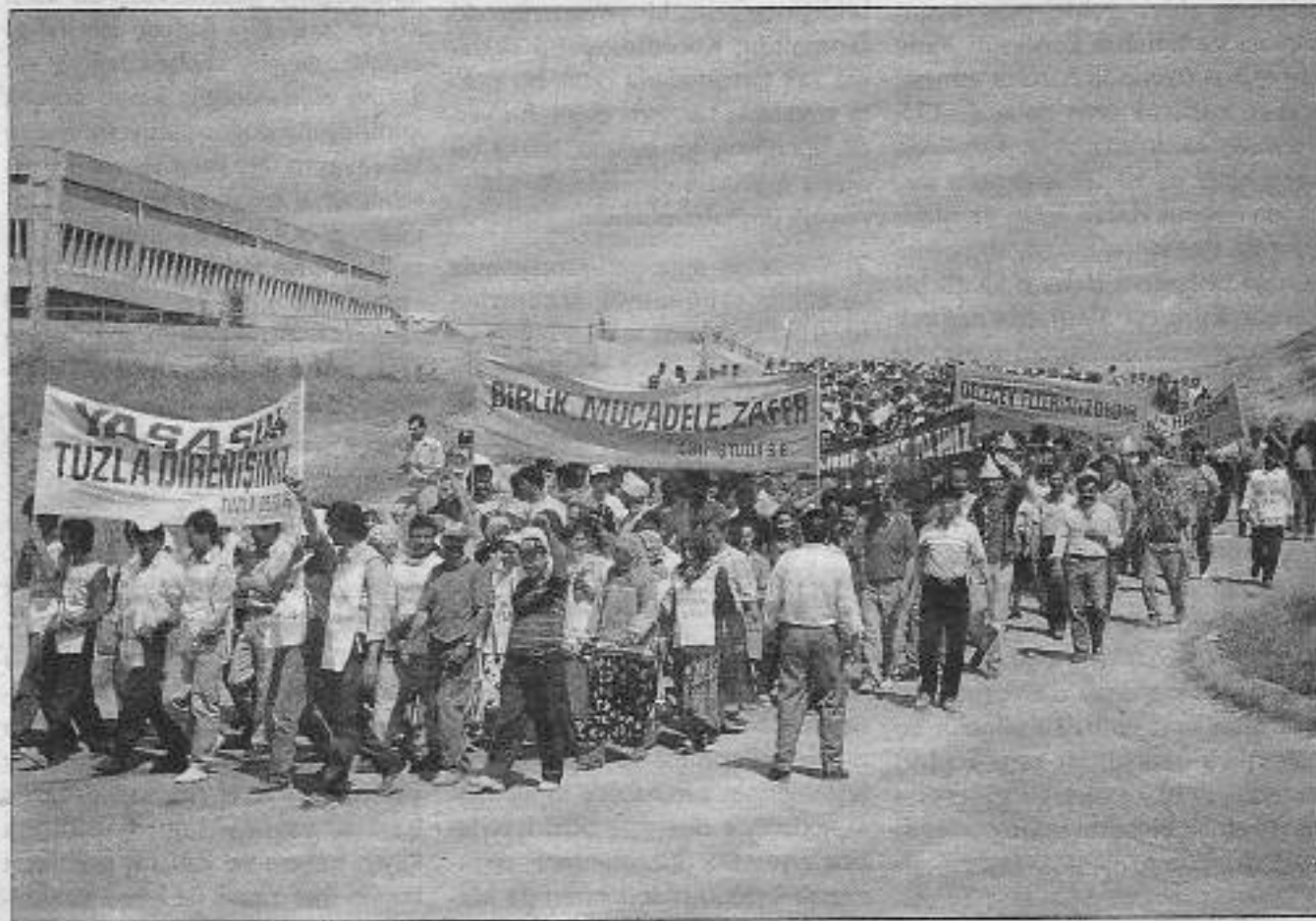
Yani sorun özgölünde meselenin bir yanı '98 bütçe tasarısı ismi altında ekonomik anlamda "reform",

"devrim" olarak lanse edilen saldırı hareketini anlamak iken, sorunun diğer ve en önemli boyutu ise bu saldırıları doğru yorumlayıp ona uygun araçlar ve yöntemlerle karşı koymaktır.

Mevcut durumda işçi sınıfının önüne barikat olmuş sarı sendika ağalarının kurumlaştığı, TÜRK-İŞ, DISK ve HAK-İŞ gibi sendikalardan böyle bir karşı koyuş örgütlemelerini, işçi sınıfını eyleme geçirip toplumu kasıp kavuracak bu saldırı dalgalarını püskürtmelerini beklemeyiz/beklenmezde. "Sivil toplum örgütleri", "ESK" gibi oluşumlarda yer alarak, özeldde işçi sınıfına genelde tüm emekçi halka karşı MGK'nın borazancılığı yapmaları, işçi sınıfının bu üç konfederasyon (DISK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ) başta olmak üzere, sendika ağalarına karşı mücadele etme zaruriyetini anlamak için yeterli bir veridir. Geline nokta işçi sınıfının kendisine ve tüm topluma yönelen saldırıları bu sendikal bürokrasiye hapsedmeleri, kendi sınıf çıkarlarına büyük bir ihanet olacaktır. TÜRK-İŞ'in MGK'nın istemleriyle hükümete "Bu kadar gün veriyoruz. Yoksa ayağa kalkacağız" yalan tehdidiyle sınıfı oyalamasına, DISK'in aynı çerçevede demagojik söylemlerle iktidara sadık köle olmayı sürdürmesine işçi sınıfının ortak olacak hiç bir yanı yoktur. İşçi sınıfı

kendi gücünü misyonuna uygun bir tarzda eylemliliklere dökerek, bir yandan iktidarın saldırılarına göğüs germeyi, diğer yandan sınıfın üretimden gelen gücü üzerinde yaşamını idame edip, işçi sınıfının çıkarlarını sisteme peşkeş çeken sendikal bürokrasiyi parçalamayı temel hareket tarzı olarak almalıdır.

Kavranmalıdırki, '98 bütçe tasarısı, meşru ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmak, yok etmek katliamlarla sindirmek için tecrit ettiği savaşa gerekli olan finansı işçi sınıfı, memur ve tüm emekçi halkı iliklerine kadar sömürerek, devletin yapması zorunlu olan sağlık, eğitim, ulaşım vb. gibi sosyal hizmetlerden kıskarak savaşa aktarma operasyonudur. Yani savaş için bir bütçedir. Emperyalizme ve yerli uşakları olan komprador-feodallere sürekli varlık ve lüks yaşam "hakları" için kanla, şiddetle, aylık periyodik zamlarla, vergilerle halkın emeğini gaspetmek, yaşam hakkını yoketmektir. Özelleştirme furyası altında işçi sınıfının iş güvenliğini ve en basit örgütlenme biçimi olan sendikalarda dahi örgütlenmesinin altını dinamitleyerek köle koşullarında işçi çalıştırıp ucuz emek gücü elde etme hesaplarıdır. Mezarda emekliliğin zorunlu tasarruf adı altında emekçilerden toplanan 700 trilyonun gaspı



ve en ufak bir demokratik hak arama eylemine karşı uygulanacak şiddetin, halktan özveri, fedakarlık isteme adı altında uygulanmasının formülasyonlarıdır. Çetelere, kara-para aklayıcılarına, eroin ticaretine sunulacak sınırsız olanaklardır. Özelleştirmeye limanların eroin ticareti ve Susurluk kazasında daha aleni bir biçimde ortaya çıkan devletin çete niteliğinde sıkça adı geçen şahıs ve holdinglere usulsüz bir şekilde verilmesi sadece bir kaç örnektir. Bu zemin ve hedefler dahilinde uygulanacak bir ekonomik politikanın işçi sınıfı ve ezilen katmanlar açısından hiç bir çıkarı yoktur. İşçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarını gözetmediği gibi ezilen bu sınıf ve katmanların kırıntı anlamında varolan haklarını da alıp götürün bir politikadır.

Bu saldırı furyasına karşı mevcut "sendikal" yapılanmaların sessizliğini bozmak, işçi sınıfının tabandan gelen gücünü ve sınıf içindeki devrimci, demokrat meselelerin bilincinde olan unsurlara kalmaktadır. Zira tabanı harekete geçirecek, ona yön verecek, asıl hedefe doğru yürütecek bir oluşum nitelikli ve doğru eylemlilikler için vazgeçilmez bir kıstastır. Bunu sağlamak için öncelikle tabanın gücüyle harekete geçirilebilecek sendikalarla beraber hareket etmenin zemini yoklanmalıdır. Sağlanabilecek böyle bir zemin üzerinde, daha kapsamlı ve nitelikli eylemlilikler için işyerlerinde veya işkollarında sınıfı doğru harekete geçirebilecek unsurlardan oluşacak eylem komiteleri örgütlenebilir. Bu eylem komitelerinin elden geldikince yaygın olması ve tabanın kendisini ifade etmesinin üzerinde hareket etmesi, sürece konacak tavır daha nitelikli ve daha canlı olacaktır. Özellikle sendikası ve küçük işletmeler tarzında dağınık duran işyeri ve işkollarında (tekstil alanları, organize sanayi bölgeleri) daha dikkatli bir çalışarak bu tür alanlarda dağınık duran işçilerin üretimden gelen gücü de elden geldikince harekete geçirilmelidir. Sözü edilen eylem komitelerinde önem arzeden bir diğer olguda, devrimci-komünist-ilerici yapılanma ve örgütlerin eylem birlikteliğini sağlayacak biçimde organize edilmesidir. Her örgüt ve yapılanma kendi grupsal çıkarlarını bir kenara bırakarak, 1998 yılıyla birlikte daha da yoğunlaşacak olan sınıf ve halka yönelik bu saldırılara nitelikli bir karşı koyuş sürecin ihtiyacı olduğu gerçeğini kavrayacak biçimde meseleye eğilmelidir.

Eylem komiteleri biçiminde örgütlenerek sürece cevap verme derken, bundan bütün iş kollarında yaygınlaşıp toptan eyleme geçmek anlaşılmamalıdır. Zaten böyle bir beklenti, gerçekliği kavramayan bir beklentidir. Oluşturulabilirdiği veya harekete geçirebildiği alan, işkolu, sektör, temizlik, ulaşım, hizmet vb. sektörler işyeri, kendi gücüyle kendi özgülünü genel saldırılarla bütünleştirecek eylemlilikler tarzında ifade etmelidir. Bu da kendi içinde bir basitten karmaşıklığı içerir. Duruma göre bir saatlik, bir günlük veya bir kaç günlük iş bırakma, toplu viziteye çıkma, oturma eylemleri, sokak gösterileri, kısmi veya geniş kapsamlı üretimi-hizmeti durdurma vb. çeşitlendirmelerle eylemler hem yoğunlaştırılır, hem de karmaşılaştırılır esas hedef olan düzenin sahipleri, kanımızı emen iktidara yöneltilir. Eylem komiteleri diye adlandırmaya çalıştığımız bu hareket biçiminde, mutlak böyle bir oluşum olduktan sonra harekete geçmek anlaşılmamalıdır. İhtiyaç duyulabilecek bu tür örgütlenmeler konulabilecek basitten karmaşığa eylemlilikler sürecinde de oluşturulabilir. Önemli olan iktidarın sınıfa ve halka yönelen saldırılarına karşı koymayı sağlamaktır. Daha somut hareket biçimiyle ifade edecek olursak.

1) Öncelikle işyerleri, iş kolları ve çeşitli sektörler arasında düzenli koordinasyon sağlamak önemlidir. Oluşturulabilirdiği oranda, sözü edilen işçi mekanlarıyla koordinasyon sağlanmalı, birlikte harekete olabildikince geniş bir yelpaze kucaklanmalıdır. Koordinasyonu sağlamak salt tartışmalarla ortak bir nokta yakalama tarzında değil, bir yerde konulmuş bir eylemi, başka bir alana taşıma biçiminde de sağlanacağı unutulmamalıdır.

2) Geniş bir ajitasyon-propaganda ve eğitim çalışmasıyla, seminerlerle, sürecin önemi ve '98 bütçe tasarısının işçi sınıfı ve geniş halk kesimine ne anlama geldiği anlatılmalı, tabana kavratılarak söz ve karar alma hakkı kullanılmalıdır. Bu konuda özellikle devrimci-ilerici sendikal yöntemlerin olanakları harekete geçirilerek, gereken verim elde edilebilir.

3) Özellikle özelleştirmenin mağduru olmuş işyerleri başta olmak üzere, sendikal örgütlenme hakkının engellenmesi ve toplu iş sözleşmelerinin sürdürmede bırakılması nedeniyle direnişte olan işyerlerine ziyaretler düzenlenmeli, dayanışma eylemlilikleri tarzında sür-

mekte olan bu eylemler desteklenmelidir. TIBSET, ALBAYRAK, DERİŞ sektörünün bazı bölümlerindeki direnişler buna sadece bir kaç örnektir. Bu dayanışma eylemlilikleri düzenlenirken, mevcut özgül saldırıların '98 bütçe tasarısının hayata geçmesiyle daha da yoğunlaşacağı gerçeği daha gür bir sesle haykırılmalı ve güçlü bir karşı koyuşa dönüştürülmelidir.

4) Kamu çalışanları ve memurun durumunu özgün olarak işlemek önemlidir. Ki ilk elden açıklanan %25 gibi komik zam bu kesimi daha ciddi etkilediği gibi, toplu sözleşmeli ve grevli sendikal haklarda zorla gaspedilmiştir. Bu kesimin sorunlarını işçi sınıfının sorunlarıyla bütünleştirip, düzene karşı bir cephe haline getirmek saldırılara karşı koyuşu güçlü kılacaktır. Mevcut durumda KESK'in açıkladığı bir eylem programı vardır. Bu eylem programında bazı zaafiyetleri gidererek ortak zeminde buluşulacağı gibi, KESK'in eylem programı katılımlarla, dayanışma eylemleriyle güçlendirilebilir/desteklenebilir.

5) Demokratik kurum ve kuruluşlar, bölgesel ve yöresel dernekler, esnaf birlikleri veya dernekleri ile ilişkiler sağlanıp, '98 bütçe tasarısını ve diğer mevcut saldırılara karşı işçi sınıfı ile beraber tüm geniş halk kesiminin katılımını örgütlemek işçi sınıfının, tüm toplumsal sorunlara, toplumun da işçi sınıfıyla beraber kendi sorunlarına sahip çıkabilmesinin önemli bir adımıdır. İşçi sınıfı unutmamalı, eylemlilikleri toplumun muhalif odaklarıyla bütünleştirip düzene karşı bir karşı koyuş mevzisi haline getirdiği oranda, devrim cephesi lehine kazanım elde edebilir, kendi gerçek kurtuluşuna doğru yürüyebilir. Zira bu savaşım, bu karşı koyuş işçi sınıfını nihai kurtuluşa götürecektir öncüsüyle bütünleşebilmesinin zeminlerini de teşkil etmektedir. Devamla, '98 bütçe tasarısıyla saldırı hedefine alınan tarım sektörüyle ortak nokta yakalamak tarım sektörünün sorunlarını sloganlaştırmak, karşı koyuşu güçlü kılacak bir diğer olgudur.

6) Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerilla alanlarında devletin sürmekte olan vahşet uygulamalarını gündemleştirip teşhir etmek, işçi sınıfının misyonu gereği bir başka görevi ve sorumluluğudur. Dün Dersim'de, Botan'da uygulanan gıda ambargosu, köy yakmalar, özel tim, asker-polis baskısı, yayla yasağı, gözaltında kayıp furyası ve katliam politikası bugün İller Yasası ile başta Karade-

niz olmak üzere tüm ülke topraklarına taşınmaktadır. Ki '98 bütçe tasarısına bakıldığında bu tür alanlara aktarılan kaynak üzerine şekillendiği görülmektedir. Yani işçi sınıfı ve halktan gaspedilen yaşam hakkı, yine işçi sınıfı ve halkımıza zulüm, işkence, kurşun olarak geri dönmektedir. İşçi sınıfının alanlardaki eylemlerini "Dersim-Karadeniz halkı yalnız değildir", "Ambargoya son" vb. sloganlarla zenginleştirilmesi, konulacak eylemlerin okunu hedefe daha doğru ve daha nitelikli olarak çevirecektir.

Kısaca izah etmeye çalıştığımız, '98 bütçe tasarısı ve devletin saldırılarına karşı konulacak eylemlerin belli başlıcalarıdır. Pratik hareket tarzı içinde bu eylemler zenginleştirilebilir. Önemli olan işçi sınıfının hedefini doğru tespit edip, bütünleşeceği kesim, oluşumları görüp ona göre konumlanabilmesidir. Aynı biçimde işçi sınıfı önemle bilince çıkarmalıdır ki, konulacak bu tür eylemler, dönemsel olarak belirli hakları alsa da, bizi gerçek kurtuluşa götürecektir MLM biliminin hizmetinde devrimin köşe taşları haline getirilmedikçe kazanımları dönemsel olacaktır. Gelişen her süreci, çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halkımızın mücadelesini ileriye taşımaya uğraş gösteren proletarya partisinin hizmetinde savaşmak, savaşmak, kalıcı zaferler için olmazsa olmazdır. Onun için Dersim, Karadeniz bölgelerinde halkların kurtuluşu için adımlarıyla bu ölü toprakta umut yeşerten gerillayı, salt sloganlarımızla alanlara taşımak yetmez. Aynı zamanda bu topraklarda umut yeşertenlerden olmak ve umudu büyütme bugün hakim sınıfların pervasızca süren saldırılarını onlarla beraber bir daha uyanmamalar koşuluyla tarihin çöplüğüne gömmek için vazgeçilmez bir kaidedir. Özce ifade ettiğimiz gibi, işçi sınıfı kendi hareket tarzını, (ekonomik ve demokratik hak mücadelesini) kendisini yegane kurtuluşa götürecektir, kendi gerçek siyasetinin potasında zenginleştirerek üretimden gelen gücüyle bütünleştirilmesi halkın kurtuluş davasında misyonuna uygun rolünü oynaması, kendisiyle beraber tüm insanlığın kurtuluşu için temel hareket tarzıdır. Bunu sağlaması için kendi sorunlarını, toplumun genel sorunlarıyla oradan da devrimin sorunlarıyla bütünleştirmelidir. Ve işçi sınıfı hakim sınıfların bitmek tükenmek bilmeyen saldırılarından biri olan '98 bütçe tasarısı saldırılarına karşı koyuşu bu perspektif dahilinde hayata geçirmelidir. ●

Ortadoğu emperyalizme mezar olacak

Emperyalizm, içinde bulunduğu derin ve ekonomik buhranı tüm çabalarına rağmen aşabilmiş değil. "Yeni Dünya Düzeni" ve "Globalleşme" stratejisi de emperyalist tekellerin krizini çözmemiş, aksine daha da derinleştirmiştir. En azından bugün için rahatlama olanağı bulamamış, düze çıkamamışlardır. Bu kriz elbette tek tek emperyalist devletler ve onların sömürge, yarı-sömürge ile sınırlı değil, tüm dünya ekonomisiyle iç içe geçmiş ve globalleşmiştir. Sorunun, bazı bölgelerin özgül durumlarına ve emperyalistlerin bu bölgelerdeki özgül çıkarlarına bağlı olarak çeşitli bölgelerde öne çıkması daha da değişmesi değerlendirmeyi yanlışlamıyor. Tek tek bölgelerde ve sorunlarda emperyalistlerin ve onların uşakları durumundaki sömürge, yarı-sömürge devletlerin direkt veya dolaylı bir bağlantısı mutlaka çıkıyor ki, bunları ele almamak, sorunları bu tarzda incelemek "Parçayı görüp bütünü görmeden" hareket etmeyi, dolayısıyla da darlığı getirecektir.

Ortadoğu gerek ekonomik çıkarlar bakımından gerekse geo-politik önemi bakımından emperyalistler için eskie oranla daha da önem kazanmıştır. Aynı zamanda dünya halkları ve çıkarları açısından da bir o kadar önemli ve devrimin fırtına merkezlerindendir. Başta ABD olmak üzere, Almanya, Fransa, İngiltere ve son süreçte Rusya'nın da yönelimiyle Ortadoğu'da emperyalistler arasındaki dalaş hız kazandı. Bir iki yıl öncesine kadar ABD'nin hakimiyeti küçük küçük oynamalarla birlikte tartışma konusu olmazken, özellikle 'Körfez Savaşı' sonrası dünyada eski ittifaklarını ve ekonomik gücünü kaybetmeye başlamış, Almanya, Japonya gibi "yeni" rakipler kazanmıştır. ABD, "YDD'nin öncülüğünü yaparak durumunu kurtarmaya çalışıyor. "İki kutuplu dünya'nın çözülmesi ve tek kutuplu hale gelmesi ile birlikte "kutsal ittifakların" dağılması, kapitalizmin eşitsiz gelişimi ile Japonya, Fransa ve Almanya'nın dünya ekonomisinde ileri atılımlarına rağmen ABD hala da emperyalist cephenin en güçlü haydutu ve dünya halklarının baş düşmanı statüsünü koruyor.

Son dönemlerde yeniden kızışan Ortadoğu trafiğinin merkezine Kürt Ulusal Hareketinin eriştiği nokta ile birlikte, Kürt sorunu oturmuş durumda. ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonya mücadelesinin önündeki tek engel Kürt Ulusal Hareketi değil elbette. Emperyalistlerin kendi aralarındaki pazar dalaşından tutulmada, bölgedeki anti-amerikancı, Amerika merkezli politi-

kalar kendi çıkarlarına ters düşüyor için uzak duran "merkez kaç" devletlerine, oradan Arap ulusu, Filistin sorunu vb. nedenlere kadar bir çok etken sayabiliriz. Ancak Kürt ulusal sorununu sadece ABD ve Türk devletinin değil hemen hemen tüm emperyalistlerin ve dünya halklarının gündemine oturmuştur. Bunun birincil etkeni de Kürt Ulusal Kurtuluş hareketinin devrimci niteliği ile bu noktaya kadar gelmiş olmasıdır.

ABD'nin genel anlamda krizi ve Ortadoğu'da hegemonyasını tam anlamıyla istediği gibi kuramaması (bunu diğer bölgelerde de istediği boyutta sağlayamamıştır) onu yeni politikalar üretmeye zorluyor. Bu dönemde ABD'nin yönelimine kaynaklık eden etkenler nelerdir? Kısacası somutlamaya çalışsak; ABD'nin bölgede kendi lehine oluşturmak istediği denge, çeşitli nedenlerden dolayı sonuç vermemiştir. Örneğin FKO ile siyonist İsrail arasındaki ABD patentli 'barış' Arap ulusunun ve diğer devrimci Arap Ulusal Hareketlerin tepkisine karşı geliştirilen hizaya getirme, bu devletlerin "merkez kaç" eğilimini törpülemeye Rusya'nın bölgeye daha pervasızca yönelmeleri ve ABD'nin "Ambargo" vs. politikalarını boşa çıkaracak derecede bölge devletleriyle ilişkiye geçmesi, Suriye'nin bölgede etkinliğinin artması, PKK'nin gücünü zayıflatma girişimlerinin her seferinde ters tepmesi vs. şeklinde sıralanabilir.

Tüm bu gelişmelerin yanı sıra önemli bir etkende şudur; daha önce de defalarca yazdığımız gibi, Türk devletinin Kürt politikası ile ABD'nin Kürt politikası birbirine denk düşmemekte. Türk devleti "Üniter Devlet" anlayışının getirdiği, 'her devlet Kürt sorununu kendi sınırları içerisinde çözsin' yaklaşımı ile geçtiğimiz haftalarda Irak'a bir heyet gönderdi, Irak Kürdistanı sorununa Saddam yönetiminin el atması Türk devletinin de istemi olmasına ve bu konuda Saddam yönetimini altan alta desteklemesine rağmen, ABD'nin buna asla onay vermeyeceği, faşist Türk devletinin ABD'ye bağımlılığı ve son dönemde ABD'nin bölgede ona yüklediği yeni konum nedeniyle bunu açıktan savunacak güçte değil. Gönderilen heyetin hemen akabinde gelişen olaylar zinciri ABD'nin Irak ve Türk devletine gözdağı ve şantajıyla sonuçlandı. ABD'nin Basra körfezine uçak gemisini demirlemesi, Ege ve Kıbrıs sorununun tekrar gündeme sokulup kızıştırılması ve "kontrollü savaş" tehditleri, Ortadoğu'daki gelişmelerden ve özellikle de Kürt sorununa farklı yaklaşımları olan Irak ve Türk devletinin "hizaya getirilmesi" soru-

nundan bağımsız değildir.

ABD'nin "YDD"ye bağlı olarak geliştirdiği askeri stratejisi büyük çaplı bölgesel savaşlar yerine "Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisidir". Ki, tamda bu yönelimin ardından İsrail ve Türk devletinin askeri işbirliği ABD tarafından örgütlendi. Bu bölgeye yönelik emperyalist savaş planları devrimci kamuoyu tarafından görülmüştü. ABD siyonist İsrail ve faşist Türk devleti arasındaki askeri işbirliği, tamda ABD'nin bölgedeki politikalarının iflasa sürüklendiği dönemde gündeme gelmesi bakımından da önemlidir. Bu ittifak yukarıda anılan yönelime de denk düşen saldırgan, yayılmacı bir ittifak olarak yorumlanmıştır. Ki, bu gerçekler bugün daha da su yüzüne çıkmakta. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve onların uşakları durumundaki devletlerin bu dönem savaş çıkartkanlığı yapması ve bunu yoğunlaştırmalarının ardında yatan gerçek de yönelimdir. Bir yandan silah tekellerinin karını arttıracak, bir yandan da alanda ABD'nin hakimiyetini güçlendirecek bu politika NATO'nun da politikasıdır aynı zamanda. ABD'nin bu yönelim sonucu hesapladığı diğer sonuçlarda, özellikle Ortadoğu'da bundan önceki "Barış" vs. aldatmacalarıyla ve diplomatik olarak ulaşamadığı amaçlarına önce "krizi azamileştirme" sonra da "kriz yönetimi" ile "çözme" yöntemiyle ulaşmaya çalışacak. Bu, ABD'nin ve NATO'nun Ortadoğu'ya yönelik politikası değil, genel eğilimidir. ABD "barış" süreciyle Ortadoğu da yapamadığını, Ege ve Kıbrıs sorununu da gündeme sokarak ve "düşük yoğunluklu çatışmalar" yaratarak durumu lehine çevirmeye çalışacak gibi gözüküyor. Kürt sorununu da Türk devletinin "hizaya getirilmesinin" ve silah sanayisinin hareketlendirilmesini sağlamak amaçlı Yunan devletini "kontrollü savaş"a hazır tutması örneğinde olduğu gibi.

Tüm bunlara karşı emperyalizm esas darbeyi dünyanın çeşitli bölgelerinde yürütülen gerilla savaşlarından alıyor. Son Irak Kürdistanı işgali 6 ay gibi uzun bir sürece yayılmasına ve ABD-İsrail destekli (hem ekonomik, askeri, hemde politik olarak) olmasına rağmen, faşist Türk devleti başansızlığa uğramış, başta Kürt Ulusal ve ona önderlik eden PKK olmak üzere halklar cephesine başarı kazandırmıştır. Faşist Türk devleti, her ne kadar uzun süredir hayata geçirmeye çalıştığı "güvenlik şeridi"ni fiiliyata dökme fırsatını bulmuş, bunun ilk adımını atmış olsa da, hem askeri hem moral olarak hemde politik olarak dünya halkları nezdinde bir kez daha teşhir olmuş ve

büyük yenilgi almıştır. Bu yenilginin emperyalizme, başta da ABD emperyalizmine vurduğu darbe de hesaba katılırsa, (ki, bunlar birbirinden ayrı ele alınamaz) çaresizlikleri daha da boyutludur. Haklı zeminde yürütülen bir mücadelenin ana eksenine gerilla savaşı ve doğru politikalar oturtulduğunda emperyalizmin ne derece acizleştiğini defalarca gördük/yaşadık ve yaşayacağız.

Bu sürecin en önemli kazanımlarından biri de hiç kuşkusuz henüz tam bir çerçeve kazanmamış, oturmamış olsada, bölgede geliştirilen anti-emperyalist ve faşist Türk devletinin işgaline karşı oluşturulan Birleşik Ulusal ittifaktır. İşgal döneminde başta ARKK gerillalarının ve Kürt ulusunun görkemli direnişi ile kurulan bu ittifakın devrimci karakterde olduğu, bunun ötesinde ulusal sorunların tüm yıkıcılığını hissettirdiği Ortadoğu'da, sadece Kürt Ulusu değil, başta Arap ulusu olmak üzere, diğer ulusların da direnişlerini güçlendirmiş, anti-emperyalist ve ulusal bilinç sıçraması yaratmıştır. Bu bilinç aynı zamanda gerilla savaşının kudretine işaret eden bir bilinç sıçramasıdır. Geçtiğimiz günlerde Ortadoğu'da bulunan 36 örgütün biraraya gelerek faşist Türk devletinin işgaline karşı ortak bildiri yayınlamaları ise bu olumlu sürecin devamı niteliğindedir. Eğer bu süreç olumluluklarını koruyarak devam ederse ve Türkiye devrimci hareketinden de gerekli yanıt alırsa, o zaman emperyalist politikaları olan bölgede yaratılmamak istenen karışıklıklar ve kendi çıkarlarına hizmet edecek olan "düşük yoğunluklu savaş"ın teşhiri ve geri püskürtülmesinin imkanı artacaktır.

Emperyalizmin ve Türk devletinin gerilla savaşı karşısındaki acizliği devam ederken, ülkemizde çeşitli düzen partileri, dernek ve kuruluşlar ise peşpeşe "Kürt Raporu" yayınlıyorlar. Bu raporların Türkiye ve dünya demokratik kamuoyuna devletin acizliğinin göstergesi olmaktan öteye gitmediği biliniyor. Devlet kendi ağızıyla işkenceyi, köy yakmalarını, yargısız infazları vs. üstlenmiş olup kendi barbarlığını teşhir etmekten öteye gidemiyor. En son CHP heyeti tarafından yayınlanan raporda ek olarak kabul edilen devletin işkenceyi ve yargısız infazları vs. bir devlet politikası olarak sistemli yaptıdır. Bu raporların çoğaltılması kendi kendini teşhire varan bir komediden öteye gitmiyor. Devletin MGK tarafından yönetildiği, tüm pisliklerin yuvasının MGK olduğu, bu konunun dışında söylenenlerin, yazılıp-çizilenlerin devlet politikası olarak hiç bir hükmünün olmadığı da açıktır ●

Türk-Yunan gerginlikleri ve halkların çözüm yolu

İçeride ve dışarıda çelişkilerin keskin olduğu, zaten boyutlanmış ve ülkeyi sarmış olan ateşin aniden, herhangi bir noktadan daha bir harlı olduğu coğrafyada yaşıyoruz. En son, iş verenlerin kar "yapmayarak" ekonomiyi "düzeltceği" traji-komikliğinin sergilendiği ülkemizde, süren iç savaşa paralel olarak kriz daha da derinleşmektedir. Devletin, "yeniden yapılanma" ihtiyacı duyacak kadar derinleşen bozulmasından çevre sorunlarına kadar artan çelişkiler, Türk egemen sınıflarını zora sokmaktadır. İçteki bu gerçeğin yanında, başta komşu devletler olmak üzere uluslararası planda da yer yer boyutlanan sorunlar yaşanmaktadır.

Jeopolitik konumu gereği emperyalistler açısından önemli bir yer tutan ve Ortadoğu ve Balkanlar gibi iki önemli bölgenin arasında bulunan Türk devleti, geçtiğimiz günlerde Yunanistan'ın Girit adasında temaslarda bulundu. Toplantı öncesinde gerilimli bir atmosfer yaratılırken, toplantı sonrasında ise iyi niyet açıklamaları yapıldı. Bazen duranlar ama sık sık yükselen ya da yükseltilen ve her zaman için yükseltilmeye hazır tutulan tansiyondaki bu ilişkiler artık kanıksanır oldu. Ne var ki, bu kanıksamaya rağmen şovenist politikalar doğrultusunda kışkırtılmaya hazır halklar, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarlarına alet olmaktadır.

Türk ve Yunan devleti arasında sürekli bir çelişkinin olduğu kesindir. Fakat, bu çelişki den pay sahibi olan ve çelişkilere istediği gibi yön verenler, iki devlet arasında hakem rolüne bürünen emperyalistlerdir yani ABD ve AB'dir.

İlişkilerin sürekli olarak gergin tutulmasına iki sebep vardır. **Birincisi;** emperyalistlerin bölge üzerinde istedikleri gibi oynayabilme arzusudur. **İkincisi;** her iki devletin de iç sorunlarının derinleştiği dönemlerde, sorunu perdellemek ve halkın dikkatini başka noktalara çekmek istemesidir. suni gündemler yaratmasıdır. Türk devletinin peşpeşe eklediği suni krizlere Kardak krizini eklemesi gibi.

O halde bu ilişkilerin gergin tutulmasına ve sık sık "kavak" noktasına gelmesine zemin hazırlayan meseleler nelerdir? Bunları sıralamadan önce şu noktaya değinmekte fayda var. "Onbaşı" Mesut, Girit'e görüşmeye giderken amaçlarının "kaza sonucu çıkacak bir askeri çatışmayı önlemek" olduğunu açıklamıştır.

Türk devleti ile yavru "vatan" Kıbrıs'ın birlikte tatbikat yaptığı tarihlerde Yunan devleti de tatbikat yapıyordu. Ege sularında tatbikatı çıkışan bu tatbikatlarda, kaza sonucu bir savaş çıkmasını diye(!) görüşme yapacakmış.

Şunu takdir etmek gerekir ki, hiç bir savaş kazalar ve manyaklar sebep olmaz. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na bilmem kim vefatının vurulması sebep olmadı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Hitler'in manyaklığı sebep olmadı. 1990'daki Körfez Savaşı'na Saddam'ın deliliği sebep olmadı. Savaşları kazalarla ve kişilerle açıklayan tarih, çarpıtılmış bir tarih olup kitle-

leri yanıltmaya yöneliktir.

Dolayısıyla, "onbaşı" Mesut'un bu açıklaması safstadır. Türk ve Yunan devleti arasında bir savaş çıkarsa, bunun sebebi emperyalist devletlerin çatışan menfaatleri olacaktır. Ve her zaman olduğu gibi kaybeden, her iki devlet sınırları içerisinde yaşayan halklar olacaktır. Bir Yunanlı "Ege'de dolaşmaya başlayan savaş hayaletine karşı ortak cephe" demiş gazetecinin birine, Bunu, Yılmaz ve Simitis arasında yapılacak görüşmeyi, ortak cepheye yorumlayarak söylemiş. Hali hazırda böyle bir hayalet yok, fakat emperyalistler istediği takdirde öyle bir hayaletin boy vermesini zeminini vardır. Bunun karşısında gerçekte ortak bir cephe vardır. Ancak bu ortak cepheyi sağlayacak olan Yılmaz ve Simitis gibileri değildir. Çünkü, bunlar bugün olduğu gibi, yarı da emperyalistlerin politikalarını uygulayanlar olacaktır. Dolayısıyla savaş hayaletine karşı tek bir ortak cephe vardır. Emperyalizme ve tüm dünya gericiğine karşı enternasyonal temelde birleşen halklar olacaktır. Proletarya enternasyonalizmi halklar arasındaki tek köprüdür.

Gerginliklere zemin hazırlayan konulara dönersek, en başta gelen Kıbrıs sorunu. Aslında Kıbrıslıların dışında hiç kimse söz hakkı olmaması gereken bu adada emperyalistler ile Türk ve Yunan devletleri, tecavüzkar bir şekilde hak talep etmektedirler. Bu açıkça ifade edilmese dahi, belirlenen garantörlükler ve yapılan askeri çıkartmalar bunun kanıtıdır. Ada, Ortadoğu'ya ve Kuzey Afrika'ya birbirine bağlayan noktada bulunduğu için herkesin istahını kabartmaktadır. Ecevit'in "Barış" Harekatinin altındaki gerçek de budur. Zaten, Türk devletinin önemli bir politikası, kritik noktalarda tampon bölgeleri oluşturmasıdır. KKT'Ç' bunun ürünüdür. 1918'de yapılan nüfus değişimlerinde Batı Trakya'da tutulan Türkler bu politikanın ürünüdür. (Aynı politikayı, bugün Irak Kürdistanı'ndaki Türkmenler üzerinde uygulamaya çalışmaktadır.) Bu politika Yunan tarafı içinde geçerlidir.

Oysa doğru olan tek tutum, emperyalistler ile işbirlikçi Türk ve Yunan devletinin büyük devlet şovenizmini tepelererek, Kıbrıslıların kendi kaderlerini tayin etmesidir. Türk ve Yunan devletleri aracılığıyla emperyalistlerin minik ama bereketli bahçesi haline dönen Kıbrıs, kilit nokta olmanın yanında karapara aklama cenneti haline gelmiştir. Her ulus ve halk kendi kendisinin garantörüdür. Dolayısıyla Kıbrıs'a uzanan hain eller karşı çıkmak gerekir.

İkinci sorun ise; Ege'dir. Sahil şeridi, kıta sahanlığı ve hava sahası gibi sorunların her biri ayrı ayrı değerlendirilebileceği gibi, hepsi Ege kapsamındadır. Ege sularının 12 mil, hava sahasının 10 mil olarak kullanılması gibi sorunların mevcut sistem dahilinde çözülmesinin koşulu yoktur. Çünkü, bu konular iki tarafın da taviz vermeyeceği sorunlar olduğu gibi, emperyalist devletlerin de gerektiğinde kullanmak üzere el altında bulundurmaları gereken malzeme ihtiyacını karşıyorlar. Emperyalistler, istedikleri oyunu oynayabilmek için

bölgenin tansiyonunu elinde tutmak ve gerektiğinde yükseltmek isteyecektir. Bu gibi sorunlar ise, bunun için en elverişli malzemelerdir. Ayrıca, bölge devletleri, şovenizmi güçlü kılabilmek için, iç "düşman" yanında berde dış "düşmana" ihtiyaç duymaktadırlar. Bu açıdan yaşanan tarihin de yardımıyla Yunanlılar Türkler için, Türkler de Yunanlılar için iyi bir dış "düşman"dır. Her iki işbirlikçi devlet, hegemonyalarını devam ettirebilmek için "megalo idea" ve "güneş-dil teorisii" pompalamalarıyla halkları yedeklemeye çalışmaktadır.

Ege sorununun köklü çözümü, kardeş olan halkların kendi egemen sınıflarına karşı yükselteceği devrimci mücadele ile mümkündür. Bu konuda, bir dönemler Yunanistan daha ileri durumdayken, şimdilerde ise Türkiye daha ileri durumdadır. Yakınlıkları ve jeopolitik konumları gereği devrimci mücadeleleriyle de birbirlerini etkileyecek olan bu ülkelerde, eş zamanlı gelişecek bir devrim hareketi emperyalizme karşı çok heybetli bir darbe olacağı gibi, proleter devletlerin emperyalist kuşatmalarına karşı daha güçlü olmasını da sağlayacaktır. Çünkü, proletarya enternasyonalizminin bayrağını semalarında yükselten her iki ülke halkı, dayanışma temelinde birleşecek ve hatta Ege Denizi'nin zenginliklerini eşit derecede paylaşacaktır. Dolayısıyla, cılız ya da güçlü varolan devrimci muhalefet, kendi egemen sınıflarının gündemlerinden sıyrılıp halklarının devrimci mücadelesini örgütlemelidir. Emperyalizmin hassasiyetle üzerinde durduğu Ortadoğu ve Balkanlar gibi bölgeler, aynı zamanda emperyalizmin zayıf noktalarıdır. Dolayısıyla bu bölge halklarının ve arada köprü durumunda olan Türkiye ve Yunanistan halklarının çok daha fazla bir dayanışma içerisinde olması gerekiyor.

Üçüncü sorun ise; azınlıklar sorunudur. Her iki ülkede kendi içerisinde, Makedonya ve Kürt sorunu gibi ulusal sorunlarla karşı karşıya olsada, karşılıklı olarak her ikisini ilgilendiren ortak sorunlara da sahiptirler. Çünkü Türkiye'de Yunanlılar, Yunanistan'da da Türkler vardır. Geçmişte yapılan nüfus mübadelelerinde İstanbul, İzmir ve Bursa'daki Yunanlılar ile Batı Trakya'daki Türkler hariç tutuldu.

Her iki ülke için de çözüme kavuşturulması gereken azınlıklar sorunu, çözülmek-tense, birbirlerine karşı koz olarak kullanılmak ve gerginlik sebeplerinden sayılmaktadır. Bu sorunun çözümü ise, yine halkların mücadelesine bağlıdır. Bir ulus ezen bir başka ulusun özgür olamayacağı esprisinden hareketle hem Makedonya ve Kürt sorununu, hem diğer azınlıklar sorununu, hem de buna bağlı olarak Türk ve Yunan azınlıklar sorununu halletmek için, işbirlikçi devletlerin şovenizmine karşı mücadele etmek gerekir. Aksi takdirde Trabzon'da ve Selanik'te yaşanan örneklerde olduğu gibi, egemen sınıflar halkı şovenist temelde yedeklemeye çalışacaktır.

Trabzon'da Patrik'e karşı gelişen olaya ilişkin yapılan bir değerlendirmede şu ibretlik cümleyi birlikte okuyalım: "Aslan hiç

sırtların onu kendi yuvasından kovabileceğini aklından geçirir mi?" Kim aslan, kim sırtlan? Aslan ve sırtlan benzetmeyle birbirine düşürülmek istenen halklar, şunu düşünmek zorundadır. Bu dalaş kimin için?

Aktarma yaptığımız aynı değerlendirmeden bir de şu cümleyi okuyalım: "Bu havalide Rum kalmamıştır ki!" Nereye gitmiştir bu havalideki Rumlar? Nasıl yok olmuştur! Kardeşçe, bir mozaik gibi içiçe yaşayan halklar şunu sormak zorundadır: Bu insanları kim, neden yok etti?

HALKLARIN ÇÖZÜM YOLU: PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Kimi Türk yazarları, kendilerinin daha "az" şoven olduğuna vurgu yaparak, halka ince bir şovenizmi enjekte etmeye çalışıyor. 2 Kasım'da, Fener Rum Patrikhanesi önünde "barış" gösterisi yapan bir grup motorsikletli Türk, artık nasıl bir barış istiyorlarsa, ellerinde T'Ç' ve KKT'Ç' bayrakları taşıyıp "en büyük Türkiye" sloganları atıyor. Daha az olan şovenizm bu olsa gerek. Futbol holiganlarının tavırlarını anımsatan bu tablo, ellerindeki çiçekler ile perdelenebilir.

Emperyalizmin güdümünde istenildiği gibi oynatılan bu devletlerin tahakkümü altında tutulan halklar, kendi çözümlemleri de yaratmak zorundadır. Açlığa ve açlığın çekilmez sancısına ilaç olamayacak şovenizm, emperyalistlere hizmet etmektedir. Dolayısıyla bölge devletlerinin bayrağını, belediye tek tarafı olarak taşımak barışa hizmet etmez. Halklar arasında nitak sokar. Halkları kardeşliğe ve barışa kavuşturacak olan bayrak, enternasyonal proletaryanın kırmızı bayrağıdır.

Her iki devletin sınırları içindeki gelişmelere karşı, egemen sınıflardan önce bizler duyarlı olabilmeliyiz. Çünkü sorunlarımızı karşı, karşılıklı olarak duyarlılık geliştirdiği takdirde egemenlerin politikalarını boşa çıkarabiliriz. Ancak sınıyı özenle ayırtmak gerekir, egemenlerin gündemi ile bizim gündemimiz aynı değildir. Örneğin onlar Kardak kayalıklarında keçi kovalamayı önemserken, biz, halka dayatılan zulmu önemseriz. Örneğin Atina'daki Politikio Üniversitesi'nin öğrencilerinin Albaylar Cuntasının katliamlarına karşı geliştirdikleri 17 Kasım direnişini selamlamak gerekir. Aynı şekilde Yunanistan halkının da Türk devletinin vahşetine karşı duyarlı olması gerekir. Örneğin hem Türkiye, hem de Yunanistan halkının Kıbrıslıların kendi kaderlerini tayin etme hakkının tanınması ve tüm hain ellerin Kıbrıs'tan çekilmesi için ortak etkinlikler düzenlemesi gerekir. Emperyalizme ve tüm dünya gericiğine karşı ortak tavır alış, halklarımız arasında kurulacak köprüdür. Emperyalizmin ve bölge devletlerinin pis gölgelerini dağıtmak ve aydınlık yarınları yaratmak kendi ellerimizdedir.

Bölgede estirilen şovenizm hayaletini yok etmek için proletarya enternasyonalizminin şanlı bayrağını yükseltelim! Tüm emekçilerin haykırması gereken slogan, kahrolsun bölge devletleri, yaşasın halkların kardeşliği ve mücadelesi olmalıdır ●

Çukurova'da tarım proletaryası ve kır bekçiliği üzerine

Tarım proletaryası, esas olarak toprak ağalarının yanında veya devlet tarım işletmelerinde emek gücünü satarak yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır. Genel olarak bu sınıfın ne toprağı, ne de tarım araç ve gereçleri vardır. Tek sermayeleri yalnızca bedensel güçleridir. Amele, ırgat, tarım işçisi, mevsimlik işçi olarak adlandırılanlara tarım proleterleri diyoruz. Bölgeden bölgeye bu isimlendirme değişse bile evrensel olarak tarım proletaryasının ismi değişmemektedir. Feodalizmin varlığını sürdürdüğü ülkemizde tarımsal üretim hala güçlü bir şekilde ve çoğunlukla geri yöntemlerle yapılmaktadır. Bunun sonucu olarak ülkenin dört bir yanına dağılmış bulunan tarım proletaryasının sorunlarını bilmek ve bu sorunlara doğru bir yöntemle yaklaşım göstermek, perspektifler sunmak DHD yolundaki mücadelemiz için son derece önemlidir. Günümüzde milyonlarca tarım işçisinin patron-ağa devletinin sömürü çarkından kurtulması ancak bu emekçilerin mücadeleye seferber edilmesiyle mümkündür.

Tarım işçileri genellikle güneşin doğmasıyla işe başlarlar. Akşam güneş batımına kadar çalışmaya devam ederler. İş alanına yakın yerlerde oturan ırgatlar yaya olarak tarlalara giderler. Uzak olanlar ise işverenin ayarladığı traktör veya kamyonlara tika-basa doldurularak tarlalara götürülürler. Tarım işçileri genellikle ürün ekme, çapalama, budama, toplama gibi işlerde çalışırlar. İşçiler çoğunlukla yemek ihtiyaçlarını kendileri karşılamaktadırlar. Durum böyle olunca, bir miktar daha fazla para kazanmak için nispeten ucuz şeyler yemeye dikkat ederler. İşveren sabah kahvaltısı dahil bütün ihtiyaçların giderilmesi için yarım saatlik mola vermektedir. Yemekten sonra başlayan çalışma öğlen yemegine kadar devam etmektedir. Öğle yemeği için sadece bir saat ara verilir. İşçiler bu bir saatlik zamanı yemek yeme, ihtiyaçlarını giderme ve dinlenmekle geçirirler. Öğleyn verilen bir saatlik aradan sonra tekrar çalışmaya başlarlar ve akşam güneşin batımıyla çalışma son bulur. Ancak bu kez işçiler için ikinci zorluk dönemi başlar. Tarladan evlerine gitmeleri için işverenin kiraladığı

kamyon ve traktörlere tekrar tika-basa doldurulurlar. Yolda en ufak bir kazanın meydana gelmesi durumunda bu işçilerin kolaylıkla ölecekleri bilinen bir gerçektir. Gün boyu tarlada güneş altında, toz toprak ve ter içinde, zor koşullarda çalışmak zorunda kalan ve akşam olduğunda iki büküm şekilde eve dönen tarım işçileri üzerinde ağaların ve onların uşaklarının yanı sıra elçi ve ırgat başı olarak adlandırılan asakların da baskısı mevcuttur. Bu baskılar genellikle işçilere "yarın işe gelmeyin" veya "bu gün az çalıştın, bunu ücretinden keseceğim" gibi talimatlar şeklinde olmakta, yer yer işçileri dövmeye kadar varılmaktadır. Tarım işçilerinin tatil günleri veya ek meşai gibi hakları yoktur. Ancak iş bitince veya işe ara verilince işçiler zorunlu olarak dinlenmekte ve bu süreç içinde herhangi bir ücret almamaktadırlar. Tarım işçileri, açık alanda çalışmalarından do-

layı, zaman zaman 40 dereceye varan sıcaklık altında durmak zorunda kalıyorlar. İşçilerin hiçbir güvenceleri sağlanmıyor. En çok iş kazaları tarım alanında oluyor. Bu kazalar yollardaki trafik kazalarının yanı sıra tarladaki zehirlenme olayları biçiminde meydana gelmektedir. Ayrıca hastalananlar, sakat kalanlar kendi kaderlerine terk ediliyorlar. Bunların hiç bir ihtiyacı işveren tarafından karşılanmıyor, hastalanan işçi bütün tedavi masraflarını kendi cebinden karşılamak zorunda kalıyor. Tabii aşırı derecede yoksul olmalarından dolayı tedavi imkanında çok sınırlı oluyor. Eğer hastalık çok ciddiye bir süre sonra ölüme dönüşüyor. İşçiler sigortasız olmalarından dolayı, sözde sağlanan bazı güvencelerden dahi yoksundurlar. Gerçi bugün ülkemizde sigortalı olan binlerce insanın durumunda işler acısı olduğu bilinen bir gerçektir. Ama yine de tarım işçileri bilinçli olarak işveren

tarafından sigorta kapsamına alınmıyorlar. Göstermelik biçimde sigortalı yapılanlarda, genellikle işverenin adamları olarak bilinen kişilerden meydana geliyor.

Tarım işçilerinin bir kısmını toprak ağası kendi köyünden veya çevre köylerden getirir. Bazılarında yakın il ve ilçelerden getirir. Ancak bunların yanı sıra bir kısmında çok uzak yerlerden elçi olarak adlandırılan insanların aracılığıyla getirilir. Yakın il ve ilçelerden getirilen işçiler ağanın sağladığı araçlarla akşam evlerine götürülüp sabah getirilirler. Bunlar işveren için "masraf" sayılmaktadır. Uzak bölgelerden gelen işçiler ağanın tarlasına yakın bir yerde naylon çadırlara yerleştirilmektedir. Böylece işveren hem zaman, hemde taşıma "masrafından" kurtulmaktadır. Çadırlara yerleştirilen aileler bazen beş-altı kişi olabilmektedirler. Dolayısıyla bunlar birkaç metrekairelik bir çadırın altında yaşamalarını sürdürmektedirler. Orneğin yemek pişirme, yeme, banyo vb. ihtiyaçlarını hep bu birkaç metrekairelik çadırdaki gidermek zorunda kalmaktadırlar. Bu naylon çadırlarda ihtiyaçlarını gidermek zorunda kalan işçilerin durumu işler acısıdır. Yazın sıcağın, kışın ise soğuktan, yağmurdan, çamurdan dolayı dayanılmaz bir hal alan yaşamlarına, yazın sineklerinde eklenmesiyle koşulları çok daha ağırlaşmaktadır. Bu durum, işçilerin hastalık kapmaları için son derece elverişli bir ortam yaratmaktadır. Genellikle sıtma, tifo, zatürre ve verem türü hastalıklara yakalanmaktadırlar. İşveren, hastalığı oluşturan koşulları bildiği halde, o koşulları giderme yönünde hiç bir çaba içinde bulunmamaktadır. Buna devletinde göz yumduğunu özellikle vurgulamak gerekmektedir.

Köylülüğün en yoksul kesiminin topraksız olanlardan meydana geldiği biliniyor. İşte tarım işçileri, genellikle bu topraksız köylülerden meydana gelmekle birlikte, küçük toprak parçasına sahip olan az sayıdaki köylüler de bu tarım işçileri arasında yer almaktadır. Şehir ve ilçelerden gelenler ise, yaşadıkları yerlerde iş bulamayan geçeköndü emekçileridir. Tarım alanlarında, insanların ucuz işgücünün yanı sıra bir de kadın ve çocuk emeği yoğun



olarak kullanılmaktadır. Bu çocuklar 10-18 yaşları arasındadırlar. Ayrıca genellikle okula gitmemektedirler; çünkü daha küçük yaşta çocukluğunu yaşamadan evin geçimine katkıda bulunmak zorundadırlar.

Tarım işçilerinin günlük ücreti (yevmiye) valilik ve toprak ağalarının oluşturdukları bir komisyon tarafından belirlenmektedir. Yer yer ise bu komisyona san sendika olan Tarım İş Sendikası da katılmaktadır. Zaten sendika, işverenden yana olduğundan toplantıya katılması veya katılmaması işçilerin lehine herhangi bir değişikliği meydana getirmemektedir. Bu komisyon tarım işçilerinin ücretini Şubat ayında belirlemektedir. Ancak bu ücret Ekim-Kasım aylarından önce işçilere ödenmediğinden, örneğin 50 bin TL olarak belirlenen işçi ücreti Ekim-Kasım aylarına gelindiğinde, başta enflasyon karşısında eriyerek 25-30 bin'e düşmektedir. Daha başta zaten düşük olan bu ücret, ödeme aşamasında daha fazla düşmektedir. Böylece işçilerin ücreti "50 bin lira" diyen patron-ağa devleti aslında yalan söylemekte, bilinçsiz işçileri aldatmaktadır. İşin gerçeği asıl belirlenen ücretten çok daha, hatta yarı yarıya düşüktür. Kış aylarında çalışanların ücretleride yazın çalışan işçilerden pek farklı değildir. Örneğin kış mevsiminde çalışacakların ücreti Kasım ayında belirleniyor. Ve işveren ürünü sattıktan sonra ücreti ödeyeceğini taahhüt ediyor. İşveren ürünlerinin tümünü en erken Şubat'ta satmaktadır. Örneğin 1994'ün Kasım ayında belirlenen ücret, 1995'in Şubat-Mart aylarında ödenmektedir. Bu durumda işçilerin mağduriyeti iki katına çıkmaktadır. Bütün bu zorluklara rağmen zaman zaman toprak ağası veya tefeci-tüccar "İflas ettim" gerekçesiyle işçilerin ücretini bile ödememektedir. Böylece aylarca çalışan insanlar tam paralarını alacaklarını sandıkları bir anda "para yok" cevabıyla karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu durumdaki işçilerin zaten son derece perişan olan durumları daha da perişan bir hal almaktadır.

İşveren, zaman zaman işçilere, yüklemeyi gerektiren işlerde (narenciye, karpuz gibi) "şu kadar kamyon doldurun iş bitsin" diyor. Bu durumda işçiler çok daha yoğun olarak normal işi bırakarak bazen yarım saat, bir saat önce bitiriyorlar, bazen ise çok yoğun emek harcamalarına rağmen daha geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyorlar. Pamuk toplamada ise genellikle kilo başına ücretle ödeme yapılmaktadır. Bu da işçilerin bir miktar daha para kazanmak için çok yoğun emek sarf edeceği anlamına gelir. Çapa gibi işler-

de ise zaman zaman işveren belli bir alanı göstererek "burayı bitirin, paydos edin" demektedir ve işçiler kendilerini bu işte uymak zorunda görmektedirler. Bütün bu alanlarda işçilerin çok yoğun emek harcamaları sözkonusudur. Bunlara "götürü" yada "kabala" usulü iş deniliyor. Kabala ve götürü usulündeki işlerde yoğun emek rantı yaşanıyor.

Tarımsal faaliyette meydana gelen sömürüye toprak ağalarının yanı sıra tefeci-tüccarlarda katılmaktadır. Bu tefeci-tüccar yer yer birkaç yüz dönümlük araziye bir yıllığına kiralarak oradaki gelirin tümüne tek başına sahip olmaktadır. Bazen ise tarlada pazara sunulmaya hazır durumda olan ürünü satın almaktadır. Tefeci-tüccar, işçileri çalıştırarak bu malı hem ülke pazarına sunabilmekte, hemde ihraç edebilmektedir. Bu rantiyer sınıfın sömürüsü alabildiğince yoğunudur. Ancak bunlar, yaptıkları bu işlerden dolayı ayrıca devletten de para almaktalar. İhraç teşvik primi gibi bir takım ödemelerle daha da palazlanmaktadır.

ÇUKUROVA'DA KIR BEKÇİLİĞİ

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin gelişmesi karşısında çaresiz bir duruma düşen patron-ağa devleti, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik kapsamlı saldırılar yürüterek kitle katliamlarını, sokak infazlarını yaygınlaştırdı. "Terörist" korkusu o kadar rüyalarına girdi ki, uykuları kabuslarla doldu. Kabus gördükçe halka karşı daha da saldırganlaştılar. Hakim sınıflar eskiden katliamlarını üniformalı cellatlarına yaptırırlardı. Son yıllarda bu üniformalı cellatlara ek olarak üniformasız katil sürüsü olan cellatları da yarattılar. Bu cellatlara T. Kürdistanı'nda "köy korucuları" denildi. Çukurova'da "kır bekçileri" denildi. T. Kürdistanı'ndaki sınıfsal ve ulusal mücadelenin sıcaklığından dolayı kamuoyunun dikkatleri buraya yönelince, köy konuculuğunun gerçek yüzü kavranabildi. Ancak Çukurova'daki mücadelenin nisbeten T. Kürdistanı'ndaki mücadeleden geri olmasından dolayı kır bekçiliğinin gerçek iç yüzü tam olarak kavranamadı. Patron-ağa devleti yıllardır Çukurova'da kır bekçiliği adı altında silahlı bir çete örgütlenmesi yaratmış durumdadır. Kır bekçiliği ilk başta "doğayı ve ormanları koruma" gibi masum bir amaçla kuruldu. Zamanla bu alanda da sınıfsal mücadele (kendiliğinden mücadele dahil) ivme kazanmaya başlayınca kır bekçiliğininde fonksiyonu anlaşılmış oldu. Bugün Çukurova'daki kır bekçiliğinin esas fonksiyonu toprak ağalarının can ve mallarını korumak, köylere gelen-giden yabancıları kontrol altında

tutmak, yörede devrimcilere yardım eden insanları tesbit edip devlete haber vermekten ibarettir. Ayrıca köylere yönelik baskılar ve baskılara kır bekçileri, polis ve jandarmalarla birlikte katılmaktadır. Bu kır bekçilerinin maaşları devlet tarafından zorla köylülerden toplanmaktadır. Böylece köylüler, kendi cellatları da kendileri "beslemek" zorunda kalmaktadırlar. Bu da devletin Çukurova halkına uyguladığı tipik çifte baskının bir sonucudur.

Toprak ağalarının yoğun olarak bulunduğu yörelerde, kır bekçiliği uygulaması daha kolay yaşam hakkı buluyor. Toprak ağaları bu uygulamayı kurumsallaştırmak için yoğun maddi destekte bulunuyorlar. Kır bekçilerine para vermeyi reddeden köylülere baskı yapılmaktadır. Toprak ağaları ve kır bekçilerinin uygulamalarına karşı çıkan köylüler, jandarma Alay Komutanlığı tarafından "Burasını ikinci bir Lice yapınız" denilerek tehdit edilmektedirler. Bu tehditler sık sık tekrarlanmıştır. Davarları toprak ağalarının topraklarına giren köylüler köy bekçileri ve jandarma tarafından dayaktan geçirilmekte, "Ağaya zarar verildi" gerekçesiyle köylülerin davalarına el konulmakta, belirtilen miktarda para getirilinceye kadar bu hayvanlar rehin tutulmaktadır. Belirtilen para miktarını ödemeyen köylülerin hayvanlarına toprak ağaları el koymakta, bu durumdan şikayetçi olan köylüler günlerce karakolda dayaktan geçirilmektedir.

Köy bekçilerinin adam vurma yetkisi de vardır. Toprak ağası, bu durumu köylülere karşı tehdit unsuru olarak kullanmaktadır. Ağaların tarlasından ot biçen, çalı çırpı toplayan köylülere taciz ateşi açılmaktadır. Bundaki amaç, halka gözdağı vermek, ağanın mallarının kutsallığını köylülere hatırlatmaktır(!).

Haziran 1993'te İmmihan Tekin, ablası ile birlikte Seyhan Irmağı'nın kenarında ot toplarken Doğankent Nahiyesi'ndeki askerlerin saldırısına uğradılar. Gerekçe; izinsiz olarak çiftlik sahibi Aliye hanımın tarlasına girmekti. Silahsız ve savunmasız olan iki genç kız askerler tarafından öldü. Olayın şokuyla hafızasını kaybeden ablasıda bir süre sonra öldü. Bu olay karşısında halkın tepkisini hafifletmek için devlet, göstermelik olarak bir jandarma uzman çavuşunu tutuklamak zorunda kaldı. Bu tutuklamanın sembolik olduğunu söylememize gerek yoktur. Çünkü benzer durumlarda kısaca tutuklanmadan sonra katillerin serbest bırakıldıklarını görmekteyiz. Veyahut uzun süren yargılamanın sonucunda ya beraat etikleri, yada az bir ceza ile

birakıldıklarını biliyoruz.

Devrim cephesi açısından umut verici olan nokta, yoksul köylülerin yavaş yavaş kır bekçiliği uygulamasının gerçek yüzünü görmeye başlamalarıdır. Kır bekçiliğinin doğayı ve ormanları korumadığının, tersine doğa ve ormanları tahrip ettiğinin köylüler tarafından anlaşılması umut verici bir gelişmedir. Köylüler bugün kır bekçiliği uygulamasının ağaların can ve mal güvenliği için oluşturulan bir yapılanma olduğunu kendi pratiklerinde görmektedirler.

Çukurova'da köylülerin büyük bir kısmı topraksızdır. Sınırlı da olsa toprağı olan köylülerin sayısı çok azdır. Toprak genellikle çiftlik sahibi olan ağaların elindedir. Nüfus açısından ağalar küçük bir azınlığı teşkil ediyor olmalarına rağmen ellerinde bulundurdıkları toprak miktarı çok fazladır. Köylüler bu toprak ağalarının yanında mevsimlik tarım işçisi olarak çalışmaktadırlar. Ağalar bu insanlar içinde kişiliği olanları tespit ederek, bunlara çeşitli olanaklar sağlayarak kendi uşakları haline getirmektedirler.

İşte kır bekçileri genel olarak (köy korucuları gibi) bu unsurlardan oluşmaktadırlar. Bunlar işbirlikçiliği ve uşaklığı artık kendilerine meslek olarak edinmişlerdir. Bu işbirlikçi unsurlar, bu yapılarıyla mücadelenin hedefleri haline gelmektedirler.

1992 yılında (4-6 Mart tarihleri arasında) Adana Valiliği'nin öncülüğünde, İl Jandarma Alay Komutanlığı ile toprak ağaları adına Arıkan Arıkoğlu arasında yapılan toplantıda kır bekçilerine daha modern silahlar verilmesi kararlaştırıldı.

Böylece adım adım köy bekçiliği, T. Kürdistanı'ndaki köy koruculuğu sistemine benzetilmeye başlandı. Aslında Saimbeyli (Amanoslarda Kırkhan ve Hassa), Karaisalı, Tarıus, Silifke, Pozantı yörelerindeki dağlık bölgelerde kır bekçiliği hem teçhizat, hemde silah ve olanaklar bakımından ova köylülerine oranla kontrgerilla örgütlenmesine daha yakın örgütlenmişlerdir. Dağlık bölgelerdeki kır bekçilerinin arazi arabaları da vardır. Bunlar, ulaşım ve haberleşme konusunda daha avantajlıdır. Mücadele geliştikçe kontrgerillanın yerli işbirlikçilerine dayalı örgütlenme ağını daha yaygınlaştırmaları sözkonusudur. Ağalarına yönelmekle sınırlı kalmamalı, devrimin demir yumruğunu bu kır bekçilerine de yöneltilmeliyiz. Kontrgerillanın bu örgütlenme ağı dağıtılmasından Toroslarda güçlü bir örgütlenme ağı yaratmak oldukça zordur. Bu zorluğu aşmanın yolu da gerilla eylemliliklerinin sürekli yaygınlaştırılmasından geçer ●

Emperyalist sömürü ve doğa tahribatı

Neo-liberal politikaların bir ürünü olan "küreselleşme" emperyalistler tarafından üretilip misyonerleri aracılığıyla bütün yerküreye yayılmıştır. Yeni Dünya Düzen(sizliği)ine bağlı olarak uluslararası arenada emperyalistlerin ve uşaklarının azami kar elde etmek için sınır tanımaz şirketler aracılığı ile, sınır tanımayan ticari anlaşmalar imzalayarak, sınır tahrimayan somurulerini hayata geçirmişler/geçirmektedirler.

Emperyalizmin sınır tanımayan sömürü politikaları nedeniyle, artık yaşanan sorunlar bölgesel olmaktan çıkarak küresel bir niteliğe bürünmektedir. Durum böyle olunca tüm sorunları birbirine bağlı bir şekilde ele almak gerekmektedir. Hangi sorun ele alınırsa alınsın derinlemesine bir incelemeye tabi tutulduğunda, sorunların "bölgesel, ırksal, cinsel vs." olmaktan çıktığı, mutlak bir şekilde emperyalistlerin arka planında da olsa topyekün saldırı politikalarının bir parçası olarak parmakları olduğu görülmektedir.

Hiroşima, Çernobil ve Halepçe'de napaalm ve bilimün kimyasal silahların kullanımıyla dünyamızı (canlı, cansız) felce uğratan çevre sorunu gündemimize oturmuştur. Son on yılı aşkın zaman zarfı içinde de termik santraller ve siyanürlü altın arayışları vb. çevre sorunları özele bizim ülkemizin gündemine girerken, ozon tabakasının delinmesiyle başlayan "doğa afetleri" çevre ve ekolojik dengeler konusunu dünyanın gündemine sokmuştur.

Bugün çevre sorunu küresel bir şekilde ele alınıp tartışılıyor ve insanlar bu sorunlar karşısında sokağa dökülüyorsa, bu, sorunun devasa boyutlara varmasındandır. Düne kadar çevre sorunu yok muydu? Elbetteki vardı. Kapitalist-emperyalist sistemin azami kar hırslarının, dünyayı getirdiği durum karşısında sessiz kalmanın, emperyalistlerin ve uşaklarının işkembelerini doldurmak demek olduğunu ve bu sessizliğin insanlıkla birlikte bütün doğa yaşamını da yok ettiğini bilmek zorundayız.

Emperyalist dünya sisteminin azami kar hırsı Hiroşima'da da kendini göstermişti. Emperyalistlerin dünyaya hükmetme, bütün zenginlikleri ve kendisi için köle diye baktığı insanları avuçlarında toplamak için başlattığı 2. Emperyalist paylaşım savaşı insanlığın dur demediği taktirde dünyanın sonunun da habercisiydi. Sınıflı toplumların başlangıcından günümüze kadar bu paylaşım savaşları vardır ve sosyalizm kurulup, sınıfsız topluma erişilinceye kadar da devam edecektir.

Burjuvazi her yeni teknolojik ilerleme-

yi insanlığın yaranna kullanmak yerine kendi kar hanesini yükseltmeye kullanmaktadır. Bu da insanlığın felaketiyle eşdeğer bir durumdur. Nükleer reaktörler, termik santraller, Çernobil faciası, kimyasal silahlar ve Halepçe katliamı vd. Emperyalistler köle gözüyle baktıkları insanların yerine robot, tabiatın yerine kar hanesinin rakamlarının simgesi olan kül dağlarını, zehirli atıklarla siyahlara büründürülmüş suları yerleştiriyor.

Evet, bugün dünya ölçeğinde çevre konusu daha yoğunluklu ele alınıyor. Kuzey yarım küre ısınıyor, buzullar eriyor, yerkürenin ısınmasıyla birlikte nükleer reaktörlerin atmosfer üzerindeki etkisi daha da artıyor. Kimyasal atıklar bütün doğayı, suları (içme ve deniz suları) zehirliyor ve canlıları başkalaştırıyor. Velhasıl yerküredeki bütün canlılar emperyalistlerin tecavüzüne maruz kalıyor.

Bugün ülkemizde de bu konu özgülünde toplumsal muhalefetin sesini yükseltmesiyle birlikte çevre konusu gündemimize daha bariz bir şekilde girdi. Bu elbetteki dünyadaki mevcut gelişmelerden; "YDD" politikalarının uygulamaya sokularak daha da katmerleşen sömürü, katliam politikalarından bağımsız değildir.

Enerji kaynakları konusunda dünyada birçok yeni gelişmeler varken, bizimki gibi ülkelerde, zararları kanıtlanmış olan termik santraller teknolojinin son harikası olarak lanse edilmekte ve enerji sorununun çözümü olarak sunulmaktadır. Oysa bugün dünyada güneş enerjisi, su enerjisi, biyolojik ve ekolojik dengeye zararının asgari düzeyde olmasından dolayı kullanıma sokuluyor, fakat yaygınlaştırılmıyor.

Yaygınlaştırılmamasının nedenine gelince; emperyalistler teknolojik olarak üretilen yeni metalleri, kendi ülkelerinin veya diğer emperyalistlerin ülke pazarlarına sokarak rekabet eder ve kendi üstünlüğünü kanıtlamaya çalışırlar. Teknolojik olarak kendisi açısından herhangi bir geçerliliği kalmayan metalleri de sömürgelere, yarı-sömürgelere satmaktadırlar. Böylelikle hem kar elde etmekte, hem de sömürgeleri ve yarı-sömürgeleri birer çöplük olarak kullanmaktadır. Ayrıca zararlı atıkları yığıldığı yerlerden elde ettiği enerji kaynaklarının başka sömürge ve yarı-sömürgelere ihracını yaparak çok yönlü kar elde etmektedir.

Bugün ülkemizde siyanürlü altın aranmasından sonra tekrar gündeme oturan Gökova Termik Santrali de yukarıda dile getirdiğimiz politikaların ürünüdür. Emperyalistlerin uşağı olan

komprador-burjuvazinin temsilcileri, termik santralin tam kapasite devreye girmesine tepkileri azaltmak için enerji açığını gerekçe göstermektedirler. Oysa sorunun gerçek boyutu emperyalizme bağımlılıktan ötürü başka çıkar yollarının olmadığıdır.

Eldeki verilere göre ülkemizin 100 milyar kilovat/saat enerji ihtiyacı olduğu söyleniyor. Oysa enerji açığını kapatacağı söylenen Gökova Termik Santrali'nin bu ihtiyacı sadece %4'ünü karşılayacak bir kapasiteye sahip olduğu da bilinen bir gerçektir. Polonya Elektrik firmasının inşa ettiği bu santral, enerji açığının çok cüzi bir miktarını giderecek. Fakat bunun yanında Ege ve Akdeniz başta olmak üzere ülkemiz birkaç yıl içinde zehire boğulup biyolojik ve ekolojik denge dumura uğrayacak. Emperyalizmin vahşi saldırılarında gözönünde bulundurursak dünyamızdaki kirliliğin atmosfer tabakasının da bileşimiyle yeryüzü yaşamının kısa sürede felce uğrayacağı görülebilir.

Gökova Termik Santrali'yle ilgili yine toplum ve çevre sağlığını "çok düşünen" emperyalistler ve ülkemizdeki komprador-burjuvazinin temsilcileri, arıtma bacalarıyla kirliliği önleyeceklerini söyleyerek çürümüş sistemi kurtarma çabası içindeler. Çünkü desülfürizasyon tesislerinin santral bacaları için bir çözüm olmayıp, bir iki yıl içinde kül dağları, asit yağmurları ve kara renkteki denizlerin oluşmasına sebebiyet vereceğide yine kanıtlanmış bir gerçektir. Ayrıca baca kulleri için yapılmış bulunan elektrofiltrelerin, sadece ünitelerde çıkabilecek bir arıza sonucunda devreye girmesi söz konusu. Aksi taktirde bu filtrelerin sürekli devreye girmesi söz konusu değil. Yani soruna ister ekolojik, ister biyolojik olarak, isterse doğa "afetleri" olarak bakalım; bu dengesizliklerin ve afetlerin ortaya çıkmasına temel etmen emperyalist-kapitalist sistemin çelişkileridir. Burjuvazinin, proletarya ve ezilen halklar üzerinde istediği daha fazla sömürü ve katliam politikalarının sonucudur.

Hiroşima, Çernobil, Halepçe unutulmadı. Ve bunlar birer utanç belgesi olarak karşımızda durmaktadır. Bununla birlikte ülkemizde ve dünyanın birçok yerinde devam eden savaşların bilançosu da önümüzdedir.

Bu konuda yine özgülümüze inerek olursak: Türkiye ve T. Kürdistanı'nda yürütülen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşında acizleşen taraf olarak Türk devletinin kullandığı kimyasal silahların yanı sıra, ormanları, köyleri yakıp yıkmaya politikası da emperyalizmin gerilla savaşı karşısında kullandığı temel

taktikler olarak dünyada da uygulanmaktadır.

Bunun yanında emperyalizmin bizimki gibi ülkeleri çöplük olarak kullanması ve ülkemizin bütün zenginliklerinden azami kar sağlama amacı da unutulmamalıdır. Bugün ülkemizde satışa sunulan termik santralleri 1.6 milyar dolara satılıyor. Bu da ülkenin kalkınması, borç girdabından kurtulması ve santrallerden daha iyi randıman sağlanması olarak sergileniyor. Fakat bu miktarın dış borç faizini bile karşılayamayacağı biliniyor. Keza bugünkü koşullarda 6.3 milyar dolara mal olacak bir tesisin harcamalarının çeyrek miktarını dahi karşılayamamaktadır. Özelleştirme adı altında ülkemiz emperyalistlere peşkeş çekilmektedir. Daha önceki sayılarımızda özelleştirmeyle ilgili ayrıntılı bilgi vermiştik. Tüm bunlar bilinirken her şeyin ilacı gibi gösterilen özelleştirme bu soruna da çözülmüş gibi gösterilmek isteniyor.

2 Kasım günü ek tesisleri açmaya giden Mesut Yılmaz'ı 5000 işçinin protestoları karşıladı. Yuhalamalarla birlikte "şalter inecek hükümet gidecek!", "Bağımsız Türkiye, Kahrolsun IMF!" sloganlarını atan işçiler, Milas-Bodrum arasındaki yolu kapattılar.

Her olay özgülünde olduğu gibi bu olay ve olguları da sınıfsal dokudan bağımsız ele alamayız. Sorunu sınıfsal karakterinden uzaklaştırmak, nedeni "bilinemeyen" bir sonuçtan hareket etmek demek olur ki, bu da bizleri çözümsüzlüğe sürükler.

Marks'ın "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin!" sözü daha da yakıcı bir şekilde kendini dayatıyor. Bugün sadece bölgemizde varolan sorunlara karşı tepki göstermenin yanında, hemen yanımızda kimyasal bombaların kullanıldığı, bütün canlıların yok edilmeye çalışıldığı T. Kürdistanı'nda uygulanan politikalar da karşı çıkalım ve haykıralım: "Yaşasın tam bağımsız Türkiye ve özgür Kürdistan." Çünkü emperyalistler ve hakim sınıflar bir yerde kimyasal silahlarıyla, tanklarıyla katliamları yaparken, diğer yerde de enerji santralleri aracılığıyla katliamlar yapmaktadır.

Bütün çevreci kuruluşlar da olaylara sınıfsal temelde yaklaşıp, burjuvazinin güdümünden çıktıkları zaman soruna daha da çözümleyici yaklaşacaklardır.

Sorun sınıf savaşımı sorunu. Sorun sistemin çürümüşlüğü sorunu. Ve bu sorunun çözümü de MLM bilimi ışığındaki sosyal kurtuluş mücadelesindedir.

Sesimizi yükseltelim. Yükselteceğimiz sesimizde aydınlık yarınlarımız saklıdır●

Dersim, abluka ve ambargo ile teslim alınamaz!

Dünyanın en barbar ve istilacı güçlerinden sayılan Osmanlı'dan günümüze kadar, Kürdistan ve Kürt ulusuna yönelik soykırım ve imha politikaları uygulandığını gelinen noktada bilmeyen yoktur. Özellikle bu imha politikaları Kemalist diktatörlüğün ortaya çıkışından sonra daha da pervasızlaşmış ve giderek artmıştır. Her tarihi süreçte Kürt ulusunun ortadan kaldırılmasını planlayan faşist diktatörlük, bu emelini '38'lere kadar bir çok kez yerine getirmeye çalışmıştır.

Soykırım politikalarının yanında bir o kadar tehlikeli olan Kürt ulusunu Türkleştirme planlarıyla da bu amacını tamamlamak istemiştir. Ne varki '38'lerden sonra '72'lere kadar bu politikalar tutuyor görüntüsü versede, bu tarihlerden sonra hesapları bozulmaya başladı. Çünkü gerek sınıfsal, gerekse uzun süredir sessiz kalan Kürt ulusunun bağrından filizlenmeye başlayan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi diktatörlüğün hesaplarını alt-üst edecekti. Özellikle o tarihten sonra gün geçtikçe yoğunlaşarak yükselen gerilla mücadelesi karşısında faşist Türk devleti, kanlı seferlerine yeniden başlamakta gecikmedi. Köy yakmalar... sürgünler... Faşist diktatörlük bu politikaları uygularken bazı bölgelere daha da özel bir önem vermektedir. Bu nedenle tam bir savaş sahası olan Kürt coğrafyasında bazı alanları daha özel bir abluka altındadır. Bu yerlerden biride kuşku yokki başeğmeyen **Dersim**'dir. Dersim '37'lere kadar özerk yaşamış ve aynı dönemde Kürt tarihinin en büyük isyanlarından birini ve kendi türünden de en son isyana tanıklık etmiş, her anı tarih olan bir bölgedir. Faşist diktatörlük kanlı geçmişinden çıkardığı tecrübelerden yararlanarak sayısız kirli yöntem kullanmaktadır. Bu konuda kendisinin tecrübelerinin yanında emperyalist ağa babalarının dünyanın çeşitli yerlerinde mazlum halklara karşı uyguladığı benzer kanlı politikalarından da faydalanmaktadır.

Bunlardan biri ABD haydutunun Vietnam'da kullandığı, hareket eden tüm canlıları yok etme, ambargo vb. taktiklerdir. Bu yöntemler yıllardır ülkemiz topraklarında katı bir şekilde uygulanmaktadır. Ve kesintisiz uygulandığı alanlardan biri Dersim'dir. '94'ten bu yana Dersim tam bir askeri kışlaya çevrilmiştir. Tamamen ablukada olan Dersim'de il nüfusunun daha fazla olan devletin askeri gücü halkın yaşamının hemen her alanına müdahale etmektedir. Gıda maddelerinden ulaşma kadar her şey askerin denetimindedir. Elazığ ilinden Dersim'e gidişte Pertek feribot iskelesinin hemen yanında yola kurulan demir kapıdan giriş çıkışlar günün ancak belli saatlerinde yapılabilir. İl dışına çıkmak isteyen insanlar, omuzlarında ve belinde teçhizat izi var mı? diye soyundurulup kontrol ediliyor. Sabah 07:00'da açılan bu kapı akşam 18:00'da kapanıyor ve o saatten sonra Dersim'e giriş çıkış yasaktır. Bu-

nunlada kalınıyor, o saatte sonra tam bir sokağa çıkma yasağı uygulanıyor. Köylüler tarlasına, bahçesine gidemiyor. Gıtmeleri öldürülmeleri için yeterli gerekçedir. Bu durumlarda katledilenlerin listesi oldukça kabardır. İl ve ilçe merkezleri arasında aynı saatler arası çalışan araçlara konvoy uygulaması söz konusudur. Bu uygulama, sözde "olası gerilla saldırılarına karşı" araçları askeri konvoyun "korumasında" sabah alıp il merkezine götürüp, akşam tekrar bırakma amaçlıdır. Dolayısıyla iki buçuk saatte alınan yol yedi saat sürmektedir. Bu uygulamalar halkı canından bezdirmiştir.

Bölgede uygulanan yoğun devlet terörü sonucu bütün ekonomik kaynaklar iflas etmiş durumdadır. Köylerin, mezraların yakılıp boşaltılmasından sonra ilçe ve il merkezlerine göç etmek zorunda kalan halk, açlığın ve sefaletin pençesinde kıvrılmaktadır. Bölgedeki bütün okullar ve diğer daireler askeri kışlalara çevrilmiştir. Yiyecekten, içilecek sıgaraya kadar her şey karneye bağlanmıştır faşist diktatörlükçe. Köylere götürülmek için alınan ihtiyaç maddeleri kontrol noktalarında askerler tarafından denetlenip nüfusa göre karneler düzenlenmesiyle verilmektedir. Gıda ambargosu kapsamında beş kişilik aileye askerlerce belirlenen aylık gıda maddesinin miktarı: **50 kg un, yarım kg çay, 5 kg şeker, bir kg pirinç, bir kg makkarna, 5 kg yağ, 10 kg patates.** Bu miktarın dışındakilere ihtiyaç fazlası denilerek el konup karakol depolarına indiriliyor ve "bitirin ve gelin alın" deniliyor. Ama bu "ihtiyaç fazlası" malzemeler daha sonra kullanılamaz hale getiriliyor. Bu yapıların açıklaması "gerillalara veriyorsunuz" şeklindedir. Yani ormanlar gerilla barınması diye yakılıyor, ilaç, gıda maddeleri "gerillalara veriyorsunuz" diye yasaklanıyor. Ve bunu gerillanın lojistik desteğini kurutmak için yapıyoruz diye gizlemeden de söylüyorlar.

Dersim neden böyle bir uygulamaya maruz kalıyor? Bunun cevabı tarihtedir. On yıllardır "çıban başı" olarak değerlendirilen ve diktatörlüğün tüm aşağılık çabalarına rağmen teslim alamadığı başeğmez bir özelliği olduğu içindir. Faşist Türk devletinin tarihten bu yana başvurduğu yöntemlerden biri, satın alma yoluyla halkı, halka kındırmak politikasıdır. Eski den Ulusal Kurtuluş Mücadelesini sekteye uğratmak için bazı ihanetçi aşiretler ve zayıf kişiliklerden milis birlikleri oluştururken, bugüne gün geçtikçe yükselen ve yükselişine engel olamadığı sınıfsal ve ulusal mücadelelere karşı aynı onursuz mayadan gelme unsurlardan korucu çeteleri oluşturmaya çalışmaktadır.

"Dersim Türkiye için cehalet, dışarı darlığı, dahili ve harici tesvilat ve kürlük eğilimi bulmuş tehlikeli bir çıbandır. Bu çıbanın kathi bir ameliyeye tabi tutulması lazımdır. Bunun içinde evvela silah toplama, sonrada ıslahat yapmak gereklidir. Elazığ'da bir bomba tayyare filosu bulundurulacak mühim vakalar yapan veya hü-

kümetin tebligatına muhalefet eden aşiret köyleri müessir bir suretle bombalamak, ziraat ve hayvanlarını imha etmek ve rahatça ikameletine mani olmak." (**Raporlarda Dersim Tarihi F. Bulut Genel Kurmay Arşivlerinden Aktarma**)

Bugün uygulananlar dün bu satırlarda yazılanlardır. Bir farkla, 30'larda uygulanan bu politikalar bugün modern ve daha azgınca en üst boyutta sürdürülmektedir.

Yıllardır Türkiye Kürdistanı'nda uygulanan koruculuk sisteminin Dersim'de tutmadığı bilinmektedir. Bilindiği üzere faşist Türk devletinin devrimci mücadele karşısında böl-parçala-yönet politikası doğrultusunda kullandığı ulusal ve mezhepsel farklılıklar bu bölgede de mevcuttur. "Bunlar alevi örgütleridir, Sünnilerin düşmanlarıdır", "bunlar Kürt örgütleridir, Türklerin ve diğer azınlıkların düşmanlarıdır" türünden safsatalarla bir yandan halklar arasında düşmanlık ve çatışmalar yaratma, bir yandan da kismende olsa kendisiyle uzlaşma zemini olan, etkisi alanında bulunan kesimleri kendisine daha da yakınlaştırıp, devrimcilerin karşısına dikme amacındadır. '93'te bu tip ten entrikalarla Dersim'in Çemişgezek İlçesi'ne bağlı, bir kaç Sünni mezhebinden olan köylere koruculuğu kabul ettirmiştir. Bununla yetinmeyen Türk devleti, diğer köylere de "ya korucu olursunuz, yada çeker gidersiniz" tercihinin dayattı. Bu dayatmasını kabul ettirmek için bir dizi kirli oyuna başvurmakta geri durmadı. Ard arda işlenen bir dizi katletme olayı, Sinsor (Payamdüzü) ve Devdirej (Yemişdere) köylerine ait ulaşım araçlarının taranıp köylülerin öldürülmesi ve bazı insanların kaçınıp işkencede katledilmesine kadar (bunun en son örnekleri **Lillo Güngör, Kamber Güneş, Cemal Kaygusuz ve Aziz Karakoç** adlı köylülerin bu aşağılık yöntemlerle katledilmesi olayıdır) tüm bunların alevi kesime yönelik olması ve hepsinde (bölge halkı buna inanmasada) gerillaya mal etmesi, bununla birlikte "eğer korucu olmazsanız daha çok öleceksiniz, hatta karılarınız, kızlarınız bile kaçınılacaktır" gibi alçakça tehditlerle, tezgahlanmak istenen oyunun resmini çiziyor. Bu uygulamalar ile amaçladıkları halkta bir tedirginlik, bir yılgınlık havası yaratıp koruculuğu kabul ettirmek.

Yaşanan bu olaylar, yaratılan bu atmosfer sonucu Çemişgezek'in en büyük köyü Sinsor ve Devdirej köyleri koruculuğu kabul etmişlerdir. Köylüler devrimcilere karşı olmadıklarını, can güvenliklerinin olmadığını, kendilerini korumak için bunu kabul ettiklerini söylüyorlar. Savaşın amansızca sürdüğü bir coğrafyada halkın can güvenliğinin olduğunu kimse söyleyemez. Ama bu "can güvenliğini" faşizmin silahıyla sağlamayı düşünmek kadar büyük bir yanılgı da olamaz. Bir halk, kendi silahını kuşandığı taktirde can güvenliğini sağlayabilir. Dolayısıyla devletin silahını almak, düşmanımızın oyunu-

na gelmektir. Faşist Türk devletinin bu türden politikaları halkı yıldırıp kendi oyununa çekmek istediğini en iyi bilmesi gerekenlerden birisi Dersim halkıdır. "Biz gerillaya karşı değiliz" diyorlar. Gerçekte bu köylülerden gerillaya olan katılım bu sözün samimiyetini göstermektedir. Lakin girdikleri yol her şeye rağmen ihanettir. Çünkü devletin kolluk kuvvetleri bunları alıp gerillaya karşı operasyonlara götürecektir. O zaman "biz gerillaya kurşun sıkmayız", "biz devrimcilere karşı değiliz" diyebilecekler mi? Hayır. Çünkü elimizi kaptırdık. Bunun sonu köleliktir. "Can güvenliği" dayatılan bu ihanetin kabul gerekçesi olamaz. Yapılması gereken, bu ihanet dayatmalarına karşı direnmektir. Kuşanılması gereken, faşist diktatörlüğün değil halkın kendi silahıdır, yani başındaki Ovacık halkının onurlu direnişi söz konusudur. Ovacık halkı tüm ihanet dayatmalarına karşı kontak ve kepenk kapatma, yürüyüşler düzenleme vb. eylem biçimleriyle karşı koyuyor. İnadına direniyor. Acaba Ovacık halkının "can güvenliği" olduğu için mi koruculuğu ve diğer uygulamaları kabul etmiyor?

'94'ten bu yana yüzbinlerce kişilik askeri güçle düzenlenen askeri operasyonlarla, köylerin ve ormanların yakılmasıyla ve güçlü gerilla vuruşlarıyla gündemden düşmeyen Dersim hakkında bir çok kez çeşitli çevrelerin, kurumların hazırlayıp bir yerlere sunduğu raporlar bilinmektedir. Bunlardan biri de geçtiğimiz günlerde CHP Genel Sekreteri Sinan Yerlikaya tarafından hazırlanıp çeşitli yerlere sunuldu. Çete devleti olduğu artık herkesçe bilinen faşist Türk devletinin, yukarıda saydığımız kanlı icraatlarının altında da imzası bulunan bir diğer çetesi de Çemişgezek'te deşifre oldu. Subay ve koruculardan oluşan bu çetenin adam öldürmeden, haraç almaya kadar işlediği suçlar kendi itiraflarıyla videoya kaydedildi. Bu olay şaşırtıcı değildir. Çünkü Türkiye'nin ve T. Kürdistanı'nın hemen her yerinde çeteler birbiri ardına deşifre oldu, oluyor. Çünkü bu devletin kendisinin çete olduğu bu gün herkesçe biliniyor.

Bölgede çete devletinin kirli uygulamalarını saymakla bitmez. Onyıllardır uygulanan bu kirli yöntemleri boşa çıkaran, inadına direnmesini sürdüren halk, bu ablukayı da kırmayı başaracaktır. Çemişgezek'te açığa çıkan kirli resimden sonra Ovacık halkının öfkesini kuşanıp direnmenin ve savaşmasının nedenleri daha fazla artmıştır. Çünkü yukarıda anlatmaya çalıştığımız kirli tezgahlar bugün daha açığa çıkmıştır. Bölge halkı devletin silahını kuşanıp ihanet dayatmalarını kabul etmek yerine hesap sorma bilinciyle kendi silahını kuşanmalıdır. Ovacık halkının direnişi büyük bir örnektir. Bu ablukanın kırılmasının başka çözümü de yoktur. Çözüm; faşist Türk devletine karşı halkın silaha sarılmış örgütlü mücadelesidir ●

Şehitlerimizin, gerillalarımızın ve esir savaşçılarımızın aileleri değerlerimizdir

Devrimci savaşa, halkın kurtuluşu ve halkın demokratik iktidarı için tutuşulan savaşa kendisini adayan, bu uğurda şehit düşmeyi ve yıllarca süren onurunu çiğnetmeden esir olmayı ve buralarını birer savaş alanları haline dönüştürmeyi göze alanlar, savaşımızın ışıldayan değerleridir. Her türlü düşman kuşatmasında proletaryanın ve ezilen halkların onurunu çiğnetmeyen, tarihin çarkını ileriye doğru döndürmek için, kan-can pahasına tarih yazanlar, halklarımızın ve haklı kavgamızın onur anıtlarıdır. Bu onura sahip çıkmak, onların ter, kan ve can pahasına yükseltmeye çalıştıkları kırmızı bayrağı, daha da yükseltmek ve gökyüzünün maviliğine komünizmin kuzuluğunu yazmak, her partizanın ve partizanca tutkuya gönül vermiş olanların görevidir.

Bu görev, halkımıza sırdaş, kavgamıza omuzdaş olan dağlarımızda, koşullara ve tekniğe hükmeden bilincin kudretiyle savaşmak, bu savaşa doğru akabilecek tüm potansiyelleri işlemek, bu potansiyelleri işlemek için kurumlar yaratarak değerlere sahip çıkmaktır. Devrimci savaşın sürdüğü her alanda kurumlar yaratmak, iktidarı almanın vazgeçilmez unsurudur. Kurumlaşmadan yoksun bir savaş perspektifi, siyasallaşmaktan ve iktidar bilincinden uzaktır. Faşist Türk devletinin "Yeniden Yapılanma" perspektifiyle çözülmeye yüz tutan kurumlarını yeniden pekiştirmeye çalışması bile, kurumlaşmanın ve kurumlaşmaya dayalı bir mücadele perspektifinin önemini göstermektedir. Dolayısıyla bu perspektifle donanmak ve lafazanca tutumları tepeleyerek uygulamak, iktidarı kuşatmanın olmazsa olmazıdır.

Ezenler ve ezilenler arasındaki antagonizmin bir ürünü olarak ortaya çıkan devrimci savaş, mevcut potansiyelleri işleyerek ilerlerken, yeni yeni potansiyeller açığa çıkarmaktadır. Şehitlerimizin, gerillalarımızın ve esir savaşçılarımızın aileleri, yürütülen devrimci savaş seyrinde açığa çıkmış ve çeşitli dönemlerdeki aktiviteleriyle savaşımız içerisinde yerlerini göstermiş, önemli bir potansiyeldir. Devrimci savaşa evlat veren her aile, kendi doğallıkları içerisinde bu savaşa emek vermiş ve bu emegin sonucu olarak çeşitli bağlarla partizanca tutkuya ve partizanca savaşanlara gönül vermiş

manevi değerlerimizdir. Bu manevi değerlere sahip çıkmak, onların sorunlarıyla ilgilenmek, yüreklerindeki evlat boşluğunu partizan sevgisine dönüştürerek doldurmak, bir gece kapılarını çalıp hal hatır sormak ya da bir sabah, sıcak sofralarına ortak olup, çay tadında yaşamı paylaşmak, çay tadında paylaşılan bu güzelliğin zorluklarına ortak olmak ve bu manevi değerleri, devrimci savaş içerisinde maddi bir güce dönüştürerek işlemek, kendisini dayatan önemli bir görevdir. Beşyüzlü aşkın şehidin, yüzlerce gerillanın ve ikiyüze yakın esir savaşçının ailesini bir kurum altında toplamak, bugünden yanına daha da büyüyecek olan bir savaş potansiyelinin harekete geçirilmesi

leri bir kurum altında toplayıp, halkın kurtuluşu ve demokratik iktidarı için sürdürülen devrimci savaşta bir mevzi güç haline getirerek yapmalıyız. Bu görev hepimize sorumluluk yüklemektedir. Savaş realitesinin yüklediği bir sorumluluktur. Geçişime ve savsaklama hakkımız yoktur. Sürdürülen devrimci savaşın sorunlarına ve ihtiyaçlarına cevap vermede reflekslerimizi çok daha güçlü kılmalıyız, dağın diyalektiği böyle emretmektedir. Dolayısıyla dağ, partizana ve partizanca tutkuya sevdalı olanlar, ülkemizin bereketli topraklarını kanlarıyla sulayanların gelenekleri doğrultusunda hareket edenler, gerektiğinde ki gerekiyor, kapı kapı dolaşarak şehit, gerilla ve esir savaşçı-

Çünkü, savaşı yoğunlaştırarak yaygınlaştıran bir savaş örgütünün, edindiği tecrübeler ışığında alınan tahrifatları gidermek için sağlam adımlar attığı bir süreçte, bütün alt örgütlülük ve bağlı kurumlarında aynı paralelde bir arınma ve inşa sürecinden geçmesi ve bunu da bir mücadele sınavı halinde yürütmesi gerekiyor. Yeni örgüt ve örgüt çekirdeklerini yaratıp, yönü dağlara dönük sağlam mevziler haline getirmenin yolu budur. Bu, kitlesel mücadele içerisinde çatışmalara tutuşarak, bu çatışmaların ateşinde kişiyi biçimlendirip yeniden kalıba döken deneyimler ile donanarak, bu donanımına paralel yeni yan örgüt ve örgüt çekirdekleri halinde güç olarak ilerlemekte mümkündür. Bu dar örgüt çekirdeklerinin çevresini, kendiliğindenciliğin kuyruğunda sürüklenen şekilsiz, renksiz, çizgisi belirsiz ve dar pratik tozu dumani arasında boğulan yapılar yerine, planlı, programlı, diri, canlı ve alabildiğine geniş çeper örgütlülükleri ile çepeçevre örmekle mümkündür. Kitlelerin içerisinde olmayan, kitlelerle aynı yaşamı ve mücadeleyi paylaşmayan, üretimin yoğunluğunda terini, kavganın keskinliğinde kanını kanştırmayan, kavganın alanlarında ileri mevzilerde savaşmayan ve dolayısıyla kitleleri savaştırmayan bir anlayış, devrimci savaşa mevzi bir güç haline almış kitlesel örgütlülükler yaratamaz. Emekçileri, İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'na örgütleyemez ve şehir örgütlülüklerinde, partinin seferber olmaya hazır örgütlü gücü olarak tutamaz.



demektir.

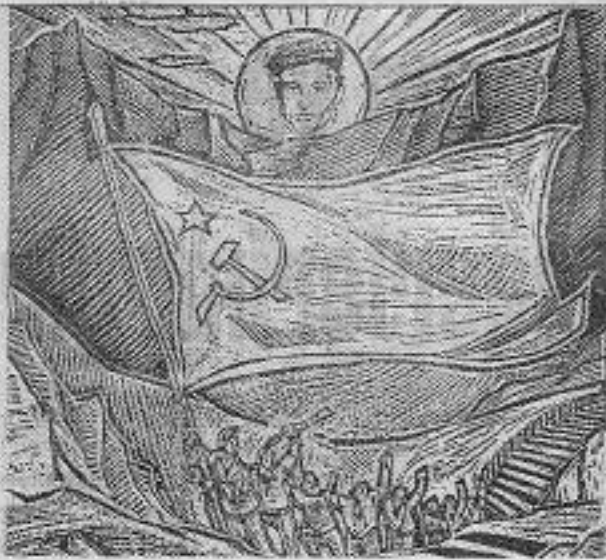
Maddi bir güç, ancak maddi bir güçle albedilir. Dolayısıyla, karşımda maddi bir güç olarak duran faşizme karşı, maddi bir güç olarak, iktidar perspektifli somut kurumlaşmalarla, somut örgütlenmelerle karşı koymak gerekir. Aksi halde, somut kurumlaşmalar etrafında birleştirilemeyen potansiyeller, faşizmin terörü karşısında dağılmaya elverişli olduğu gibi, savaşa doğru akabilecek ırmaklarda olmayacaklardır. Savaşmayı, mücadele etmeyi ve faşizm karşısında direniş mevzisi olmayı göze alamayan ırmakların yönü savaşa doğru değildir. Dolayısıyla, savaşa akabilecek bir potansiyel olan şehitlerimizin, gerillalarımızın ve esir savaşçılarımızın ailelerini bir kurum altında toplamak zamanı çoktan gelmiştir.

Zamanı geçmekte olan bu görevi, aile-

larımızın ailelerini biraraya toplayarak bu kurumlaşmayı yaratmalı ve savaşa akan bir ırmak haline getirmelidir.

Bu potansiyelin bütünlüğüyle harekete geçirilmesinde esir savaşçılarımıza da önemli görevler düşmektedir. Aileleri ile olan yakın diyaloglarından dolayı, onlara, sadece devlet saldırdığı zamanlarda harekete geçmelerinin anlamsız olduğunu, objektif olarak taraf oldukları bu savaşa, bilinçleriyle katılmaları gerektiğini kavratmakta çok daha avantajlı olan esir savaşçılar, ailelerine karşı daha ikna edici olmalıdırlar. Her bir ailenin, düşman karşısında bir bomba olabileceğini Ölüm Orucu süreci göstermiştir. Çeşitli zamanlarda patlayan bu bombayı, seri bağlanmış bir mayın haline dönüştürmenin mümkünatı her zamankinden çok daha fazladır. Her zamankinden daha çok gereklidir.

Ülkemizin her karış toprağında kan ve gözyaşı akarken, tank paletleri ve postallar arasında bağımsızlık onuru çiğnenmek istenirken, bilinci ve yüreği dışında tek bir silahı olmayan esir savaşçılar katledilirken, entellektüelleri ve öğrencileri zindanlara hapsedilirken, provakasyonlar eşliğinde halklara ihanet dayatılıp, koruculaştırılmak istenirken, yüreği devrim ateşiyle tutuşup, bağımsızlık ve halk demokrasisi için ayağa kalkınlar boş duramazlar. Onlar, şehidin susmayan yüreğine, gerillanın iktidar perspektifiyle patlayan silahına, esir savaşçının zaferi hücre hücre müjdeleyen direncine, şehit ve tutsak anasının yükselen çığlığına kulak vererek ilerler. Tarih, bizleri, annarak örgütlenmeye, örgütlenerek savaşmaya ve savaşarak kazanmaya mahkum etmiştir. Bu mahkumiyet iktidarımızın teminatıdır. ●



Tarihin Çarkını Döndürenler



KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● KENTTE SOKAK ÇATIŞMASINDA İLK ŞEHİT; ATILLA ÖZKAN

YENİLGİLERİN İÇİNDEN FİLİZLENEN DİRENÇ

Kırmı direnişler vardır, hem ilk olması, hem de, içinden gelişen tarihsel koşullarla değerlendirildiğinde, yüklendiği misyon açısından değeri daha da artmaktadır.

TKP(ML) tarihinde, kuruluşla birlikte narsil ki birçok güçlük, zorluk göğüslemek zorunda kalmış ve bunları aşmak için can bedelli bir mücadeleye girişilmiş, halkın, gerçeklerin derinliğindeki kudret ve ufukta zafir bilince çıkarılarak neredeyse "yoktan varedecek" bir güce ve cürete erişilmişse, yenilgi dönemlerinden sonra yaşanan bölgesel dönemlerde de, partiyi merkezi yapısına kavuşturmak, yıkılanları yeniden ve deneyimlerle daha güçlü ve sağlam bir şekilde yeniden inşa etmek, mücadeleyi daha ileri mevzilere taşımak içinde pek çok bedeller ödenmiştir. Küçük burjuvazinin "her şeyin, bittiği yıkıldığı" histerilerine, yığınlağa süreklandığı yenilgi süreçleri, komünistler içinde direnme, savaşma ve kazanma azminin bilendiği, mücadelelerin gerekirse "sıfırdan" yeniden başlayarak sürdürüldüğü, kararlılığın sinandığı meydan okumalarla karakterize olmuştur.

Ocak 1973'teki köm baskınından sonra kurucu önderimizin düşman eline esir düşmesi ve işkencelerin ardından katledilmesi, kurucu kadroların çoğunun '73 ortalarında esir düşmesinin ardından, merkezi önderliğini yitiren TKP(ML), tarihine 1. geçici yenilgi olarak geçen ilk yenilgisini almış ve ardından bölgesel dönem başlamıştı.

Bölgesel dönem proletarya partisi açısından sancılı bir dönemdi. Kuruluşla birlikte partiyi kongreye taşımak üzere oluşturulan "Koordinasyon Komitesi"ni oluşturan kadroların önderliğinde, 1974-'75 sürecinde yeniden toparlanmaya başlayan parti, 1976'lara gelindiğinde bir yandan bu çabalar içerisindeyken, bir yandan da düşmanla savaşımını sürdürme

pratiği içerisindeydi. Bir çoğu bu sapkın çizgilerini parti iradesine rağmen "partiye hakim hale getirmek için", merkezi önderliğin elindeki her türlü olanağı kullanıyorlardı. Halkın Birliği dergisinde de bu görüşlerini yayınlamakta tereddüt etmiyorlardı. Fakat parti programının ve İbrahim KAYPAKKA'nın güzergahının bilimselliği noktasında katalan net olan kimi kadrolar ve ara kadroların, üye ve sempatizanların, parti kitlelerinin neredeyse bir bütünü "Koordinasyon Komitesinin" hizip faaliyetini görüyor buna karşılık keskin bir ideolojik mücadele veriyorlardı. Nihayetinde, Maoist kadro ve üyeler partiyi bir an önce kongre veya konferansa taşıyıp merkezi önderliğe kavuşturması gerektiği yerde hizipçiliğe ve parti ve programını tasfiyeye yönelen KK (Koordinasyon Komitesi) hizibini tasfiye ettiler.

Maoistler, bu cesaret ve kararlılığı, ideolojik sağlamlıklarından, İbrahim yoldaşın Maoist güzergahındaki tavizsizliklerinden alıyorlardı. Koordinasyon Komitesi hizibi, TKP(ML) tarihine ilk hizip olarak yazılırken, MLM'lerin hizibe karşı mücadelesi de gelecekte parti çizgisini sağa sola çekştirerek mücadele kaçınılmazı yapanların hizip oluşturarak partiyi ele geçirme ve tasfiye etme çabalarının önünde dalgakıran olabilecek bir deneyim sağlamış ideolojik netliği ve berraklığı da pekiştirmiştir.

Hizibe ve ideolojik duruşuna ilk yanıt parti çizgisinde ısrarlı mücadele yürü-



ATILLA ÖZKAN

ten, parti üyesi ve önder kadrolardan Atilla Özkan yoldaşın geldi. Atilla yoldaş zor şartlarda dahi kitlelerin önünde ve içinde, yol göstericilik görevini elde silah hayata geçiriyordu.

Halkımızın deyişyle "ak koyunun, kara koyunun belli olduğu" dönemler vardır. Bir devrimcinin, komünisttin kararlılığı, ideolojik sağlamlığını sınamak, anlamak, zor şartlarda daha keskin

ve net olur. Atilla ÖZKAN yoldaşta gerek düşman saldırılarına, gerekse içteki revizyonist hizibe karşı Maoist ilke ve değerlerdeki, ideolojik, politik ve askeri hıftaki ısrarıyla, yürüttüğü can bedelli mücadelesiyle misyonunu oynamış ve sokak çatışmasında tereddütsüz direnişle parti tarihinde bir ilki yaşama geçirerek partili yaşamını böylesi destansı bir gelenek yaratarak doruğuna taşıyarak ölümsüzleşmiştir.

Öne çıkan bu komünist kişilik, düşman tarafından hemen farkedilmiş ve yok edilmesi için hakkında fermanlar çıkarılmıştı. 1976 yılı 19 Ocak'ında, İstanbul, Zeytinburnu'nda düşmanla girdiği çatışmada yaralı esir düştü. Atilla yoldaş yaralı olduğu halde polis şefleri azıllı halk düşmanı Muhsin Bodur ve Mete Altan'ın emirleriyle hastaneye kaldırılmayarak katledildi.

MLM güzergahtan sapanların, süslü sözlerle, yığınlağının ve yenilgiden uğradıkları moral bozukluğunun, ideolojik savruluşun teorisini yapma uğraşında olduğu bir süreçte, TKP(ML) İstanbul Askeri Komite Sekreteri Atilla ÖZKAN, yenilgilerin nasıl yengiyeye dönüştürülebileceğinin yol göstericisi olmuş, her koşulda direniş ve ölüme savaş geleneğine güçlü bir yapıtısı

ekleyerek kanla yazılan tarihimize önemli bir miras bırakmıştır.

Atilla ÖZKAN yoldaşın yanısıra onlarca devrimcinin kanına girmiş olan polis şefi, halk düşmanı Muhsin Bodur iblisi, hakettiği cezayı almıştır. 1990 yılında, TKP(ML) tarafından kaldığı evde cezalandırılırken, TKP(ML) militanları yoldaşlarının, komutanlarının yitiriz, tereddütsüz ve cüretli kişiliğinden esirleniyorlardı.

1957 Kayseri doğumlu olan Atilla yoldaş, 1973'te partiye katılmış ve 19 Ocak 1976 tarihinde şehit düşmüştür. Rakamlarla ifade edildiğinde, 19 yıl gibi kısacık bir yaşama, geleceği yaratma azmiyle dopdolu bir faaliyet süreci ve onurlu bir geleneği sığdırmıştır. Bu örnek yaşama, partininin 1. Konferansı gerçekleştirildiği 1978 Şubat'ına kadar, 18 yürek daha katılmış ve bölgede dönem kanla aşılarak noktalanmıştır.

TKP(ML)'nin 1983'te aldığı 2. geçici yenilgisinden sonra yaşanan bölgesel döneme, Atilla yoldaşın yaşamı ardıllarına örnek olmuş; bu zor ve çetin şartlarda merkezi yapıya kavuşma uğraşı içerisindeyken bile düşmana darbeler vurulmuş, Hasan Hakkı'lar, Hayrettin Bakış'lar, Dokuzlar, Delege-ler, Parti Genel Sekreteri Kazım Çelik ve yoldaşları, Manuel'ler, Seydi Bat'lar partinin yeniden inşası sürecine konularını katmışlar ve düşmanı altfetmenin, sınıfı ve halkı kurtuluşun temel silahıyla yeniden buluşturmanın ve bu silahla geleceği kurmanın müjdecisi olmuşlardır.

Onlar, kan gülleridir, renkleri hiçbir zaman solmaz. En zor günlerde, bize ışık saçıyorlar. Ne mutlu onları görebilen ve bu çağrıya yanıt verebilen sarsılmaz yürekleri!

Şan olsun Atilla ÖZKAN gibi içte ve dışta her türlü düşmana karşı başegmez mücadele yürütürken, toprağa düşenleri! ●



MEHMET ZEKİ ŞERİT



RIZA SÖKMEN



ZEKİ UYGUN



HÜSEYİN TOSUN

BU YOLA FEDADIR CANIMIZ

Zülfikar Uralçın 19 Kasım 1976 yılında İstanbul'da sivil faşistlerce, İsa Demirbaş 23 Kasım 1976 yılında Sınop'ta çatışmada yaralı yakalanıp kaldırıldığı hastahane'de tedavisi yapılmayarak, Mehmet Zeki Şerit 24 Kasım 1977 yılında İstanbul'da çatışmada yaralı yakalanıp işkencede, Ali Sarıbal 22 Kasım 1980 yılında Diyarbakır Esir Kampında işkencede, İbrahim Polat (Yurtdışı Delegesi), Hüseyin Tosun (Doğu Anadolu Delegesi), Rıza Sökmen (Doğu Anadolu Delegesi), Ünal Küçükbayrak (Cezaevi Delegesi), Mehmet Kemal Yılmaz (Batı Anadolu Delegesi), Ali Rıza Boyoğlu (Batı Anadolu Delegesi), Zeki Uygun (Yurtdışı Delegesi), Kamile Öztürk (İleri sempatizan), İsmail Doğan (İleri sempatizan) 22 Kasım 1986 yılında (ajan Enver Doğru alçağının inbarı neticesinde) Dersim'de çatışmada, Fazlı Kaya, Perihan Çolak, Süleyman Kör, Hasan Altınbaş 19 Kasım 1990 yılında Dersim'de çatışmada ve Mazlum Eren 22 Kasım 1993 yılında İsviçre'de kanser hastalığı nedeniyle şehit düşerek devrim tarihinin kızıl sayfalarındaki yerlerini aldılar.

ÖLMESİNİ BİLMEK

Ölmesini bilmek demek, ne için, kim için ve hangi amaç uğrunda mücadele ettiğini bilmek demektir.

Ölmesini bilmek, işkencede, zindanda, dağ başlarında düşmanla girilen devrim ve karşı-devrim savaşında bireysel ve bencil çıkarları düşünmeden halk, parti ve devrim adına savaşmış olduğunu bilmek demektir.

Ölmesini bilmek, bireyin kendisini tanıması, niçin yaşadığını, dost ve düşmanlarının kimler olduğunu, ezenin kim, ezilenin kim olduğunu bilmek demektir.

Ölmesini bilmek, özgürleşmenin ancak ve ancak örgütlü bir şekilde düşmana karşı savaşmaktan geçtiğini bilmek demektir.

Bu uğurda kişisel hiçbir çıkar gözetmeksizin feodal-faşist devlete karşı dağ başlarında, şehirlerde, işkencelerde, esir kampalarında, dar ağaçlarında savaşarak, direnerek ölümsüzleşen Kasım Ayı şehitlerini saygıyla anıyoruz ●



MEHMET KEMAL YILMAZ



ZÜLFİKAR URALÇIN



İBRAHİM POLAT



KAMİLE ÖZTÜRK



ALİ RIZA BOYOĞLU



AYHAN ALTINBAŞ

■ Sahibi ve Yazışları Müdürü: Zeynel ENGİN
■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKTAĞCI
■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerleri Cd.
Onur Apt. No: 41 / B. D: 8 Çemberlitaş/İST
Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
■ Dizgi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yiğençler İht. K3 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax:(0216) 353 38 12
■ ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Tuzunlar İht. No: 43 Kat: 4 Sarıgazi/İST.
■ ADANA: Cemal Günel Cad. Özgür İht. K5, No:26 ADANA Tel-Fax:(0322) 363 29 37
■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İht. No:27 Kat: 6/10 Konak/İZMİR Tel-Fax:(0232) 484 44 43
■ KAYSERİ: Sivas Cad. Sütlü İht. K6 No: 605 KAYSERİ Tel-Fax:(0352) 222 52 10
■ ATİNA: MAVROMICHALI 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax:(0030) 1 362 16 67
■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50676 Köln/DEUTSCHLAND
Tel:(00 49) 221 130 1629 - Fax: 221 130 1630

Devrimci İntikam Ertelenemez

Emekli polise kanlı pusu



İsmail Vural

■ **İSTANBUL-** Avcılar'da kırtasiyecilik yapan emekli polis İsmail Vural uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Olay önceki gece 20.00 sıralarında Mustafa Kemal Paşa Mahallesi Kamp Sokak 7 numaralı evin önünde meydana geldi. ■ 3 çocuk babası Vural, cami çıkışı evine dönerken silahlı 2 kişinin saldırısına uğradı. Vural hastaneye kaldırılırken yolda hayatını kaybetti. Cinayeti işleyen katiller özel bir otomobille kayıplara karıştı. ● **MUHLİS POLAT**

Açıklama:

Elimize posta kanalı ile ulaşan TKP(ML) TIKKO İmzalı eylem haberini kamuoyunun bilgilendirme amacıyla olduğu gibi yayınlıyoruz.

Çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiyeli emekçi halklara ve devrimci, demokrat kamuoyuna!

Yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapının hüküm sürdüğü bizimki gibi ülkelerde faşizmin sürekli bir devlet biçimi olduğu tesbiti ülkemiz somutunda yaşanan (Susurluk kazası, MGK'nın objektif durumu) sıcak gelişmelerle bir kere daha devrimin karakteri ve stratejisini MLM biliminin klavuzluğunda, başkan Mao'nun Halk Savaşı teorisinin kafalardan çıkıp; Peru, Nepal, Hindistan ve coğrafik olarak üzerinde yaşadığımız Türkiye'de TKP(ML) önderliğinde yaşama geçirilmesi sürecinin yaşandığı bugün, bu eşsiz anahtarın tüm anti-bilimsel hastalıkların panzehiri ve altınçağ idealinin utkusu olduğu gerçeği beyinlere kazınmalıdır.

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Tüm benliğimizle kavganın engin denizine atıl" şiarını rehber edindiğimiz komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın vurgu yaptığı gibi kavgaya çetin geçecektir. Çünkü yaşadığımız coğrafyada en ufak demokratik ve barışçıl hak istemi dahi kanla,

zorla zulmün cenderesinde boğma alışkanlığını, mensup olduğu misyonun tarihsel ustaları ve formulatorleri Atatürk, Hitler, Mussolini, Franko, Pinoche gibi faşistlerden alan komprador patron-ağa devleti, yaşadığı ekonomik, siyasi ve askeri çıkmazın derinleşmesine paralel olarak Türkiye ve T. Kürdistanı'nda savaşım veren sosyal ve ulusal kurtuluş güçlerinden yeddiği darbelerin de katmerleşmesi üzerine yaklaşan sonunun kuduz çirkinliğini yaşamaktadır. Bu sonu hazırlamanın olmazsa olmaz koşulu ise yüzünü dağlara, sırtını halka dayama zorunluluğudur.

25 yıllık şanlı mücadele tarihinde beşyüzlü aşkın şehidi içinde 4. Genel Sekreterini ve onlarca kadrosunu halklarımızın kurtuluş kavgasına armağan eden partimiz TKP(ML), yaşadığı ayrılıklar ve hızların yanı sıra KHK kapsamında başlatıp, 24 Ağustos 1996'da dünya ve Türkiye kamuoyuna açıkladığı Kardelen Harekati sonrasında yaralarını sararak, eksiklerini tamamlayıp Dersim ve Erzincan'dan sonra Karadeniz ve İç Anadolu bozkırlarında da beyaz ordunun düşlerini kara basanlara çevirmeye ve egemenlerin kendi varlık koşulu için en tehlikeli örgüt olma misyonunu özellikle Kardelen Harekati'yle perçinleyip devrim yürüyüşüne durmaksızın devam etmektedir.

İşçiler, Köylüler, Öğrenciler!

Partimiz TKP(ML)'nin stratejik konumlanmış gereği cephe gerisi olarak

şekillenmiş metropol örgütlenmesinin temel görevleri arasında gerilla bölgelerinin ekonomik olarak desteklenip nitelikli insan gücü aktarmak, işçi sınıfı içerisinde ve ezilen halkımızın bulunduğu alanlarda illegal komiteler örgütlemek ve gerilla savaşını güçlendiren gündeme uygun askeri eylemlerin gerçekleştirilmesi gelmektedir.

Bu perspektif ışığında hareket eden TIKKO savaşçıları halkın kanı ile bes-

len, efendilerinin saltanatını korumak için devrimci, demokrat, yurtsever ve komünistlere en aşağılık işkenceleri yapan, kendisi gibi ülkücü faşist olan oğlunu silahlı olarak özellikle Avcılar bölgesinde sisteme muhalif kesimler üzerinde terör estiren, işkenceci polis mesleğinden emekli olduktan sonra, bulunduğu alanda çalışmalarını istihbarat toplamak ve bağlı olduğu efendilerine ulaştırmak şeklinde sürdüren, cezalandırıldığı tarihe kadar ki asıl mesleği çek-senet mafyacılığı olan azıllık halk düşmanı işkenceci sivil polis İsmail VURAL'ı, 6 Kasım Perşembe günü saat 19:40 sularında, Avcılar'da bulunan kendine ait kırtasiye dükkanından çıkarken; bize yön veren halkın adaleti ile ölümlerle cezalandırıp, kayıp vermeden üslurimize çekildik. Eylem sonrası halktan yana tarafsız ve objektif yayın yaptığını inanmak istediğimiz **Ülkede Gündem Gazetesi**'ni arayıp, eylemi bildirmemize rağmen haberin yayınlamamasını kınıyor ve TKP(ML)'ye karşı takındıkları tavırlarını gözden geçirmeleri ve halktan yana tarafsız yayın yapmaları gerektiğini belirtiyoruz.

Yoldaşlar,

Çilekç Emekçi Halkımız!

Dağların doruklarında, dere kenarlarında mezarsız ve törensiz kireçlemler gözüleri oyulan, kulakları kesilen, panzer arkalarında sürüklenen yoldaşlarımızın cesetleri üzerine andolsun ki, esir kamplarını ölüm kamplarına çeviren, ayakkabısındaki çamuru ezilen emekçi halkımıza uyguladığı zulüm ve sömürü ile gaspettiği paralarla silen, T. Kürdistan'ı cehenneme çeviren, gözaltında kayıpları, yargısız infazları ile gokyüzüne, doğaya, hayvanlara ve güneşe düşman dehakları; yığınların kahreden çılgınlığında sorgulayıp, saltanatlarıyla yeryüzünün en verimsiz topraklarına gömeceğiz.

**DEVRİMCİ İNTİKAM
ERTELENEMEZ!**

**İŞKENCECİ POLİS İSMAİL VURAL'I
CEZALANDIRDIK, KAVGA DEVAM
EDİYOR!**

**AJAN VE İŞBİRLİKÇİLERDEN HESAP
SORDUK, SORACAĞIZ!**

**YAŞASIN KARDELEN
HAREKATIMIZ!**

**YAŞASIN KONGRE HAZIRLIK
KONFERANSIMIZ!**

**YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML), HALK
ORDUSU TIKKO, KOMSOMOL
ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!**

**YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-
MAOİZM!**

**CÜNEYT KAHRAMAN VE PARTİ ŞE-
HİTLERİ NAMLULARDA
YAŞIYOR, YAŞATACAĞIZ!**

TKP(ML)-TIKKO

Yoldaşlar:

Kardelen Harekati öncesi halk nezdinde oluşan güvensizlik ve kitlemizde yaşanan ideolojik ve kültürel erozyonun tedavisi için kafalarımızı kumdan çıkartıp, görevlerimize her zamankinden daha bir azimle sıkı sıkıya sarılmak zorundayız. Dorukları fethetme ruhu ile merkezi görev alanımız olan kırsal siyasi üsler için Köy-